

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာရေးသူ၏ ဓမ္မ အုပ်စု

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၆၊ ဇန်နဝါရီလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ

၈၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်
မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
၂၈၀ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ

ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာမှာ...

ဟိုအရင်ကရော ...

အခုရော...

နောင်ဘဝအတွက်ပါ...

စွဲလမ်းပြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးက

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတာပါ "ချို" ...။

|မင်းနုနု|

တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ စိတ်အဆင်ရာ ရခဲ့ပါသည်
မိန်းကလေးအပေါ်မှာ အသက်ရှူနန်းနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ
ခွဲမရအောင် ချစ်မိသွားလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝမထင်ခဲ့ပါ။
မင်းကို ကိုယ့်အသက်လို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မိခဲ့တာပါ
“ခို”။

|ညီတွင်သာ|

လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကိုယ်စိတ်နှလုံးသုံးပါးအစုံနဲ့
ပုံချစ်ခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မအတွက် . . . နောက်တစ်ယောက်ကို
ထပ်ချစ်ဖို့ဆိုတာက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပါ။

[ရနံ့ချို]

အခန်း (၁)

Taxi ပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားခရုင်းပေးလိုက်ပါ၏။ ခါးကို
ပြန်မတ်လိုက်ပြီး Coffee ဆိုင်ဘက် မျက်နှာမူလိုက်စဉ် နံနက်ခင်း
လေပြည်က ကျွန်မမျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြတ်တိုက်သွားလေ
သည်။ ဆောင်းလေအေးတို့က ကျွန်မရင်ကို မအေးစေပါချေ။

မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ ပင့်သက်လေမှုကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။
တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် ယခုချိန်
ထိ စိတ်က ဒုန်းဒုန်းမချဖြစ်သေးပါ။ 'ညီထွဋ်သာ' ကို တကယ်ချစ်ပါ
ရဲ့လား။ အဖြေက မရှိပါ။ သို့သော် (၂၆) နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်

၁၂ မိမိအတွက်

အတွက် ဒီလိုလူက ငြင်းပယ်စရာအချက် မရှိတာမို့ ခေါင်းညိတ်လက်ခံ ရုံသာ ရှိလေသည်။

လှချင်ပျင်သည့်အရွယ် မဖြစ်ချင်တော့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဖျက်နာတဲ့ Cream puff ခပ်ပါးပါးသာ ပုတ်လာတာမို့ ခပ်ပြောင်ပြောင် သာ ဖြစ်နေမည်သာ။ ဒါဖြင့် အဝတ်အစားကရော သက်သောင့်သက် သာ ဖို့စေရန်နှင့် အသက်ရှူချောင်စေရန် ခပ်ပွပါ ဘလောက်စိုက်တာ ပြီးစတွယ်ဝတ်လာတာပါ။ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုရှင်းရှင်း ညှပ်ထားပြီး မိန်းမသန်သည့်တန်ဖန်တို့ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပါသည့် ဤမိန်းမကို အဘယ်ကြောင့်များ သူ ချစ်ရတာလဲလိမ့်။

“တယ် ဒီမှာရှိ”

မြက်ခင်းစပ် စားပွဲဝိုင်းမှ လက်ထောက်ပြလိုက်သဖြင့် ဆိုင်ထဲ ဝင်မည့်ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရပါ၏။ ‘ညီထွင်သာ’ တို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သပ်ရပ်ကြည့်ကောင်းနေတာပါ။ သူ့ပုံစံကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ကောင်မလေး တော်တော်များများ သဘောတကျဖြင့် ကြည့်တတ် ကြလေ၏။ Gentleman အသေးစားလေးနယ် ချောမောခန့်တည် နေတာ မဟုတ်ပါလား။

“ကြာပြီလား”

“သိပ်ကြာသေးပါဘူး ရှိရဲ့၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

မင်းတပ်သောက်တည်ရာ ၁၃

နာရီဝက်တဲ့လား။ ကျွန်မအလှည့်တန်းကဖြင့် (၁၅) မိနစ်လေး တောင် သည်းမခံနိုင်ခဲ့တာလေ။ ဒေါသတွေ ထွက်ခဲ့မိတာ။ “အော်ဟစ် ပေါက်ကွဲခဲ့မိတာ။ သည်းကြီးမည်းကြီးနဲ့ ငိုကျွေးမိခဲ့တာတွေရဲ့ အဆုံး သတ်က ဘာများပါလဲ။ “ကျွန်ုပ်ရဲ့ခြင်း” ဆိုသည့်အရာကို ကျွန်မတဝ စာမျက်နှာထက်မှ ဆွဲဆုတ်ပြုစပ်လိုက်ချင်တာ အမှန်ပါ။

“ချီ ကြာသွားရင် sorry ပါ”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ချီ ဘာသောက်ချင်လဲ၊ ကော်ဖီ ပဲလား”

“အင်း”

စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်ခဲ့ပါသည် ကော်ဖီကိုတော့ မပြတ်နိုင်ပါ။ နို့လင်း၊ နေ့လယ်၊ ညနေ၊ ညအိပ်ခါနီးအထိ အမြဲသောက်တတ်လွန်း လို့ ကော်ဖီစွဲနေပြီဆိုပြီး မမ သတိပေးတတ်တာလေ။ ကော်ဖီစွဲတာက အသည်းကွဲတာလောက် မပြင်းထန်တာ မမ သိရဲ့သားနဲ့ ပြောရတယ် လို့ ကော်ဖီ မှာပြီးချိန်ထိ ဘာမှမပြောသေးဘဲ ဒီတိုင်း ထိုင်နေမိကြ၏။ တွေ့ဖို့ခေါ်တာက ကျွန်မမို့ ‘ဘာပြောမှာလဲ’ ဟု သူ မမေးပါ။ တစ်ဖက် သားအပေါ် စာနာနားလည်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတာကိုက ကျွန်မ သဘော အကျမဆုံးအချက်ပါပဲ။

“ညီ”

“ဟင်”

အမှန်ဆို ကျွန်မက သူ့ထက် အသက် (၅) လကျော်ကြီးတာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ရွယ်တုတွေနယ် တရင်းတန်းပြောတာကို သူ သဘောကျပာဖြင့် ဤသို့ပင် ခေါ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့အလုပ် သူ့နေရာမှာ လူလေးစားခြင်း ခံရပေမယ့် ကျွန်မနှင့်တွေ့လျှင်ဖြင့် သူ ပိုင်ဆိုင်ထား ဝိသည့် အချိန်အဝါတို့ကို ဘေးဖယ်ထားပြီး သူငယ်ချင်းတွေနယ် ပြောဆိုဆက်ဆံဖြစ်ခဲ့တာပါ။

“ပြောမယ်”

သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်ပြန်ပါ၏။ အဖြေပေးတော့မည် ဟူသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဒီနေရာကိုရောက်လာပြီးမှ ဘာမှမပြောဖြစ် ဘဲ ပြန်မိရင် မမ ဆူတော့မှာပါ။ ရင်ထဲမှာရှိခဲ့တဲ့ သူ့ကို စက္ကန့်မလပ် သတ်ရနေတုန်းမို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မုန်းနေမိတာ ဘယ်နှနှစ်တောင် ရှိနေပြီလဲ။ ကြာတော့လည်း လွမ်းဖို့မေ့သွားမှာပါဆို။ ပြောတော့ဖြင့် အလွယ်လေးပါပဲ။ လက်တွေ့မှာဖြင့် မုန်းဖို့ မေ့ဖို့ ခက်နေတာလေ။

“ချို”

မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် တောက်ပလာပါသည့် သူ့မျက်ဝန်းတို့ ကို အားနာစွာဖြင့် ပြန်ကြည့်နေမိပါ၏။ ချစ်ခြင်းက အားနာခြင်းနှင့် နည်းနည်းလေးမှ မသက်ဆိုင်လှပါ။ ခက်သည်က ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ

လိမ့်ညာနေမိပြီလားဟု သံသယဝင်မိခြင်းက မပျောက်တာပါပဲ။ အချစ် ဦးဆိုတာ ဘဝတစ်သက်တာမှာ အမြဲအမှတ်ရနေတတ်တာများလား။ ဒီနေ့အထိ တိုက်ဆိုင်တဲ့အချိန်၊ သူ့နှစ်သက်သည့်အရောင်၊ ပစ္စည်း၊ အစားအစာ အသေးအမွှေးလေးကအစ အမှတ်တရအဖြစ် ရင်ထဲမှာပါမက ဦးနှောက်ထဲမှာပါ သိနေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ရှေးမှူးမှူးချစ်တတ်သည့် အရွယ်မျိုးမဟုတ်ပါဘဲ အရွယ် ရောက်သည့် အသက် (၂၁) နှစ်မှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်၊ ပထမဦးဆုံး နှလုံးသား၊ ပထမဦးဆုံးရင်ခုန်သံနှင့် ပထမဦးဆုံးအချစ်တွေ ရှိသမျှ အကုန်ပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ စိတ်တူကိုယ်တူဖြင့် နှစ်ကိုယ်တူချစ်ခဲ့ ထိလျက် ကျွန်မတို့၏တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်ကို သူကပင် ခြံချချက်ဆီး ဖမ်းခဲ့တာလေ။

ယောက်ျားတွေ ပေးနိုင်တာက “သစ္စာ” မိန်းမတွေပေးနိုင် ထာက “မေတ္တာ” တဲ့။ တကယ်တမ်း လက်တွေ့မှာဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့သည့်သူက ကျွန်မအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အချစ်ဆိုတာ အနှစ်မပါဘဲ အကာသက်သက်သာဟူသည့်အချက်နှင့် အချစ်တရားကို ကျွန်မ သိအောင် သူ သက်သေပြခဲ့တာပါ။

“ညီလိုချင်တဲ့အဖြေကို အတိအကျ မပေးနိုင်ဘူး”

“ဟာ! ချို”

၁၆

“ဒါပေမဲ့”

စကားဆက်ပြောမှာမို့ သူ ငြိမ်သွားပါတယ်။ “တစ်ကြည့်ကြမယ်လေ” ဟု ပြောချင်ပေမယ့် “မိန်းမတို့ကုန်ပြောပေးချစ်မရ” ဟုသည့် စကားပုံမျိုးကို ဖျက်လိုရာ မရတာလေ။ ရိုးရိုးလေးသာချစ်ခဲ့ရင် ဘဝလင်းစတာ ပြောပြနေမှာ အမှန်ပါ။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ခြင်းချစ်မိခဲ့သည့် အတွက် “နောင်တ” ဆိုသည့်အရာက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖိသတ်ပစ်ခဲ့တာလေ။

“အရင်ဆုံး ညှိချင်စရာအချက်တွေ ကြိုပြောချင်လို့ အခုလို တွေ့တာပါ၊ ညီ”

“ပြောပါ ချို့”

“နံပါတ်တစ် ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလိပ်ညာမနဲ့တွယ်ကြေး”

သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ်ပြလေ၏။ သဘောတူသတဲ့လား။ လူလောကမှာ အခါအခွင့်တိုက်ဆိုင်မှုမျိုး အရေးတကြီးကိစ္စမျိုးဆို ရှောင်လွှဲလို့ မရရင်ဖြင့် အနည်းဆုံးအများ ဒီမုသာဝါဒကံကို ကျူးလွန်ကြမည်သာ။ သို့သော် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မည့် အတိုင်းအတာမျိုးသာ ဖြစ်သင့်မှန်း လူတိုင်း သိထားရမှာပါ။

ခါဖြင့် ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ပါသည့် သူကလေး၊ ကျွန်မကို

မင်းတင်ယောက်တင်ယောက်

၁၇

လိပ်ညာဖုံးကွယ်တာမျိုး ရှိခဲ့ပါသလား။ ရှိခဲ့ပါတယ်။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်တွဲဖြစ်ခဲ့ပါလျက် သူ့ဖို့ လှည့်စားရက်တာလေ။ သစ္စာမဲ့ခြင်းကိန်းဒါနီအစက လိပ်ညာလှည့်စားခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

“အကယ်၍ မလွှဲသာ၊ မရှောင်သာလို့ ချို့အတွက် စိတ်ထိ ခိုက်စရာမျိုး ရှိခဲ့ရင် ကိုယ်တိုင်အသိမပေးချင်တာမျိုးပဲ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါ ကိုဖော်ကနေတစ်ဆင့် မမကို ပြောခိုင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

“Ok! ... နံပါတ်နှစ် ... တွေ့ချင်လို့ ချိန်းတဲ့အခါမျိုး၊ phone ဆက်တာမျိုး အဆင်မပြေရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်၊ အကယ်၍ နောက်ကျတာမျိုးရှိခဲ့ရင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံပေးရမယ်”

“Ok! ... ဖြစ်တယ်”

“နံပါတ်သုံး ... အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနေအထိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မနှစ်ခြိုက်ရင် ချက်ချင်းပြောရမယ်၊ ပြုလည်း ပြုပြင်ရမယ်၊ သေးသေးမွှားမွှားလေးကအစ စိတ်ထဲခုပြီး ကွယ်ရာမှာ ပြောတာမျိုး မလုပ်ရဘူး”

“ကောင်းပြီ”

“နံပါတ်လေး”

ပြုံးထားသည့်အပြုအမူက လျော့မသွားပါချေ။ စည်းကမ်းတွေ ဒီလောက်စိပြီး ပြောနေတာကို စိတ်မဆိုးဘူးတဲ့လား။ တကယ်ဆို စိစာကြောင်လွန်းသည်ဟု ပြစ်တင်ဝေဖန်လျှင်လည်း ရပါလျက်နှင့် သူ့ဖို့ စိတ်ရှည်နိုင်တာလေ။ ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ကုသပေးနေပါသည့် ဆရာဝန်မို့လော။ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်စွမ်းကြီးပါရဲ့။

“တစ်ယောက်က သဘောမတူရင် အသားမထိကြေး”

“ဟာ ... ဒါတော့”

“ဇလိုက်နာချင်ဘူးပေါ့လေ”

“ချိုကလည်း ချစ်သူဘဝဖြစ်မှတော့ လက်ကိုင်တာ ပန်းဖက်တာ ဘာညာတော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

“ချိုဆိုလိုတာက လက်မထပ်ခင်ကာလအတွင်း စည်းကျော်တာမျိုးကိုပါ”

“ဪ... ဒါလား။ No problem!... သဘောတူတယ်”

“နံပါတ်ငါး”

“ရှိသေးတယ်ပေါ့လေ”

“စိတ်မရှည်ရင် အခုထပြန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ညီ”

“No! No! အဲဒီလောက် မရက်စက်ပါနဲ့ ... sorry ပါ”

စကားပြောတာကို ခဏနားရင် ခပ်နွေးနွေးကော်ဖီကို ယူ

သောက်လိုက်မိ၏။ ဆိုင်ဖျော်ပေမယ့် အရသာရှိအောင် ဖျော်ထားသား မိပဲ။ ကော်ဖီဆိုတာ အနံ့မွှေးပြီး အရသာခါးစိပ်စိပ်ရှိမှသာ ကော်ဖီစစ်တာပါ။ ဒါဖြင့် ချို့ချစ်သူကရော ခါးစိပ်စိပ် နှစ်သက်ပါသည် မိန်းကလေးကို ချို့မြဲသည့်ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရူးသွပ်စေခဲ့တာလေ။

မုန်းတီးစက်ဆုပ်တလား။ နာကြည်းပြီး စိတ်နာတာလား။ ခေါင်းစဉ်တောင် မရေရာတော့ပါ။ နာမည်မကြားချင်၊ လူကိုမတွေ့ချင်၊ သူ့အကြောင်းတွေ့တော့စဉ်းစားတာမျိုး မဖြစ်ချင်တော့ဘဲ ခါးခါးဆီးဆီး ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။ ‘အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးသည်’ ဟု ပြောလည်း ပြောကြပါစေတော့ ... ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ပြန်ကိုမဆုံချင်တော့တာ အမှန်ပါ။

“ချို့အပေါ် စိတ်ပျက်ပြီးငွေလာတာမျိုးမဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချို့ထက် ပိုပြီး ချစ်ရမယ့်သူ ရှိလာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကွယ်မဝှက် အမှန်အတိုင်း နှိုးသားစွာ ပြောစေချင်ပါတယ်”

“ဟာ! ချို့ရာ”

“ပန်းခင်းရှိရာ လိပ်ပြာဝဲတယ်ဆိုပြီး နမူနာမပြချင်ပါနဲ့ ညီ။ စည်းစာတလှာ မျက်နှာများကြတာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် ချို့အပေါ် ဝေလေးမစားနဲ့ သစ္စာအဖောက်ခံရတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြန်လေ၏။ လူငယ်ဆရာဝန်မို့ ကွယ်ရာမှာ

ကျိန်ပုန်ဆုတ်စရာမလိုပါ။ ဘေးနားပတ်လည်မှာ တွဲဖက်ဒေါက်တာတွေ၊
မို့နေသလို ခပ်ချောချောနာနာမလေးတွေလည်း အများကြီးရှိတာ
မတုတ်ပါလား။ ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နိုင်မည့် အခွင့်အရေးမျိုး မရှိသော်
ငြား လိပ်ပြာလုံစွာ ရှိစေချင်တာမို့ ဒီစကားမျိုး ထည့်ပြောဖြစ်တာလေး။

သစ္စာစောင့်သိပြီး ယုံကြည်စွာ လက်တွဲဖြစ်ခဲ့သည့်ချစ်သူရဲ့
လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ခဲ့ရတာမို့ ယောက်ျားတွေကို
စိတ်နာပြီး (၁) နှစ်ကျော်ကာလမှာ အယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ
ထပ်ချစ်ဖို့၊ ရင်ခုန်ဖို့ ပျော်ရွှင်ဖို့ကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ထဲမရှိခဲ့ပါ။
ဒီနှစ်မှာမှ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ပါသည့် ညီကို ရွေးချယ်ပါဟု မမနှင့်ကိုဇော်
ပြောလွန်းလို့သာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါပဲ။

“ချိုတို့ကိစ္စမှာ လူကြီးတွေ ကန့်ကွက်တာမျိုးဖြစ်ရင်လည်း
နောက်ဆုတ်သင့်ရင် ဆုတ်နိုင်ဖို့အတွက် စဉ်းစားရမယ်လေ။ အထူး
သဖြင့် ချို လက်ခံဖြစ်တဲ့ ညီအတွက် နောင်တ ဘာတစ်စုံတစ်ရာမှ
မရချင်လို့ပါပဲ”

“ဘယ်လို”

“အခု ချိုပြောတဲ့ အချက် (၆) ချက်ကို ညီ သဘောတူနိုင်
မလား။ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ပြောချင်တဲ့အရာ ကုန်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ... ချိုက ... ချိုက”

“ညီတောင်းဆိုမျှော်လင့်ထားတာကို ချို လက်ခံပေးပါမယ်”

“ဟာ! ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ချိုရာ”

“Ho! Rule! number four”

“Sorry! Sorry! ... ဝမ်းသာသွားလို့ စိတ်လွတ်သွားရတာ
ဦး”

စားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် ကျွန်မလက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်
လိုက်စဉ် သတိပေးလိုက်သဖြင့် သူ ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်ပါ၏။
မျက်ဝန်းတွေပါမက နှုတ်ခမ်းအစုံပါ သူ့ရင်ထဲ အဘယ်မျှ ပျော်ရွှင်နေ
သည်ဆိုတာကို သိသာစေပါ၏။ နောက်ထပ် နှလုံးသားတစ်စုံဆိုတာ
ရှိနိုင်ပါမလား။ အက်ကြောင်းအော်ရာ ရှိနေပါသည့် နှလုံးသားဖြင့်
ညီအပေါ် ခေါင်းညိတ်မိခြင်းကြောင့် စိတ်တွင်းမှ မျက်နှာပူအားနာနေ
မိလေသည်။

ကျေးဇူးပြု၍ ဖြူစင်စွာ ထပ်ချစ်ခွင့်ပေးလှည့်ပါ။ ရိုးသားခြင်း
နှင့် ပြုံးပျော်ပါရစေ။ လှည့်စားခြင်းတို့ ကင်းဝေးပြီး အနာတရ ဖြစ်ခဲ့
ဖူးသည်။ နှလုံးသားမှ အော်ရာကို ညီချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ဖေးကူကုသနိုင်
မိစေသော။

လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးအစုံနဲ့
ထွန်းဆိုတဲ့ ကျွန်မအတွက် နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ချစ်ဖို့ဆိုတာက

၂၂ * * *

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ရပ်ပါ။ မျှော်လင့်ချက်အကြီးကြီး
မထားရဲတော့သလို နောက်ထပ်ပိုကြွေးခြင်း၊ နောက်ထပ်နာကျင်ခြင်း၊
နောက်ထပ်ရင်နှင်ခြင်းတွေနဲ့ နောင်တတရားမျိုး ‘ရန်ချီ’ ထံ ထပ်
မရောက်ပါစေနဲ့ဟုသာ ဆုတောင်းမိတာ အမှန်ပါ။

* * *

အခန်း (၂)

ရေချိုးခန်းထဲမှာ လေချွန်၍ သိချင်းညည်းရင်း ရေချိုးနေတာ
ကြာပြီပဲ အပြီးသတ်လိုက်ရပါ၏။ သိပ်ကြာလွန်းပါက သူ့မာပီ၏သတိ
ပေးသံကို ကြားရတော့မှာပါ။ အခန်းပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်
မိစဉ် ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည့် ကားကြောင့် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ဝမ်း
တွဲအစ်မတော့ ရောက်လာလေပြီ။

“သားရေ!”

မာမိအော်သံကို ကြားရချေပြီ။ Night duty ဆင်းလာသည့်
သားကို နားချိန်တောင် မပေးချင်ပဲပါ။ သူ့လုပ်နေပါသည့် လေချိုး

တာဝန်ယူရတာ မတူပေမယ့် senior ဖြစ်သည့် ကိုဦး (သက်ဝိုင်ဦး) နှင့် မမက တွဲနေပြီဆို ထစ်ခနဲပို့ ဖွစ်ပွစ်ပြောရန် သူ့ထံ ရောက်လာ တတ်တာမို့ နားပူ မျက်စိနောက်ရဦးမှာပါပဲ။

“ကောင်လေး”

“လာပါပြီ ... စောစောစီးစီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

လှေကားမှ ဆင်းလာရင်း အသံပြုလိုက်ရပါတယ်။ ဒီအစ်မက တော့ ပျာမ်းပျာယာဖြင့် ရောက်လာပြီး စကားကို ပေါက်ပေါက်တောက် သည့်နှယ် ပြောတော့မှာလေ။ သူတို့မိသားစုကတော့ ဆွေမျိုးတွေမို့ ပြဿနာမရှိပါ။ ကိုဦးကတော့ အတော့်ကို နားညည်းရသည့် ရည်းစား ကို ရလိုက်တာ အမှန်ပါပဲ။

“(ခ) နာရီကျော်နေပြီဟဲ့ ... ဒါ စောတော့မလား”

“Night duty ဆင်းထားတာ မမရ ... ကိုယ်ချင်းစာတတ် မယ့်ပေါ့”

“ဟုတ်လား ... sorry ဟာ ငါသိချင်တာရှိလို့ လာခဲ့တာ”

“ဒါဖြင့်လည်း phone ဆက် မေးရောပေါ့ဗျ”

“ဒါတော့ နင်ပြောမှလား ... နင့်မျက်နှာကြည့်ပြီး မေးရာ သေချာမှာမို့ ရောက်လာတာပေါ့”

သူ ပန်းတွန့်ပြလိုက်မိပါတယ်။ ဒီအစ်မကြောင့် ကြားထဲကနေ

တိုင်းအပေါ် မျက်နှာပူမိတာလေး၊ ဖိစာကြောင်တာ၊ သံသယများတာ၊ အူထိုတတ်တာက နှစ်ယောက်ပင် မရှိပါချေ။ ရှေးမှန်းချစ်တဲ့အရွယ် ထည်း မဟုတ်ပါဘဲ ကိုဦးကို သည်းသည်းလှည့် ချစ်မိတာက လက်ဖျား ဒီချလောက်ပါရဲ့။

“ကော်ဖီသောက်မယ်ဆို လိုက်ခဲ့လေ”

“ကော်ဖီက အရေးမမှကြီးတာ”

“မေအတွက် အရေးမကြီးပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရေးကြီးတယ်”

“ကြည့် ... အမြဲတမ်း သူ့သဘောချည်းပဲ”

ညှော်သည်မဟုတ်တာမို့ ညှော်ခန်းထဲမှာ တကူးတက ညှော်မခံ ဆဲ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဦးဆောင်၍ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ကိုလာတိုင်း စာဖို့ကို နှုတ်ဆက်စကားမျိုးသာ ပြောလေ့ရှိပြီး အတွင်းရေးကိစ္စတွေ ကိုသာ သူနှင့် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် တိုင်ပင်တတ်ကျင့်ရှိသည့် အစ်မ ဖြစ်ပေ။

“ကဲ၊ ပြော ... ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... အခု phone လည်း မဆက် mes-
sage လည်း မပို့ခဲ့၊ ငါ့ကို ဒင်း ခေါက်ထားတာ ကြာပြီ၊ ဘာသဘော ထဲလို့ မေးပေး”

၂၆ နီ အေးအေးအေး

“ဟာဗျာ ... မအားလို့နေမှာပေါ့ဗျ”

“မအားစရာလား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ ငါလည်း အလုပ် တစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်မှာ အားလပ်ချိန်ရှိလို့လဲ။ လူချင်းမတွေ့နိုင်ရင်တောင် အသံလေးတော့ ပေးရမှာပေါ့”

သူ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ကရားထဲမှ နှစ်ထားပါသည် တော်စီကို ခွက်ထဲ ငွေထည့်ကာ သကြားအနည်းငယ်နှင့် နို့ပါရော၍ ဖျော်နေသော်ငြား မမကဖြင့် ခုချိန်ထိ ရှေ့ရှိ ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ မှောက်ထားသည့် ခွက်ပင် မလှန်ဖြစ်သေးပါချေ။ အသက် (၃၀) အရွယ် အပျိုမကြီးတကြီးရဲ့အချစ်ရေက သူ့ကို အဖျားခတ်တာတော့ ကံမကောင်းပါလား။

“ဟဲ့! ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် နည်းနည်းပါးပါး ပြောဦးမှပေါ့”

“ဘာပြောရမှာလဲ။ ကျွန်တော်က ကာယကံရှင်မှ မဟုတ် တာ”

“ကိုဦးက နင့် senior ပဲဟာ”

“ကိုဦးက ကိုဦး ညီထွဋ်က ညီထွဋ်သာပဲဟာ။ ဘာမှမဆိုင် ဘူး။ တစ်ခါလေး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တိုင်း လူကို ဆွဲဆွဲထည့်နေတာတော့ မခိုက်ဘူး”

မင်းတပ်ယောက်တပ်သား

၂၇

“ဘာ ... အစ်မကို အဲဒီလို ပြောစရာလား။ နင်တော့လား”

“လူဆိုတာ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မှုတော့ တွေးပေးတတ် ရတယ်ဗျ။ မမဘက်ကချည်း အမြဲ ဒီလိုတုပ္ပတ ဆရာဆရာလုပ်နေတာ တိုဘက်မှာ ဘယ်လောက် stress ဖြစ်မလဲ စဉ်းစားကြည့်”

“ချစ်တာကိုးဟဲ့ ... သူက အဲဒီလို ပြောလို့လား”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ။ မောင်ဖြစ်သူရှေ့ ပြောသင့်၊ မပြောသင့် မချင့်ချိန်ဘဲ ပြောချလိုက်တာ မဟုတ်လား။ ‘မေ့စပ်ယ်’ တို့ကတော့ ပြောလိုက်ရင် ဘွင်းဘွင်းချည်းပါပဲ။ ဣန္ဒြေတွေ၊ သိက္ခာတွေဆိုပြီး အချစ်မှာ ထည့်မတွက်တတ်သလိုပါလေ။ လက်ရဲ့ နှုတ်ရဲ့ ဒီအစ်မကို ဖြင့် သူ့ လက်လန်ပါရဲ့။

“သူကတော့ ဖွင့်မပြောမလား။ ဘေးက မြင်တဲ့လူတိုင်း သိ သာနေတာပဲ”

“နင် မညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောနော်”

ကိုယ်ခန္ဓာကို ရှေ့ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သဖြင့် ထိုင်ခုံကျောကို ချုံ ခို၍ ရှောင်လိုက်ရပါ၏။ ကိုဦးလည်း ဒီလိုမျိုးပုံစံတွေကြောင့် အစ်မဖြစ်သူကို လန့်နေတာထင်ပါရဲ့။ အခွင့်အရေး ယူတတ်သည့် ယောက်ျားမျိုးနဲ့ တွေ့ရင်ဖြင့် ဒီအမျိုးမျိုးက အန္တရာယ်ပါလေ။

“မောင်နှမတွေ ဘာဖြစ်နေကြပြန်တာလဲ။ စပ်ယ်က ဒီနေ့

၂၈ မောင်အောင်

off ခို့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီလေးရဲ့ ... သွားရမှာ သိချင်တာရှိလို့ ဝင်လာတာ”

“ထမင်းစားသွားပါလား”

“မစားပါဘူး”

မာမိက ပေါင်မုန့်ကို Microwave ထဲမှ နွေးပြီး ထုတ်လာလေ၏။ Cream မပါသည့် အစိတ်ရှိ ‘ချို’ ကို စိတ်ထဲမှ သတိရမိသွားပါသည်။ အချို့မကြိုက်သည့် ကောင်မလေးက သူ့အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်လွန်းတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ”

“စံပယ်ကိစ္စပါ”

“ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တာလည်း ကြည့်ပေါက်ဦး လူသိရှင်ကြား အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ တကယ်ပဲ”

“အန်တီတို့ပဲ စံပယ်ကို အပျိုကြီးမဖြစ်စေချင်ဘူးဆို”

“ဒါတော့ အိပ်ပေါ့ ... ညည်း အိပ်ထောင်ပြန်ပြန်ပဲ ငါ့သားနားပူသက်သာမှာ၊ ဘယ်နှယ်! ... တဆိတ်ရှိ ရောက်လာပြန်ပြီ”

“အန်တီလေးနော်”

“မဟုတ်လို့လား”

မမက မာမိကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး မကျေနပ်ဖြင့် မျက်နှာရှုလှည့်သွားလေ၏။ မာမိအစ်ကိုကြီးက သမီးတစ်ယောက်မွေးထားပြီး မာမိက သားတစ်ယောက် မွေးထားတာရှိ တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကတည်းက သူက တည်ငြိမ်အေးဆေးသလောက် ‘မေ့စပ်ပယ်’ ကဖြင့် မေ့ရပ်ပျာဖြစ်ခဲ့တာပင်။

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“ကိုဦး အသစ်တွေ နေပြီလား”

သူ ပေါင်မုန့်ဝါးနေရင်းမှ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိတော့၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီလို သံသယမေးခွန်းပဲ ထွက်လာတာလေ။ ဒီအစ်မတစ်ယောက်ကတော့ မမြင်ဖူး မှုးကိုဖြစ်ထင်သလိုနယ် ကိုဦးအပေါ် စိတ်အာရုံ အကုန်ပုံထားပါရောလား။ ကိုယ့်အစ်မမို့ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောရက်ပေမယ့် အမြင်ကတိစရာပင် ကောင်းနေတာပါလေ။

“ရယ်မနေနဲ့လေ ... ငါ့အပေါ် ဒီလောက် အေးတိအေးစက်ဖြစ်လာတာ အကြောင်းရှိရမှာပေါ့”

“မမက မဖြစ်နိုင်တာကို ပြောနေတာကိုး”

“နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေက တစ်ယောက်ကို လေးငါးခြောက်လ တွဲရုံနဲ့ ရှိပြီး ငြီးငွေ့တတ်တဲ့အမျိုးပဲဟာ”

“ဝါးလုံးသိမ်းပြီး ယမ်းပြန်ပြီ”

“နင့် Senior ဆိုပြီး ဘက်မလိုက်နဲ့နော် ကောင်လေး၊ ငါ သိရင် မလွယ်ဘူးမှတ်”

“ကြံကုန်ဖန်ဖျာ ... အပျော်တွဲတဲ့အရွယ်မျိုးမှ မဟုတ်တာ မမရား၊ နည်းနည်းပါးပါး မျက်စဉ်းခတ်ပြီး ကြည့်ပါဦး”

“ငြိမိတ်ကို နင်မှ မဖတ်တတ်တာ ... ဘယ်စာနာတတ်ပါ့မလဲ”

သူ ကျိတ်ပြီးလိုက်မိပါ၏။ အချစ်ကို ဒီအရွယ်မှ တွေ့ဖူးသလို ပါပဲလား။ မိန်းကလေးနှင့်ယောက်ျားလေးတို့ရင်တွင်းခံစားချက် ခြားနားပုံချင်း မတူညီကြတာ အမှန်ပါ။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှစ ပြောင်းလဲလာသည့် ဟိုမှန်းတွေ၊ အရွယ်ရောက်ချိန်မှာ စတင်ခံစားတတ်လာပါသည်။ ရင်ခုန်မှုဆိုတာတွေက သိမိတ်နှင့် မသိမိတ်ကို ယှဉ်တွဲချင်ချိန်ပြီး ထိန်းချုပ်တတ်ရမှာလေ။

ဆေးကျောင်းတက်စဉ်မှာရော ရင်ခုန်ရတာလား။ ပညာရေးကို ပထမဦးစားပေးအရာအဖြစ် အဓိကထားခဲ့တာမို့ ရင်ခုန်ခြင်း အတတ်ပညာကို တမင်မေ့လျော့ထားခဲ့မိရုံသာ ရှိတာပါ။ ရင်ခုန်ရုံနှင့် အချစ်တစ်ခု အပီအပြင် ဖြစ်တတ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဆန့်ကျင်ဘက်လူသားအချင်းချင်းရဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုကို နားလည်ထားပါက ဒီကိစ္စကို လွယ်လင့်တကူ ဖြေရှင်းနိုင်မှာ အမှန်ပါ။

“ကျွန်တော့်ကို မချစ်တတ်ဘူးဆိုပြီး လျှောင်တာလား”

“ဘယ်လို ... နင် ... နင် ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ရှား!”

“ဘာလဲ ... အန်တီတို့ မသိဘူးလား”

“လောလောဆယ် မပြောသေးတာပါ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ချောလား”

မေးခွန်းတွေ တစ်သိကြီး ထွက်လာလေ၏။ မိန်းမဆိုတာ စပ်စုတတ်သည့်အမျိုးတဲ။ သူ၏ ချီးကဖြင့် သူများကိစ္စကို အကြောင်းရှာပြီး စပ်စုတတ်သူ မဟုတ်ပါချေ။ အချစ်မှာ လှတာ၊ ရုပ်ဆိုးတာမျိုး ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီတိုင်း နှလုံးသားက သူ့ဘာသာ ရွေးချယ်သွားတတ်တာပါလေ။

“မမကို ပြောလိုက်ရင် ပွကုန်မှာပေါ့”

“အံ့မာ ... ငါ့ကို စလောင်းလို့ ပြောတာပေါ့လေ၊ နင် မပြောလည်း ကိုဦးကို မေးရုံပေါ့”

“ဟင်းဟင်း ... ဆေးရုံကမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုဦး ဘယ်သိမိမလဲ”

“ဒါဖြင့် အပြင်ကပေါ့”

“မမ ဒီကိုလာတာ တခြားကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာလို့နယ်”

သူများကိုစွဲ စိတ်ဝင်စားပြန်တာလဲ”

“နင်နော် ... မပြောပြရင် အန်တီလေးနဲ့ ငါ တိုင်ပြောမှာ”

“ကျောင်းနေတဲ့ ချာတိတ်အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ၊ အဆူခံထိမယ် မတွက်ထားနဲ့”

“နင်က လူလည်ပဲ”

ကော်ဒီသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပါ၏။ ဒီအစ်မကတော့ ကိုယ့်ကိုစွဲကို မေ့ပြီး သူများကိုစွဲကို သိချင်စိတ်ဖြင့် စပ်စုချင်နေပြန်ပြီလေ။ ဒီလောက် စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းပါသည် မမကို ကိုညီတစ်ယောက် ဘာများ မျက်စိကျသွားမှန်းပင် မသိပါ။ နောက်ခံ Background တောင့်တာကတော့ အမှန်တရားပါပဲ။

“မပြောပြဘူးလား”

“ဒါပေါ့”

“ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“အဖြေပြန်ရတာ သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ဒါဆို နင်ချမ်းသာတာကို မျက်စိကျသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ... မှန်ရဲ့လား”

“မှားတယ် ... သူ့ဆီက ဒီအဖြေရဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စောင့်ခဲ့ရလဲဆိုတာ မမမှ မသိတာ၊ မာနအကြီးစားဗျ”

“ဘာမာနလဲ ... ပြတ်စားလို့မှ မရတာ”

အဲဒါပါပဲ။ အဲဒီလို မာနမရှိလို့ ကိုညီနဲ့ စတွေ့ပြီး မြန်မြန်ကြီးချစ်သွားတာပါ။ ကိုညီက ဘာမှမပြောပေမယ့် မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်ရသည့် သူကသာ မျက်နှာပူရတာမျိုးပါ။ မမတို့ကဖြင့် ချစ်တာတစ်ခုတည်း သိပြီး ဘေးဘီကို သိပ်ထည့်မတွက်တတ်တာ အခက်ပါဘဲ။ ထူကြားထဲ စိတ်ကောက်ချင်ကောက်၊ ထအော်ချင်အော်နှင့် စိတ်ကို ထွတ်ချတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“ကိုညီကိုလား”

“နင့်ကို”

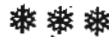
“နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုပတ်ပြန်ပြီ”

“ငါ ရအောင်စုံစမ်းပြမယ် ... အန်တီရေ၊ စံပယ်ပြန်ပြီ”

“အေးအေး”

သူ့ကို မျက်စောင့်မဲလိုက်ပြီး မာမိုကို လှမ်းပြောနှုတ်ဆက်လျက် မမ ပြန်သွားလေတော့၏။ အချစ်ကို တွေ့ရှိစဉ်က ကာယကံရှင်နှစ်ဦးစလုံး အပျော်ကြီး ပျော်တတ်ကြမှာပါ။ ဒါဖြင့် သူ့အလှည့်မှာရော ပျော်ခဲ့ပါသလား။ တစ်ဖက်သတ် ခံစားချက်တို့ဖြင့် အချိန်ကြည့်ချစ်ခဲ့တာ သူ့ကိုယ်သူပင် သိနေတာပါ။

‘ချို’ ... ကိုယ့်အပေါ် တကယ်စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာမျိုးနဲ့
ချစ်လာနိုင်မယ့်နေ့ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေတာ မင်း သိပါလေစ။
ဪ ... ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်သော ‘ချို’ ရယ်။

အခန်း (၃)

Toilet တက်ချင်နေသည့် မမနှင့် ရေချိုးခန်းမှထွက်စဉ်
ကျွန်မတို့ ဆုံတွေ့လေ၏။ မမထံမှ မျက်စောင်းခဲတာကို ပြီး ခေါင်း
ထက် စိုနေပါသည့် ဆံပင်တို့ကို တဘက်ဖြင့် ရေစင်အောင် သုတ်လိုက်
ပါသည်။ လုပ်နေသည့်အလုပ်က ပင်ပန်းတာမို့ သူယေချင်းစင်မာပါ
ဆံပင်ခပ်တိုတိုထားဖြစ်သလို ကျွန်မလည်း တိုတိုကပ်ကပ် ညှပ်ဖြစ်
လေ၏။

ခေါင်းပြီးရလွယ်သလို ခေါင်းလျှော်ရလည်း မခက်ခဲတော့ဘူး
ချော့ ဇုံ uniform ကို မမ မီးပူတိုက်ပေးထားသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာသက်

ချုပ်ချုပ်ချုပ်ချုပ်ဝတ်လိုက်ပါ၏။ သူများကုမ္ပဏီတွေနယ် စကပ်အတိုတွေ ဝတ်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ရတာဆို ဆံပင်အတိုထား ပုံနှင့် အတော်အသင့်လိုက်ဖက်သွားတာပါ။

“Dryer မမှတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီနေ့ ငါတို့ကုမ္ပဏီကို CEO အသစ်ရောက်လာမယ်တဲ့”

အဲဒီအခါမှ လက်ပတ်နာရီကို ယူပတ်ရင်း နားစွင့်လိုက်မိ၏။

မမလည်း အလုပ်သွားတော့မှာမို့ ကျွန်မ နောက်ကျောဘက်မှာ အဝတ်လဲနေလေသည်။ မမလည်း ကျွန်မလို အလုပ်ရှုပ်တာ မှန်ပေ မယ့် ဆံပင်ကိုတော့ စည်းရထုံးရလွယ်ရန် ကျောလယ်ခန့်မျှ အရှည် ထားဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မကသာ ခေါင်းစည်းရမှာ ကလစ်ပန်ရမှာကို မနှစ်သက်တာမို့ ခပ်တိုတိုပင် ထားဖြစ်တာပါ။

“ချို”

“အင်း... ပြော”

“နင်နဲ့ညီထွင်တာ အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟယ်”

“မမပဲ သူ့ကို ရွေးစေချင်တယ်ဆို”

“ဒါနဲ့ပဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရောလား။ နည်းနည်းပါးပါး ရင် ခုန်ဦးမှပေါ့”

မျက်နှာထက် ဘာမှမမြင်သာသည့် cream ပါးပါးလေးကို သာ လူးလိုက်ပါ၏။ Puff ဖြင့် ခပ်ဖွဖွတို့လိုက်ပြီး ဆံပင်ကို ဘေးခွဲ ကြောင်းပေါ်စေရန် ဘီးဖြင့် ပြီးလိုက်ပါသည်။ ဘေးမှာ မမလာရပ်နေ ပြီးမှန်တင်ခုံရှေ့မှ ထရပ်လိုက်ရ၏။ မမက အလှပြင်ချိန် ပိုကြာမှာ မဟုတ်လား။

“ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ရင်ခုန်တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ”

“နင့်ကိုယ်နင် (၂၆) လို့ မမြင်ဘဲ (၆၂) နှစ်အရွယ် ထင်နေ ထား ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ကွစ်! ... မမရော၊ ကိုဇော်ရော ထောက်ခံလို့ ခေါင်းညှိတ် ပြီးပြီလေ၊ ဘာလို့ နှစ်မျိုးပြောချင်ရတာလဲ”

“ကြည့်! ... ကိုယ်တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ မျက်စိမှိတ်ခေါင်းညှိတ် ထာတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊ ညီထွင်တာ သိရင် စိတ်မကောင်း ပြန်ဦးမယ်”

“သူသိတာပဲဟာ”

“ဘာရယ်”

မမက နှုတ်ခမ်းဆိုးရင်းမှ အံ့သြသွားပြန်ပါ၏။ စောစောစီးစီး သူ့အကြောင်း ပြောနေတာမို့ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ မျက်ခုံးတွေ လှုပ်နေမလားဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။ ချစ်သူထားသည်ဆိုတာ သာမန်ကိစ္စဖြစ်သလို သူများအတွက်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါပဲ။ ကျွန်မတို့အရွယ်မှာဖြင့် အပျော်ဆိုတာထက် ပိုလေးနက်သည့် လက်ထပ်ခြင်းမျိုးအထိ ရည်ရွယ်ရတာမျိုးပါ။

“အဲဒါတောင် ဘာမှမပြောဘူးလား”

“မမလည်း သူ့အကြောင်း သိရဲသားနဲ့ ချို့ မဖြေချင်တာကို ဘယ်တုန်းက သူ့ အတင်းမေးဖူးလို့လဲ”

“နင် ... တကယ်ချစ်နိုင်လို့လား”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“အမယ်လေးနော် ... ဟိုက ကြားရင် နံရံနဲ့ခေါင်း ဆောင့်ချင်တော့မှာပဲ။ ဘယ်နှယ်ဟာလေးမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ ချစ်ရင် ချစ်တယ် ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ပေါ့”

“မပြောချင်ပါဘူး”

“ဟဲ့!”

“အဲဒီချစ်တာရဲ့နောက်ဆက်တွဲတွေကို မလိုချင်လို့ပေါ့ ...

မမရာ”

“ဘာနောက်ဆက်တွဲတွေလဲ”

နော်! ... ဒီအစ်မကဖြင့် ကျွန်မရင်ထဲထိ မြင်ချင်နေပြန်ပါပြီ။ တိုဇော်နဲ့ချစ်သူသက်တမ်းသုံးနှစ်မှာ တရားဝင်စေ့စပ်ဖြစ်ပြီး ဒီနှစ်ထဲ ထက်ထပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားပါသည့် ‘ကိုရိုရင်ဇော်’ နှင့် မမ ‘နံသာမုံ’ တို့၏ထောက်ခံမဲနှစ်ခု၊ သူငယ်ချင်း ‘ဇင်မာ’ ၏မဲအပါအဝင် သုံးမဲနှင့် အတူ သူ့ကို လက်ခံဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ဒါလည်း မကျေမနပ်ဖြင့် အပြစ်မြင်ပြန်သတဲ့လား။

“မခွဲနိုင် မခွာရက်တဲ့ သမုဒယတွေ၊ ပြီးရင် အဲဒီနောက်မှာ တစ်ပါလာတဲ့ အမုန်းတွေ၊ နာကြည်းချက်တွေ၊ ဒဏ်ရာတွေအားလုံးကို ပြောတာ”

“အသည်းတစ်ခါလေး ကွဲဖူးရုံနဲ့ အမှတ်ရနေတုန်းပဲလား”

“အနာဆိုတာ အရှင်ပျောက်သွားရင်တောင် အမာရွတ်တော့ တွန့်ခဲ့တာလေ”

“ချို့”

ဗီရိထဲမှ လက်ဆွဲအိတ်အပျောလေးထောင့်အမည်းကို ထုတ်ဖျာလိုက်ပြီး ယူသွားရမည့် File အပါအဝင် ခုတင်ထက်ပုံထားပါသည့် စက္ကန့်တွေကို အိတ်ထဲကောက်ထည့်လိုက်ပါ၏။ ဝတ်ပုံစားပုံပင်မက တိုင်နေကျဗဟုသုတလေး ယောက်ျားဆန်နေသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

မြင်နေပေမယ့် ထုံးစံပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“နင် ခုထိ သူ့ကို ချစ်နေတုန်းလား”

ရင်ထဲအောင်သွားရပါတယ်။ အနာကို ဆွဲပြန်ပါရောလား။ အင်း ပေါ့လေ ... ကျောင်းအတူပြီးခဲ့ပါသည် သူငယ်ချင်း။ အိမ်ကို ဝင်ထွက် ပြီး တရင်းတနီးနီးပါသည် သူ။ မမတို့ကပ်အုပ်စုထဲမှ (၅၂၈) သံယောဇဉ် က ဘယ်ကုန်နိုင်ပါ့မလဲ။ တကယ်ဆို အဲဒီလို (၅၂၈) နဲ့သာ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မအတွက် ရင်နာစရာအဖြစ်အပျက်မျိုးက ဖြစ် လာနိုင်မှာ ဟုတ်တာလေ။

ကိုယ့်ထက် (၅) နှစ်ကျော် အသက်ကြီးတဲ့ သူ့အပေါ် အား ကိုးမီတာ၊ ဆိုးနွှဲမီတာ၊ ဗိုလ်ကျမီတာတွေအားလုံးက ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တည်လာတဲ့ အကျိုးဆက်တွေပါ။ ဒါကို သိပါလျက်နှင့် သူ သည်းခံ ခဲ့ပါလျက် နောက်ဆုံးတော့ မထင်မှတ်ဘဲ နောက်ကျောက်ကို ဓားနဲ့ တဆုံးထိုးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

‘ကို’ ... ‘ကို’ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဓားသွားတဆုံးက ကျွန်မနှလုံး သားအထိ စူးစိုက်ဝင်စေခဲ့တာပါလေ။

“ဟင်လို့”

“ညီနဲ့ချို့ကို မမ သဘောမတူလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို အဲဒီမေးခွန်း ဘာလို့မေးရတာလဲ လူကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေလား”

“ဒေါသက ခုထိ မပြေနိုင်သေးပုံထောက်ရင် သူ့ကို နင် မမေ့သေးပါလား၊ ချို”

သက်ပြင်းမှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ယုံကြည်စွာ တွဲဖြစ်ခဲ့သည့် သက်တမ်းက နှစ်နှစ်ပါ။ ဒီလောက်အတွင်းစိတ်အထိ မြင်နိုင်သည့် ချစ်သူက အနီးကပ်ရန်သူဖြစ်ခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ သူ့ကြောင့် နောက်ထပ်မချစ်ခဲ့တော့တာ။ သူ့ကြောင့် နောက်ထပ် မည်သူ့ကိုမှ မယုံခဲ့တော့တာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် သိနေတာပါ။

မမေ့သေးဘူးတဲ့လား။ ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာပါမက နှလုံး သားအတွင်း ထိစွဲနေပါသည် သူ့ပုံရိပ်၊ သူ့လေသံ၊ သူ့ကိုယ်ငွေ့ သူ့တို့ယ်ရနံ့တွေက ဖျောက်လို့မှ မရတာ မသိဘူးလား။ အမှန်းဆို သည့်အရာက ချစ်ခြင်းနှင့်အလွှားပါးပါးလေးသာ ကာထားတာမို့ ‘မှန်းတယ်’ ဟုသာ အော်ဟစ်ပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။

နာကျင်ခြင်းတွေ အဆုံးမဟုတ်လား။ မေ့မယ်ဟု လွယ်လွယ် တွေးသော်ငြား တကယ်လက်တွေ့မှာ ခက်ခဲလွန်းလှလေ၏။ မတွေ့ ချင် မမြင်ချင်တော့ပါဟု ပြောခဲ့ပေမယ့် ဒီအသားအညိုရောင်၊ ဒီအရပ် အပေါင်း၊ ဒီအခွာကိုယ်၊ ဒီလိုဆံပင်ပုံစံမျိုးနှင့် အမျိုးသားမျိုးကို ယုံက်

ဆိုင်စွာ မြင်လိုက်တိုင်း သူများဖြစ်နေမလားဟူသည့် မသိစိတ်က အလိုလို လှုံ့ဆော်ပြီး ကြည့်မိတတ်တာ အရူးတစ်ပိုင်းပါပဲ။

‘ကို’ ... ‘ကို’ ထားခဲ့တဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်မရဲ့အပျော်မှန်သမျှ ပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာပဲ”

“ညီထွဋ်သာကို သနားလိုက်တာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ သူ့အပေါ် တကယ်မချစ်နိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ် လိုက်ရတာပဲလို့”

“မမပဲ ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးဆို”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ နှလုံးသားကို အပြီးမပေးနိုင်ရင်တောင်မှ သံယောဇဉ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ဆောင်ပေးသင့်တာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီအရာကို ဆွဲထုတ်လို့ရရင် ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ”

“ဟဲ့!”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူ့ကို ဦးစားပေးပြီး ရွေးမိခဲ့လို့ ချို့စာမျက်နှာမှာ အမှားတွေဖြစ်ကုန်တာ၊ အချစ်တွေ၊ အသက်တွေ၊ မြတ်နိုးတာတွေ၊ တွယ်တာတာတွေ၊ သံယောဇဉ်ရှိတာမှန်သမျှ ချောင်ထိုးလိုက်ပြီ”

“တကယ်ပဲလား”

“ချို့သွားပြီ၊ မမ”

မမအခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်မအခန်းက ကျဉ်းသလို အလုပ်ခန်းအဖြစ် သုံးတတ်သဖြင့် အဝတ်အစား အသုံးဆောင်ပစ္စည်း မှန်သမျှ မမအခန်းမှာပင် ထားဖြစ်လေသည်။ အလှလည်း သိပ်မပြင် ဖြစ်တာမို့ မမနှင့်ပင် အတူသုံးဖြစ်တာပါ။ မမက ကျွန်မထက် ခန္ဓာကိုယ် ဂိုဏ်းညီပြီး အရပ်လည်း မဆိုစလောက်လေး နိမ့်ပါသည်။

သို့သော် ... ကျွန်မက ယောက်ျားဆန်သလောက် ခပ်မာ တောင့်တောင့်ဖြစ်ပြီး မမကဖြင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းကာ မိန်းမဆန်လေ၏။ မျက်နှာသာ ခပ်ဆင်ဆင်ရှိပြီး စိတ်ကအစ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည့် ညီအစ်မတွေပါ။ ညှဉ်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားပါသည့် သော့ထဲမှ စာစီကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ အိမ်ကို သော့ပိတ်ခဲ့ပြီး စောစောပြန် ရောက်သည့်လူက သော့ရှာရာမလိုအောင် သော့တံနှစ်ခုပါသည့် သော့မျိုး သုံးထားတာဖြစ်ပါ၏။

“ထမင်းချိုင့်ရော”

“မယူတော့ဘူး”

“ကြည့်! ... တေပေနေတာနဲ့ ဗိုက်အောင့်ဦးမယ်”

“ဆာရင် ရှိတာဝယ်စားမှာပေါ့ မမရား၊ ကလေးလည်း

မဟုတ်ဘဲ မပူနေပါနဲ့”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ဂိယူရတာပေါ့၊ ကလေးဆို လူကြီးပြောစကား နားထောင်မှာ”

“အခု ချို့က နားမထောင်လို့လား”

ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသည့် မမက ဘာမှထင်မပြောတော့ပါချေ။ လေကကလေးထစ်ကိုဆင်းပြီး ခြံထဲမှ တံခါးအသေးလေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ လမ်းထဲမှထွက်ရင်း လမ်းထိပ်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ကုမ္ပဏီရှိရာဆီ Taxi စီးရင် (၁၅၀၀) ပဲခို အသွားရော အပြန်ပါ စီးပြန်ပါသည်။ ကားမှုတ်တိုင်အနီးမှာ ခြေစုံရပ်လိုက်ပါ၏။

‘ညီထွဋ်သာ’ ကို သနားလိုက်တာတဲ့။ ကျွန်မကိုရော မသနားဘူးလား။ သနားစရာမှ မလိုတာလေ။ ‘ဘယ်သူမပြု မိမိမှ’ ဟု ဆိုရိုးရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်ဘာသာ ရင်ခုန်သံပြန်ပြီး အချစ်ကို စတွေ့ခဲ့မိတာလေ။ ‘မမြင်ဖူးလို့ မူးကို မြစ်ထပ်’ တဲ့။ စိတ်နှလုံး အတူဖြင့် ချစ်မိခဲ့သည့် ချစ်ခြင်း၏ပစ္စာကို အဖြေမှန်အောင် မတွက်နိုင်ခဲ့တာက ကျွန်မမှာသာ အပြစ်ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“Taxi”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာနေသည့် Taxi ကို လက်ဖြင့် လှမ်းထားလိုက်စဉ် အပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်ထားပါသည့် အပါးစား အင်္ကျီအိတ်ကပ်

ထဲမှ Phone message ပြည်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီနေရာကို အရင်ပြောလိုက်ပါသည်။

ပြီးမှ phone ကို ယူကြည့်လိုက်မိ၏။ ထင်သည့်အတိုင်း ‘ညီထွဋ်သာ’ ဘက်မှ စတင်ဆက်သွယ်လာသည့် message ပါပဲ။

“Morning, Cho”

“Morning!”

“Where”

“Going to Com. And you?”

“Hospital”

Message နှစ်စောင် ပြန်ပြီးမှ မလိုတော့ဘူးထင်ပြီး phone စိတ်လိုက်စဉ် နောက်ထပ်ဝင်လာသည့် message တို့ကြောင့် ကျွန်မ ပြောလိုက်မိပါသည်။ အလုပ်မအားသည့်လူက စောစောစီးစီး phone သုံးနေပါရောလား။ ကလေးဆန်သည့်အလုပ်မျိုး လုပ်တာတရားဝယ်လို့

“I love you so much, Cho. I miss you”

“Busy”

အသည်းပုံလေး (၅) ခုက Viber မှ ပေါ်လာတာမို့ ပြုံးမိရင်း phone ကို သိမ်းလိုက်ရပါသည်။ ဒီလို အရူးထတာမျိုးက ‘ရန်သူ’ ခေါ် အတိတ်တံခါးရက်စွဲများမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ရင်မောခြင်းတွေရ

၄၆

အသံချစ်လေး

အသံချစ်လေးက ဘယ်မှာလဲ။

‘သိပ်ချစ်ပါတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားမျိုး မကြားခဏ ဖောဖော သိသိသုံးခဲ့တာ။ ‘မတွေ့ရရင် တွေ့ချင်တယ်’ ဟု မကြာမကြာပြောဖြစ်ခဲ့တာ။ ‘ဘယ်လောက်ချစ်လဲ’ ဟု မရှက်မကြောက်မေးခိုင်းတာတို့က အိပ်မက်တွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရင် အဘယ်မျှကောင်းလိုက်မည်နည်း။

ဣန္ဒြေတွေ၊ သိက္ခာတွေ ဘေးဖယ်ထားပြီး သူရှိရာတိုက်ခန်းဆီ ခြွေတံဆွဲလှည့်ခဲ့မိကတည်းက ကျွန်မအတွက် ကြက်ခြေခတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အချစ်မှာ ချို့ယွင်းချက်မျိုးရှိတတ်ပါသလား။ ‘ရနံ့ချို’ က ထိုသို့ အသံတွေ ချို့ယွင်းခဲ့သည့် မိန်းကလေးပါပဲ။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းထဲကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး Under ground parking မှာ နေရာယူရပ်ထားလိုက်ပါ၏။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ လူကြီးနေရာ အဖြစ် တာဝန်ယူရမှာမို့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး မသက်သာပါ။ အသက် (၃၀) ခွန်းခွန်းအရွယ်သာ ရှိသေးတာမို့ ရွယ်တူအင်ဂျင်နီယာတွေကို ဆုတ်ချုပ်ရမှာက သူ့အဖို့ အတားအဆီးနယ်ပါပဲ။

မြေအောက်ဓာတ်လှေကားမှစီးပြီး ရုံးခန်းရှိရာအထပ်ဆီ ထက်ခဲ့ပါ၏။ လူကြီးပိုင်းတွေသာ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် လာတတ်တာမို့ Lift စီးသည့်လူ သိပ်မရှိပါချေ။ Lobby ထဲမှ မဝင်ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

လူ သိပ်မမြင်ပါချေ။ MD ကိုယ်တိုင် Meeting Room သို့သာ လာရန် မှာထားသဖြင့် Corridor မှ ပုန်ခေါ်လှမ်းဖြင့် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

တံခါးအနီးမှာ ခြေစုံရပ်ကာ Necktie ကို သေချာထည့်ပြီး သင်ရပ်စေရန် ပြန်ပြင်လိုက်မိလေ၏။ လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်စဉ် မနက် (၁၀) နာရီတိတိကို ညွှန်ပြနေပါသည်။ အချိန်အတိအကျပါပဲ။ တံခါးကို သူ အသားခပ်ဖွဖွ သုံးချက်ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်!”

စေ့ထားပါသည့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဝင်လိုက်ပါ၏။ အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှာ လူက အပြည့်ပါပဲ။ ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်လုံး ခေါ်ထားတာများလား။ သူ အံ့သြသွားစဉ်မှာပင် MD ဦးသက်နှင်းက မတ်တတ်ရပ်ကာ ကြိုလိုက်လေသည်။

“Welcome မောင်နန္ဒ ... အားလုံးပဲ မှတ်ထားကြပါ။ December ကုမ္ပဏီရဲ့ CEO အဖြစ်ရောက်လာတဲ့ ဦးမင်းနန္ဒ ဖြစ်ပါတယ်”

လက်ရပ်လံတွေ တပြောင်းပြောင်း ထွက်လာလေ၏။ တကားတကကြီး ကြိုသလို ဖြစ်သွားတာမို့ သူ မျက်နှာပူသွားရပါသည်။ သူ ရပ်နေပါသည့် စင်ရှေ့၏ရှေ့ဆုံးတန်းဆုံမှ အမျိုးသမီးလေးက မတ်တတ်ရပ်နေပြီး ရှေ့ကို ထွက်လိုက်လေ၏။ သူ့လက်ထဲသို့ Order

မှာထားပါသည့် ခပ်လှလှပန်းစည်းက ရောက်လာသဖြင့် သူ ငိုကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်ရှင်”

“မို့”

“ဟောဗျာ ... မောင်နန္ဒတို့က သိထားနဲ့ကြတာကိုး”

“Classmate တွေပါ အန်ကယ်”

ရာထူးရှိသူတွေနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေရပါ၏။ အားလုံးက ကိုယ့်နာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက်နေပေမယ့် သူ ဘာကိုမှ မမှတ်မိပါ။ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ပြီး စကားပြောနေပါသည့် ‘ရဲရင့်ဖော်’ နှင့် ‘နဲ့သားမို့’ ကိုသာ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် စိတ်က ဗျာများနေမိလေ၏။ ‘မို့’ ကိုမြင်တာနှင့် သူမကို တွေ့ချင်စိတ်က များလာတော့တာလေ။

မင်း ဘယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေပြီလဲ ‘ချို’။

“လာ၊မလာ မသေချာတာနဲ့ သီးသန့်ရုံးခန်းတောင် မစီစဉ်နိုင်တာဘူး မောင်နန္ဒ။ လောလောဆယ်တော့ ရဲရင့်တို့နဲ့ပဲ တစ်ခန်းစည်း ရုံးထိုင်ထားပါဦး။ နဲ့သားက နောက်တော့ စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်”

MD က အရင်ဆုံး ထွက်သွားပြီမို့ ရဲရင့်တို့နှင့်အတူ သူ

လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ အင်ဂျင်နီယာရုံးခန်းက အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်းပြီး စားပွဲတစ်လုံးစီဖြင့် အစီအစဉ်ရှိလေသည်။ အခန်းအလယ်မှာဖြင့် စာစွဲအရည်ရှိပြီး စည်းဝေးလို့ရရန် စီစဉ်ထားပါ၏။ အခန်းတောင့်နားရှိနေပါသည့် စားပွဲကို အလင်းရောင်ရသည်နားသို့ ရွှေပေးရန် ‘မုံ’ က ညွှန်ကြားနေလေသည်။

“မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီ”

“ကိုယ့်အထက်လူကြီးမို့ ဘယ်လိုသုံးရမလဲ စဉ်းစားနော်”

“မလိုပါဘူး ရဲရင့်ရာ ... မင်းကလည်း”

စားပွဲပြင်ပြီးပြီမို့ ခုံအရှင်တစ်ခုကို သူ့ကိုယ်တိုင်ယူပြီး ရွှေလိုက်ပါ၏။ စားပွဲရွှေ ရပ်နေပါသည့် ‘မုံ’ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားစဉ် ‘မုံ’ က မျက်နှာကို ခပ်လွှဲလွှဲထားလိုက်သည်နယ်ပါ။ ဘာလဲ ... ကာယကံရှင်မဟုတ်ပါဘဲ ကြားလူက မျက်နှာပူနေပါသလား။

“မုံ”

“နောက်မှ ဟိုဘက်က အခန်းကို ရှင်းပေးပို့မယ်”

“ကိုယ့်ကို စကားတောင် မပြောချင်တော့ဘူးလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟိုတုန်းကထက် ပိုလှလားလို့မလို့ မုံတို့ လက်ထပ်ပြီးကြ

ပြီလား”

“ဒီနှစ်ထဲ ယူဖြစ်မှာပါ”

ပြောစရာစကားမရှိတော့သည့်နယ်ပါ။ သူစပြောမှသာ ပြန်ပြောနေတာမို့ အတော်လေး အကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ဒီလောက် (၈) နှစ်ကျော် ပေါင်းလာပါသည့် သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိမ်းကားနေတာလဲလို့ ‘ရဲရင့်’ ကတော့ စေားပါတော့။ ယောက်ျားလေးမို့ စကားမများတတ်တာလေး။ ‘မုံ’ က သွက်လက်ချက်ချာသည့် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အဘယ်ကြောင့် နှုတ်နည်းနေရပါသလဲ။

“မုံ”

“မုံ လုပ်စရာတွေ ရှိပါတယ် CEO”

“နန္ဒလို့ပဲ အရင်လိုခေါ်ပါလား”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ကိုယ့်ထက် ရာထူးကြီးတဲ့ CEO ကို”

“မုံရာ”

“အပြင်မှာပဲ ခေါ်ပါရစေ”

“ချီရော”

မကြာမီယောင်ဆောင်ပြီး သူမစားပွဲရှိရာဆီ လှည့်သွားလေတော့၏။ အမေးတောင် မခံပါလား။ အစ်မဖြစ်သူ အိမ်ထောင်မပြုလေးတာမို့ ချီလည်း မယူသေးဘူးထင်ပါရဲ့။ ဘုရားရေ ! တောကြာ

၅၂ မင်းသမီးမင်း

သူ့ကို စိတ်နာတယ်ဆိုပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကောက်ယူလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။ အလို! ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဒီလိုတွေးလိုက် မိတာနဲ့ အောင်ပါရောလား။ သူ့နဲ့လမ်းခွဲပြီး နောက်ထပ်ချစ်သူအသစ် များ တွေ့နေပြီလား။ တွေ့ချင်လည်း တွေ့နိုင်တာပေါ့နော်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူ့အပေါ် ချီ အဘယ်မျှ ချစ်သလဲဆိုတာကို သူသာလျှင် အသိဆုံး ပါလေ။

ရဲရင့်ကိုပါ မေးချင်ပေမယ့် သူ့ကို နည်းနည်းမှ မကြည့်ပါဘဲ အလုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ရှုပ်နေသလို လုပ်နေလေ၏။ ဒီနေရာကို ဆက်လုပ်လို့ရပါမလား။ နေ့စဉ် မြင်နေရမည့် ‘မို့’ မျက်နှာကို နေ့စဉ် ကြည့်မိရင် ‘ချီ’ ကို သူ အမြဲသတိရပြီး မေ့နိုင်ပါတော့မလား။

“ရဲရင့်”

“ဗျာ... CEO”

“ခဏလေး”

ခန်းမထဲ မပြောချင်သဖြင့် ခုံမှထကာ ‘ရဲရင့်ဇော်’ ကိုခေါ်ပြီး ရုံးခန်းမှ ထွက်ခဲ့၏။ ရုံးခန်းခွဲ ဝန်ထမ်းတွေ ရှိနေသဖြင့် အတွင်း ရေးကိစ္စကို မသိစေချင်ပါ။ Life ဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်ကို တက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးပျံတိုက်အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ရှိနေသည့် ရှောင်မြင်ကွင်းကျယ်မှာ

မင်းသမီးမင်းမင်း ၅၃

coffee ဆိုင်ရှိတာမို့ နားချိန်မှာ အပျင်းပြေနားပြီး လာသောက်လို့ ရပါတယ်။

စိတ်ကူးကောင်းသည့် အင်ဂျင်နီယာ ကန်ထရိုက်ပါမဲလား။ Waiter တွေ မထားပါဘဲ ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်ဖြစ်ပြီး ထမင်းစားချင်း လည်းရသည့် ကုမ္ပဏီ Canteen ဖြစ်နေလေသည်။ အဆင်ပြေလိုက်တာ။ ဧည့်သည်နှင့် ချိန်းရင်လည်း ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်စရာမလိုပါဘဲ အပြင်ဘက်ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်လို့ရသဖြင့် Ok တာပါလေ။

“ဘာများသောက်ချင်လို့လဲ CEO”

“ခဏနေ Lunch စားရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ရေပဲသောက်မယ်”

“သံပရာရည် မှာပေးမယ်နော်”

သူက လမ်းမကြီးကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည့် စားပွဲကို ရွေး၍ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ လေဟာနယ်ဆောက်ပြီး ဆုတ်တံတိုင်းမဟုတ်ပါဘဲ steel တန်းတွေ ကာထားတာမို့ လေတိုင်းရီးနှင့် အသက်ရှူချောင်သည့်နယ်ပါ။ ‘ရဲရင့်’ က ဖျော်ရည်ခွက်နှစ်ခွက်မှာ plastic ဖိုက်ထည့်ကာ ယူလာလေ၏။

“ရင်မောနေပြီလား”

“အင်း”

“တာဝန်ကြီးတာ မှန်ပေမယ့် ငါတို့တွေ တင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်း စဉ်တွေကိုပဲ စစ်ဆေးရမှာပါ။ နောက်ထပ် project အသစ်တွေကိုတော့ မင်းဦးဆောင်ပြီး meeting လုပ်ရမှာပေါ့။ ဟာ! sorry! မင်းနဲ့ငါပဲ သုံးဆယ့်လို့ အကျင့်ပါပြီ”

“ရပါတယ် ရဲရင့်ရာ ... ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ”

“ရဲရင့်” က မသက်မသာ ပြုံးလိုက်ပြီး ဖျော်ရည်စသောက် နေလေ၏။ ဒီလို အအေးက သူ့ရင်ထဲက မီးတောက်ကို ငြိမ်းသတ် လို့ ရနိုင်ပါ့မလား။ မတွေ့ဖြစ်တော့တဲ့ (၃) နှစ်တာကာလအတွင်း သူ အလူးအလိမ့် ကြေကွဲခံစားခဲ့ရတာကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိတာပါ။ ကံကြမ္မာဟူသည့်အရာက မထင်မှတ်သည့်အချိန်မှာ ရုတ်တရက် တိုက် ခိုက်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“မှတို့ အရင်အိမ်လေးမှာပဲလား”

“အေး”

“ရဲရင့်” မျက်နှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားလေ၏။ ဘာလဲ ... မပြောချင်လို့လား။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့မိသားစုအကြောင်းကို အနည်း အကျဉ်းတော့ ပြောပြနိုင်ရမှာလေ။ ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက် ကြီးကပါ သူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီလား။ သူ သစ္စာမမျှော်ပြယ်တာကို သူပင် သိထားတာပါလေ။

“ချို့ရော”

“အလုပ်ဝင်နေပြီ”

“ဟုတ်လား ... ကုမ္ပဏီပဲလား”

“ဆိုပါတော့ ... Decration ဆင်ရတဲ့ အသေးစားကုမ္ပဏီ

မှာ”

“ဪ”

ဝါသနာအတိုင်း ရွေးချယ်သည့်လမ်းကို ဆက်လျှောက်ခဲ့တာ ဖြစ်လား။ သူ့စုစည်းချိန်ကပြင် ကျောင်းပြီးကာစ သင်တန်းတွေ တက် နေတုန်းပါလေ။ လန်းဆန်းတက်ကြွသည့်အရွယ် အပြုံးနုနုတို့ဖြင့် အချစ်ချိုချိုလေးတွေ ပေးခဲ့ပါသည့် ကောင်မလေး၏ပုံရိပ်တို့က ခုချိန် ထိ သူ့အာရုံစိုက်မှု တစ်ခုလည်းလည်း ရှိနေတုန်းပါပဲ။

“သူ ... အခုလက်ရှိ”

“ငါ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ် နန္ဒရ”

“ခဏလေးပါ ရဲရင့် ငါနဲ့ စကားတောင် မပြောချင်လောက် အောင် ဖြစ်နေပြီလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ချို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြေရှင်းစရာတွေ ဝါမှာ ရှိနေတယ်”

“ချို့က မှု့ညီမမို့ သူ့အကြောင်းကို မှုံ့ပဲ ကောင်းကောင်းသိ

မှာပေါ့ နန္ဒ၊ ငါက မှုံ့လောက် ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ချိုက နဂိုကတည်းက မင်းလောက် ငါ့အပေါ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်း သိပါတယ်”

အပြတ်ပါပဲလား။ နောက်ထပ် စကားဆက်ပြောခွင့် မရှိအောင် ကို အပြီးအပြတ် ပြောလိုက်တာလေ။ ‘ရဲရင့်’ ဘောင်မှ စကားပြောကြွယ်နေပါရောလား။ အညှဲတွေ၊ အခွဲတွေ၊ ခရာတာတာ စကားလုံးတွေကို သူ၏ ‘ချို’ တစ်ယောက်သာ ပြောတတ်ခဲ့တာလေ။ အထူးသဖြင့် မိုးလောက်ကြီးချစ်ပါတယ် ဆိုတာကို နှုတ်ဖျားက ပြောမထွက်ရင်လည်း မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးက အလိုလိုပြောနေတတ်တာပါ။

ဪ... ‘ချို’ ရယ်။

“ငါက ... ငါက ချိုနဲ့ ပြန်တွေ့ခွင့်တောင် မရှိတော့ဘူးလား”

နှုတ်ပိတ်ထားပြန်လေ၏။ ပြောစရာစကား မရှိတာလား။ သို့တည်းမဟုတ် ပြောချင်စိတ် မရှိတာမျှားလား။ ဘာမှမရေရာပါဘဲ ‘မင်းနန္ဒ’ ဆိုသည့် သူ့ကို ချောင်ထိုးထားကြသည့်နှယ်ပါ။ သူက အဲဒီလောက်ထိ အသုံးမကျသည့် အပယ်ခံဘဝနဲ့ လူသားတဲ့လား။ ရင်နာလိုက်တာနော်။

“အဲဒါ ငါ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ဟူကရော”

“ချို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမေးမေး မပြောနဲ့တဲ့၊ ငါ့ကို ကြိုတင်ထားတယ်”

သေစမ်း! တိုက်ပွဲက မမျှတသည့်နှယ်ပါ။ ‘ချို’ ဘက်မှာက အင်အားတောင့်နေပြီး သူ့ဘက်မှာက သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိတာပါ။ အားလျော့စရာပါပဲလား။ ‘ချို’ မင်းအတွက်ဆိုရင် မင်းကို ရှေ့မှာ စားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး ကာကွယ်ထားပေးတာက အစ်မဖြစ်သူနဲ့ ခဲအိုလောင်းတဲ့လား။ ကိုယ့်က ကိုယ်က မင်းရဲ့ဘေးမှာရှိပြီး စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ရံတော် Body guard ရာထူးတောင်မှ မရတော့တဲ့ကောင်မိလား။

“အဲဒီလောက်တောင် မုန်းတာတဲ့လား”

“သူက ကာယကံရှင်လေကွာ၊ ပိုခံစားရမှာပေါ့၊ သူ့အတွက် မင်းက ပထမဦးဆုံးကိုး”

“ငါကရော အချစ်ဦး မဟုတ်လို့လား”

“ဖြေရှင်းခွင့်ဆိုတာ သူပဲ ပေးနိုင်တာမျိုးပဲ နန္ဒ၊ အခုဆိုတာ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ကုမ္ပဏီဟုတ်တာ မင်းအသိပါ။ မင်းခွဲခဲ့တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ မိန်းကလေးကို ကြားလူဖြစ်တဲ့ ငါတောင် အတော်လေး သနားခဲ့တာ”

ရင်ထဲအောင့်သွားရပါသည်။ ဒါဖြင့် သူကရော မနာကျင်ခဲ့
လို့လား။ ဖွင့်ပြလို့ရရင် ဒီရင်ဘတ်ကြီးကို ဆုတ်ဖြဲဖွင့်ပြလိုက်ချင်တာ
ပါလေ။

* * *

အခန်း (၅)

ကုမ္ပဏီကားရပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ လာပို့တာမို့ ‘ချို’ နဲ့ ‘စင်မာ’
ထဲထွက်ပြီး စီစဉ်ရပါ၏။ စတုပစ္စည်းတွေကို ကုမ္ပဏီနောက်မှိုဒေါင်
ထဲ သိမ်းရမှာပါ။ မှာထားသည့် အရေးကြီးပစ္စည်းလေးပုံကိုသာ ရုံးခန်း
ထဲ ပို့ခိုင်းပြီး သယ်ခိုင်းရလေ၏။ ဝန်ထမ်းအနည်းငယ်သာရှိသဖြင့်
စနစ်တကျရှိဖို့ သေသပ်ဖို့ အလုပ်ချိန်တိုတိုနဲ့ အမြန်ပြီးစို့က ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအပေါ်မှာ တာဝန်ရှိလေသည်။

“ချို ... အဲဒီပုံးတွေအကုန်လုံး အနောက်ဂိုဒေါင်ထဲ ပို့
ပေးပါ”

“မကွဲစေနဲ့နော်၊ ပစ်ချလို့မရဘူး။ အထဲမှာ မီးဆိုင်းတွေ မီးလုံးတွေရည်း”

‘ဇင်မာ’ က ပြောလည်းပြော၊ ရှေ့မှလည်း ဦးဆောင်ကာ ကုမ္ပဏီဘေးဘက်လမ်းမှ ကားကို ဆက်ရွှေ့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ တာဝန်ရှိသူက ကျွန်မအနီးမှာ စာရွက်စာတမ်းစစ်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ပစ္စည်းပို့ voucher မှာ list က ရေးထားပြီးသားပို့ ပစ္စည်းစာရင်းနှင့် တိုက်စစ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးရုံသာ ခိုပါ၏။ ခဏအကြာမှာ ကားပြန်ထွက်လာပြီပို့ Supervisor ကိုနေလင်းက ကျွန်မကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလေသည်။

“ဒီသုံးရွက်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ချို”

“ပြီးပြီလား ချို”

“အင်း”

“Boss မလာသေးဘူးလား”

“မလာသေးဘူး”

ပစ္စည်းပို့ကုမ္ပဏီကား ထွက်သွားမှပင် ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ရပါ၏။ အသေးစားကုမ္ပဏီမို့ တစ်ထပ်တိုက် အပူလေးသာဖြစ်ပြီး Boss ရုံးခန်းမှလွဲ၍ Hall ကြီးအတိုင်း ပစ္စည်းတွေ ပုံထားရတာပါ။

Boss ရုံးခန်းသာ အလုံခြုံစိပြီး ကျွန်မတို့ရှိနေသည့် Hall ခန်းက မှန်ချပ်ထူများသာ ကာထားသဖြင့် အပြင်လမ်းမကြီးမှ မြင်နေရသလို အထဲမှာ ဘယ်သူဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါ၏။

မိန်းကလေး (၅) ယောက်သာ အမြဲရှိနေသဖြင့် အကွယ်နေရာရှိဖို့အတွက် အလင်းရောင်လည်းချ အကွယ်လည်းဖြစ်စေရန် ဆေးတစ်ဖက်ခြမ်းထောင့်ဖက်မှာ လိုက်ကာအပြာနုကို မှန်ချပ်ဘေးဘက်မှာပင် ကာထားလေသည်။ နေပူနေသည့်အခါမျိုးမှာမှ လိုက်ကာတို့ ဆွဲကာထားတတ်တာပါ။

“ဒီနေ့ အပြင်ထွက်ရမှာ မစင်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး... ချို သွားရမှာ”

“ဒါဖြင့် အသက်ခွဲကြည်ပြာပါ လိုက်ရမှာပေါ့”

“အသက်ပဲ လိုက်ခဲ့ရင် ဖြစ်တယ်လေ၊ နှစ်ယောက်မလိုပါဘူး၊ တအောင့်နေသွားရမယ်၊ ထမင်းချိုင့်ပါလာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကောင်းစာယ်... ကြုံတဲ့နေရာ စားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ခင်သက်ရီ’ က အပြင်ထွက်ရမည်ပို့ ပျော်နေလေ၏။ အပြင်ထွက်တိုင်း နေပူတာ၊ ပင်ပန်းရတာ၊ ခေါင်းကိုက်တာမျိုး ဖြစ်တတ်မှား

သိထားပါလျက် ပျော်နေတာမို့ အံ့သြမိပါသည်။ စက္ကန့်ပုံမှ Tape တွေကို ဆွဲဖွင့်ကာ ပစ္စည်းတွေတစ်ခုချင်း ထုတ်စစ်ရလေ၏။ သွား ပြင်ဆင်ရမည့် အိမ်အတွက် လိုတာမရှိရလေအောင် ကြိုပြင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟီ!”

“ဟော! မနင်းလာပြီ”

ကုမ္ပဏီသေးလင်းမှာပင် ကားအဖြူလေး ရပ်သွားပါသည်။ ကားပေါ်မှ အဖြူဆွတ်ဆွတ် အမျိုးသမီးလှလှလေး ဆင်းလာလေ၏။ နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်ကိုပဲ Boss မမက အဖြူရောင်ကို နှစ် သက်ပြီး အမြဲဝတ်တတ်ပါသည်။ ရုပ်ရည်လေးကအစ ချိုချင်စဖွယ် ရှိပြီး စိတ်ထားလည်း အတော်ဖြူစင်သူဖြစ်လေ၏။

“Morning ပါ မမ”

“Morning ပါ၊ အတော်ပဲ ... ချို အားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အားပါတယ် မမ”

“ဒါဆို ရုံးခန်းထဲ ခဏနေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

Boss ခေါ်တာပဲ မအားဘူး ပြောလိုရပါမလား။ ‘ဇင်စာ’ ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ချပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ခိုင်းရပါမည်။

ယူသွားရမည့်စာရင်းကို ကြိုလုပ်ထားတတ်ကျင့် ရှိတာမို့ တော်ပါသေး ခဲ့။ ဘာမဆို အမြဲတိုင်ပင်ပြီး လုပ်တတ်သဖြင့် ကျွန်မ မရှိလည်း ‘ဇင်မာ’ က အဆင်ပြေစွာ လုပ်တတ်ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံပေးပြီး ရုံးခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်၍ ဝင်လိုက် ပါ၏။ ‘မနင်း’ က ဆုံလည်ခုံကို လှည့်ပြီး (ကျွန်မ ဝင်လာသည့် အပေါက်ဝကို ကျောပေးကာ) phone ပြောနေလေသည်။ စားပွဲပေါ် မှာ ရပ်စောင့်ပြီး အသံမပေးချင်သဖြင့် အပေါက်ဝတံခါးအနီးမှာသာ ခြေစုံရပ်ထားမိပါ၏။ phone ပြောနေတာကို ချောင်းနားထောင်မိ တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါလေ။

“နှင်းပြောပြီးပြီးလေ ဒက်ဒီ၊ သူနဲ့မှ ဒီလောက်ကြီး မရင်းနှီး တာ၊ ဟုတ်ပါတယ် ... ဒက်ဒီပြောတာကို နှင်း သဘောပေါက်ပါ တယ်၊ ငြင်းလည်း မငြင်းပါဘူး၊ ခက်တာက နှင်းရောသူပါ တွေ့ရင် ပြောစရာ သိပ်မရှိဘဲ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ၊ အင်းလေ ... နှင်း ကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါဖြင့် ဒါပဲနော် ဒက်ဒီ”

တစ်ဆိပ်တည်း အတူနေတဲ့ သားအဖက အခုလို phone ပြောဖို့ လိုပါသလား။ အင်းပေါ့လေ ... နေ့ဘက် တစ်နေကုန် ကုမ္ပဏီ နာမည်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ညဘက်မှာလည်း ထမင်းလက်ဆွဲစားဖို့

တောင် အချိန်မပေးနိုင်ကြတဲ့ မိသားစုတွေကို။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

“လာလေ ချို...ထိုင်”

အခုမှပင် ကျွန်မကို မြင်သွားပြီး ခေါ်ထိုင်ခိုင်းလေ၏။ အလုပ် ကိစ္စ တိုင်ပင်လျှင် ကျွန်မရော၊ ဇင်မာကိုပါ အတူခေါ်ပြီး စည်းဝေးတတ် သောကြား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ လူသိပ်မသိစေချင်သည့် လျှို့ဝှက် ချက်တို့ကို ပြောလျှင်ဖြင့် နှုတ်လုံသည့် ကျွန်မကိုသာ တစ်ယောက်တည်း ယုံကြည်စွာဖြင့် တိုင်ပင်တတ်တာ ‘မနှင်း’ရဲ့အကျင့်ဖြစ်လေသည်။ အခုလည်း ဘာကိစ္စကိုများ ပြောချင်တာပါလိမ့်။

“ချို”

“ရှင်”

“ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သွားလေ၏။ မျက်နှာထက်မှာ တော့ အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးမျှ ထင်နေလေသည်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ အသက်(၃၀) ပြည့်တော့မည့် မမ ‘ဒီဇင်ဘာနှင်း’၏ မျက်ဝန်းတွေထဲ မှာ ‘အချစ်’ ဆိုသည့်အရာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်နယ်ပါလေ။

“ချို”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဟင်”

“ရှင်!”

ထင်မထားသည့် မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်မ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါ၏။ အလို! ခါတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ‘ဒက်ဒီနဲ့စိတ်ဆိုးလာတယ်’ ဆိုတာမျိုး ‘မမ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ရဲ့လား’ ဆိုတာမျိုး ‘စာချုပ်ချုပ်ဖို့ သတ်သေနေရာမှာ ကူညီပါဦး’ ဟူသည့် စကားတို့ကိုသာ ပြောဖြစ်ခဲ့ တာပါ။ အခုတော့ မျှော်လင့်မထားပါသည့် ခေါင်းစဉ်က ‘အချစ်’ ဆိုလေ။

“အံ့ဩနေလို့လား တို့အရွယ်နဲ့ ကလေးကလားစကားတွေ ပြောနေတယ်လို့ ချိုတော့ ထင်မှာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ ထင်မထားလို့ပါ”

“အင်းပေါ့လေ ... ချိုလည်း အသက် (၂၆) နှစ်ပြည့်တော့ နှာထိတော့ အနည်းအကျဉ်းတော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ခံစားဖူးမှာပါ

အနည်းအကျဉ်းတဲ့လား။ ဘယ်ကပါမလဲ။ အကြီးကြီးပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ နေရာမလပ် အပြည့်အထိ အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ကာလက (၂) နှစ်ကျော်ကြီးများတောင် မဟုတ်လား။ သူများ

တွေလို အပျော်သဘောသပ်သပ်မျိုးနဲ့ ရည်းစားထားခဲ့တာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။ တစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရာသက်ပန် ရည်စူးခဲ့တာကို 'ကို' သိရဲ့သားနဲ့ကွယ်။

“လူကြီးတွေ သဘောကျရုံနဲ့ လူငယ်ချင်း အင်းလို ခေါင်းညိတ်တာမျိုး မလိုချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒီအရွယ်ဖြစ်ပေမယ့် ရင်တော့ ခုန်ချင်သေးတယ် ... ချို၊ တို့ကို အထင်တော့ မသေးလိုက်နဲ့နော်”

စိတ်က အတိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ လွင့်သွားသဖြင့် မျက်တောင် အမြန်ခတ်လိုက်ရပါတယ်။ Boss မေ ပြောနေတာကို အာရုံမစိုက်မိတာက အပြစ်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ‘မနှင်း’ က ပြောရင်းမှ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ အကြံဉာဏ်တောင်းချင်၍ စကားစပျိုးတာနဲ့ ဘာများပြောရမှာလဲ။

“ယောက်ျားလေးတွေ ဘာကြိုက်တတ်လဲ၊ အရက်တို့ ဘိယာတို့ဆိုပြီး စ၊ မပြောလိုက်နဲ့နော်”

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ စီးပွားရေးလောကမှာ ခြေချနေပြီမို့ ယောက်ျားတွေရဲ့သဘောကို ‘မနှင်း’ လည်း သိသင့်သလောက် သိနေမည်သာ။

ယောက်ျားတွေ ဘာကြိုက်တတ်ပါသလဲ။ သူ ဘာကို နှစ်သက်သလဲဆိုသည့် အရောင်၊ ပစ္စည်း၊ အနံ့ကအစ အကုန်လုံး သိ

မိလျက်နဲ့ ကျောခိုင်းခဲ့ခြင်းက ကြံကွဲစရာ အဆုံးသတ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ချို”

“မမလူက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူလိုအပ်မယ့်ပစ္စည်းမျိုး စဉ်းစားနိုင်အောင် မေးကြည့်တာပါ။ ဥပမာ ဆရာဝန်ဆိုရင် သူ့အသုံးပြုမယ့် ဆေးကုပစ္စည်းမျိုးဆိုပါတော့”

“အင်ဂျင်နီယာပါ”

“ဟင်!”

ရင်ထဲ ဒိတ်! ခနဲ ဆောင့်ခုန်လေ၏။ ဘုရားရေ! တွေးထားတာနှင့် သွေဖီပြီး တိုက်ဆိုင်ရသတဲ့လား။ အဲဒီလို B.E တွေ၊ B.Tech တွေဆိုသည့် ဘွဲ့ရလူတွေနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်သည့်ရောဂါက ခုချိန်ထိ တျှန်မရင်ထဲမှာ ဆူးစူးနေသလိုရှိတုန်း မဟုတ်ပါလား။ ကံတရားက ဖျတ်နှာသာမပေး ပြန်ပါရောလား ‘ရနဲ့ချို’။

“အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ မိန်းကလေးဆိုရင် ခွင့်စားပြီး ပေးလို့ရတဲ့လက်ဆောင်က အများကြီးပဲ”

“သူ ဘာအရောင် အများဆုံး ဝတ်တတ်သလဲ၊ ရေခွေး

ဆွတ်လား။ အကျီအဝတ်အစား Brand မျိုးလည်း ရွေးလို့ရတာပဲ
“အများဆုံး ဝတ်လေ့ရှိတာ အပြာ၊ ဖိနပ်ရောင် ဖျော့ရွှေ
ပဲ”

နှလုံးသားက ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားပြန်လေသည်။ အလို
ဒါလည်း တိုက်ဆိုင်မှုပဲလား။ အဲဒီလို အရောင်မျိုးတွေကို စင်ကြယ်
အောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် လျှော်ဖွပ်ပေးခဲ့တာပါ။ အပြာဖျော့ဖျော့ ချစ်
သူက အစိမ်းရင့်ရင့်မျိုး ပြောင်းလဲသွားတတ်တာပါပဲ။

“ရေမွှေးဆွတ်၊ မဆွတ်တော့ တို့လည်း မသိဘူး။ ဘာပစ္စည်း
သုံးသုံး Brand အကောင်ဆဲ သုံးမှာပေါ့။ အဝတ်အစားမျိုးပေးတာက
မိုးပါတယ် ချိုရယ်”

မျက်နှာမမဲ့မိအောင် ထိန်းလိုက်ရပါ၏။ မိုးသတဲလား။ စိတ်
ကူးကောင်းတွေ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ မိုးရှင်းတာမျိုးပဲ ရွေးလုပ်ပေးခဲ့ပါသလား
ချိုး။ အဝတ်အစားရွေးပေးတာ ဘီးဆိုလျှင်လည်း ငြိမ့်အဆင်ပြေတာ
ကို ဝယ်ပေးခဲ့တာ။ သွားပွတ်တံကို နှစ်လတစ်ကြိမ် မှန်မှန်ဝယ်ပေး
ခဲ့တာတို့က သူ့အတွက် ခပ်မိုးမိုးရှင်းရှင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။ Shoe
စီးလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကတ္တီပါစီးလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ရက်စီးမှာကို အဆင်
သင့်ဖြစ်အောင် သေချာပြောင်လက်တဲ့အထိ တိုက်ချွတ်ပေးမိတာ တို့က
လေဖိုအပ်ဘူးတဲ့လားကွယ်။

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းမျိုးဆိုရင်ကော”
“စိတ်ခုသွားမှာစိုးတယ်”
“အင်း... အဲဒါဆိုရင် ချိုးလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”
“ချိုးချစ်သူကိုရော... ဘာပေးတတ်သလဲ”

ဘုရား! ... အလစ်အငိုက် မေးခွန်းပါပဲလား။ ပထမတစ်
အောက်ကိုက ဂရုတစိုက်နှင့် အမှတ်တရ လုပ်ပေးခဲ့သမျှ အားလုံးကို
အတုအမှတ် ယခုတစ်ယောက်ကိုဖြင့် ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မဖြည့်ဆည်း
အေးမိ။ ‘ညီ’ကလည်း လိုချင်တာကို ဘာဆိုတာမှ မတောင်ဘူးသဖြင့်
အတိုင်း ဘာသိဘာသာနေမိခဲ့တာလေ။ အားနည်းချက်ဆိုတာတွေက
ချို့မိမှာ အများကြီး ရှိနေမှန်း ‘ညီ’ သိနေမှာပါ။

“အဖြေပြန်ပေးတာ သိပ်မကြာသေးတော့ ဘာမှမပေးဖြစ်
သေးဘူး မမရဲ့။ ခေါင်းလိမ်းဆီ ကြိုက်တတ်ရင်လည်း Gel ဖြစ်ဖြစ်၊
Spray ဖြစ်ဖြစ် သိပ်ပြီး ဝန်မကြီးတာမျိုးပေးရင် ကောင်းမလားလို့”

“Ok!... ဘာအနံ့မျိုး ကောင်းမလဲ”
“သိပ်မစူးဘဲ သင်းသင်းလေးလောက်ပဲ”
“Thanks! ... ချိုး”

အကြညာထ်ပေးတာမဟုတ်ဘဲ ဒီတိုင်း ရေရွတ်လိုက်ရုံသာ
အချိုးသားဆုံး Facial Foam တွေ၊ Lotion တွေ၊ Roll on တွေ

၇၀ အသံသရာ

စသဖြင့် နာရီလို လက်ဝတ်လက်စားတွေအထိ အများကြီး ရှိနေပါ
လျက် ကျွန်မထံမှ အကြံဉာဏ်ယူရသတဲ့လား။ ဟိုတုန်းကဖြင့် လန်း
ဆန်းတက်ကြွပါသည့် ဦးနှောက် နှလုံးသား စိတ်ကူးအစုံဖြင့် သူ့လို
အပ်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို ပျော်ရွှင်မြူးသည့် စိတ်ဖြင့် ဖြည့်ဆည်းပေး
ခဲ့သည် ‘ရနံ့ချို’ က ... ယခုတော့ဖြင့် ...။

* * *

အခန်း (၆)

“တိ! တိ!”

“လာပြီ... ဘယ်သူလဲ”

မနက်စောစောရောက်လာသည့် ကားသံကြောင့် အိမ်ရှေ့
ဝန်တောအသေးကို ထွက်ကာ ကြည့်မိပါ၏။ ကားအပြာရောင်ရောင်လေး
ထို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရလေသည်။ အလို!
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ဒေါက်တာ ညိုထွဋ်သာ’ က ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရောက်
လာတာပါလဲ။

“ဟာ! ဝမ်းမသာဘူးလား”

၇၂ ❀ အသံသွေးတော

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်သူက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် လက်ပြနှုတ် ဆက်နေပါ၏။ မမလည်း အလုပ်သွားသေးတာနဲ့ ပြောရတော့မှာပါ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ့ကို အပြန်ကြည့်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါလား။ လောကား သုံးထစ်ကိုဆင်းပြီး ခြံရှေ့ထွက်လိုက်စဉ် သူက ကားတံခါးဖွင့်ကာ နောက်ခန်းထဲမှ ပစ္စည်းတွေ ငဲ့နှိုက်နေလေ၏။ အလို! ဘာတွေများ ဝယ်လာလို့ပါလိမ့်။

“ညီ”

“Ok! လာကြိုက်ယ်ပေါ့လေ၊ ချို အလုပ်သွားတော့မလား”

“ဟင့်အင်း! မသွားရသေးဘူး၊ ညနေမှ Bossနဲ့ Date ထားတယ် ... ခြံသွားကြည့်ဖို့”

“ဘယ်လို ... Bossနဲ့”

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“Bossက အမျိုးသား မဟုတ်လား”

ကျွန်မက ပထမ အံ့သြသွားပြီး နောက်မှ သူ့စိတ်ထဲကို မြင်လိုက်သဖြင့် ရယ်မိလေတော့၏။ Boss နှင့် Date ထားတယ်ဆိုပြီး သဝဏ်တိုတာကို ကျွန်မ သိနေပါ၏။ လှောင်တာတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကို အလွန်ချစ်နေတာကို သိနေတာ မဟုတ်ပါလား။ အံ့သြရပုံ၊ ‘ညီထွဋ်သား’။

အသံသွေးတော ❀

၇၃

“ချို”

“ပြောလေ”

“မောင်မေးတာကို ခြေပါကွာ”

“ဟယ် ... ဘာကြီးလဲ”

“ပြေပါဆိုနေမှ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟာ ... ဘာလို့ရယ်နေရတာလဲ”

“ရယ်ရတာပေါ့၊ ညီက ချိုကို အူတိုနေတာကိုး”

“မောင်ပြောတာ မှားလို့လား”

“ဒါပေါ့”

“ချိုနော်”

“ဘာလဲ ... စိတ်ကောက်မလို့လား”

သူ ငြိမ်နေမိပါ၏။ ခပ်စောစောလာပြီး တွေ့ချင်သည့်စိတ် တို့ မမြင်ဘူးတဲ့လား။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာမီးပြီး ဆင်ခြင်ချင်ချိန်နေ ရသည်အချိန် နာရီ မိနစ် စက္ကန့်တွေက ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ။ ချစ်တဲ့စိတ်က စာနာစိတ်နှင့်အတူတူ ယှဉ်တွဲပြီး ဖြစ်လာတတ်တာမျိုး ဝါ။ ဒါကို သူ၏ ‘ချို’က မသိယောင်ဆောင်ထားရတယ်လို့။

Boss နဲ့တဲ့။ ဒီသူဌေးက နားရက်ဆိုလည်း အပြည့်အဝပေး

မှပေါ့။ အခုတော့ ညနေကြီး ချိန်းထားတာတဲ့လား။ ညဘက်ကြီး
Dinner Party တွေ သွားတက်လျှင်တော့ ပြဿနာကြီးတော့မှာပါ။
ရင်ပူစေအောင်များ တမင်လုပ်နေတာလား ချို့။

“ဟယ်! တကယ်ပဲ မျက်စိမျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ ဘယ်လို
ဖြစ်ရတာလဲ”

“ချို့လုပ်ပုံက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ဪ... ကိုယ်ထင်ရာ စွတ်တွေးနေတာကျ မပြောဘူး။
Boss ဆိုတာနဲ့ အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးကို ပြောမြင်လိုက်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... ညီမြင်ရင် အသည်းတွေ ပြုတ်ကျလှမတတ်
ခိုက်သွားစေမယ့် မမလှလှလေး”

မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ ပြောလိုက်ပါသည့် မိန်းကလေးက
အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဝရန်တာအသေးလေးကို
တက်နေတုန်းမို့ ‘ချို့’ လက်တစ်ဖက်ကို သူ ဆွဲလိုက်မိလေ၏။ ရှုတ်
တရက်မို့ လန့်ပြီး လဲကျလာသည့် ‘ချို့’ ရော သူပါ သဲမြေထက်မှာ
ပုံလဲတော့တာပါ။ လက်ထဲသယ်လာသည့် အထုပ်တွေကို မလွှတ်ချ
သေးပါဘဲ ‘ချို့’ ကိုပါ ရောထွေးပိုက်ထားမိသည်က ‘ညီထွဋ်သာ’ ပါပဲ။

“အို! အရမ်းလုပ်ရသလား”

“ချို့က မောင် အသည်းယားအောင် လုပ်ပြတာကိုး”

“ဘာလုပ်ပြမိလို့လဲ”

“ချစ်မျက်စောင်းလေး ခဲလိုက်တယ်လေ”

“ဟယ်! လူမြင်ကွင်းကြီးထဲမှာ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

အလုပ်သွားရန် ထွက်လာသည့် မမ၏အထိတ်တလန့်အော်
သံကြောင့် လဲကျနေရာမှ နှစ်ယောက်သား ကျုံ့ထလိုက်ရပါ၏။ ခုထိ
မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေက ရှိနေတုန်းပါလေ။ ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ကူ
သယ်ပေးရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူက ကျွန်မလက်ကို ထိမိပြန်ပါ၏။

“ညီနော်”

“မတော်တဆထိတာပါ ချို့ရယ်”

“အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ၊ အိမ်ထဲဝင်မယ်ဆိုလည်း မြန်
မြန်ဝင်ကြတော့”

“ကြားလား ချို့၊ မမက လူမမြင်နိုင်တဲ့နေရာကို ဝင်ကြတဲ့
... အား!”

“ဟဲ့! ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကတော့လေ ပေးပေး။ ငါပဲ
တူသယ်ပေးတော့မယ်၊ လူလာရင် ပြီးရောပေါ့၊ ဘာလို့ ဒါတွေ ဝယ်
လာရတာလဲ၊ ပိုက်ဆံကုန်တာပေါ့ ညီထွဋ်ရယ်”

“ဖားထားတာလေ မမရဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ချိုချထားတဲ့ စည်းတွေကို နည်းနည်းလျှော့ရအောင်လို့”

“အဲမယ်”

“ကြည့်စမ်း! ... ရည်းစားကို စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေနဲ့
ဘောင်ခတ်ထားရတယ်လို့ မကြားဖူးတာတွေ လျှောက်လုပ်နေပါရော
လား ချို”

စောစောကပဲ နားနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးစနေတာမို့ သူ
လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်မိတာပါ။ မမက သူ့ကို ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည့်
အစ်မမှန်းသိနေတာမို့ သူက သိပ်မကြောက်သည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပြီ
မဟုတ်ပါလား။ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြင့်
နှလုံးသားတစ်ခုအဖြစ်သာရှိပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်ရမှာလေ။

အခုတော့ သူ နှုတ်ဖွာတာနှင့် ချိုနှင့်သူကြားက စည်းမျဉ်း
ဥပဒေတွေကို မမပါ သိကုန်ချေပြီ။ စိတ်တိုမိပေမယ့် စိတ်ဆိုးစရာ
မဟုတ်တာကိုတော့ ကျွန်မ သိနေပါ၏။ ‘ချစ်တယ်’ ဟူသည့် စကား
တစ်ခွန်းကို ရဲရဲပြောမထွက် ဝန်မခံခဲ့သည့်အဖြစ်က ကျွန်မမှာပဲ ရှိတာ
မဟုတ်ပါလား။

“မမ အလုပ်သွားတော့မှာလား”

“မနှင့်ချင်ပါနဲ့တော်၊ ငါ့လူ လာကြိုနေပါပြီ”

“ကြားလား ချို၊ မမက ကြားနေပြီ... ငါ့လူတဲ့ ချိုရော
ကြားချင်ဘူးလား”

“ကြားစရာမှ မဟုတ်တာကို”

“ကော်ဖီသောက်မလား ညီထွဋ်သား Breakfast ဘာစား
တာသလဲ”

“ဘာမှမစားဖြစ်ဘူး မမရဲ့”

“အတော်ပဲ မနက်စောစော မမ ပဲပြတ်နံ့ပြား ဝယ်ထားတာ
စားရမှာပေါ့”

“မမကလည်း အကောင်းစားမဟုတ်၊ ဘာမဟုတ်နဲ့”

“နင်ကြိုက်တဲ့အရာကို ညီထွဋ်လည်း သိသင့်တာပေါ့ ချို၊
နေရာထကာ ပြုံးမထားချင်နဲ့၊ တော်ကြာမှ ပွင့်ထွက်ကုန်မယ်”

မမကို မျှော်စောင့်ခဲလိုက်မိပါ၏။ သူက ပြုံးစရာနှင့် ကျွန်မကို
ကြည့်နေလေသည်။ အလုပ်အားလပ်သည့်ကြားက အိမ်ကိုလာလည်
သတဲ့လား။ အင်းပေါ့လေ ... ချစ်သူဖြစ်မှတော့ နေ့တိုင်း Phone
ဆက်ချင်သလို တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ မြင်ချင်မှာပေါ့။ ကျွန်မအလှည့်
ထုန်းကဖြင့် သင်တန်းပြီးတာနှင့် သူ့ကိုက်ခန်းကို တိတ်တိတ်လေး
သွားခဲ့တာပါ။

အစကတော့ သူနှင့်ကိုဇော် အတူနေသည့် တိုက်ခန်းကို

၇၈ မိမိအသိအောင်

မမနှင့်အတူတူ သွားရှင်းလင်းပေးခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်သူမှ မရှိသည့် အခန်းမို့ မမက မီးဖိုခန်းဘက် ရှင်းနေစဉ် ကျွန်မက အိပ်ခန်းနှင့်ညှိ ခန်းကို တာဝန်ယူခဲ့ရတာပင်။ အဲဒီတစ်နေ့မှာပဲ အမှတ်မထင် သူနှင့် ဆုံခဲ့ရတာပါလေ။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်၊ ပထမဦးဆုံးအထိအတွေ့၊ ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်သံတို့နှင့်အတူ ကျွန်မ၏နှလုံးသားနုနုထွတ်ထွတ်လေးကို သူ အပိုင်သိမ်းကုံးယူငင်သွားခဲ့တာပင်။ ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ... မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် နှလုံးသားက နာကျင်နေစေပါပဲ။

“ချို”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မောင်ရောက်လာတာ မဖျော်ဘူးလား”

ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကျွန်မဘေးမှာ အချစ်သစ်နဲ့ ချစ်သူရှိနေတာတောင်မှ ရည်းစားဟောင်းကို မသိစိတ်တွင်းမှ တမ်းတ နေမိတာ ညီအပေါ် ဘယ်တရားပါ့မလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသင့်တာ မှန်ပေမယ့် တကယ့်တမ်း ပြောဖြစ်ရင်ဖြင့် ဒီလူငယ်လေးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မအပေါ် ဝန်တိုတော့မှာပါလေ။

“ထင်မှမထားတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ

၇၉

“မောင်လို့ခေါ်ပါလား ချိုရာ”

“အင်း”

“အိမ်ရှေ့မှာ စားမလား၊ ယူလာရမလား”

“နေပါစေ မမ... ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားခန်းမှာပဲ လာသောက်ပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ အပြင်သွားရင် သော့ခတ်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟုတ်!”

“တိ! တိ!”

“ဟော! ကိုဇော် လာကြိုနေပြီ မမ”

ကိုဇော်က ခြံရှေ့ရပ်ထားပါသည့် ကားပြာလေးကို မြင်သဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ခုံမှာထိုင်နေတာဖို့ ကိုဇော် ရောက်လာတာကို မြင်နေရလေသည်။ ခဲအိုလောင်းတဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်လာတော့မှာပါ။ ညီနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တော့မှာလေ။ မျက်နှာပူစရာအဖြစ်ပါပဲလား။

“အတော်ပဲ ... ကိုဇော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့လိုပြီ”

“ဘယ်သူလဲ မှ”

“ညီထွဋ်သာလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သေ”

ညောင်ခန်းမှာ ဆုံကြစဉ် ကိုဇော်မျက်နှာက ထင်ထားသည့် အတိုင်း တစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားပါ၏။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် (သို့တည်းမဟုတ်) ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်က ရှိခဲ့တာကို။ ညီက ဖော်ရွေစွာဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တာကို မမရော ကျွန်မပါ ကြည့်နေဖြစ်လေသည်။

“မို့ပြောပြထားတာ ကြာပြီ... အခုမှပဲ တွေ့ဖူးကြတော့တယ်၊ ခဲရင့်ဇော်ပါ ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့ Wedding ကို စုံတွဲတက်ဖြစ်တော့မှာပေါ့လေ... ဟုတ်လား ချို”

ဘာမှမပြောဖြစ်ပါ။ ကိုဇော်လေသံထဲမှာ ဝမ်းသာလိုက်တဲ့ သည့် အဆိပ်အယောင်မျိုးမှ မပါဝင်တာကို။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအတွက် နဲ့ ချိုကို မျက်နှာပူအားနာပြီး စကားပဲခဲရဲပြောမထွက်တော့တာ သိသာနေလေသည်။ ပြီးခဲ့တာတွေဖြစ်ပေမယ့် ဒီမျက်နှာတွေကို မြင်ရတိုင်း သူ့ကို တမ်းတခြင်းတစ်ဖက် နာကျင်ခြင်းတစ်ဖက်ဖြင့် ခံစားရတာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်သာ သိနေတာပါ။

“Wedding က ဘယ်တော့လဲ အစ်ကို”

“December last week”

“နီးနေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာပေါ့”

“သွားကြစို့ ‘ကို’...”

“OK! ကိုယ်တို့ သွားလိုက်ဦးမယ် ညီ။ နောက်မှ ထပ်ဆုံကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

မမနှင့်ကိုဇော်က အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပါ၏။ မနက်အဆာ ခြောက်ရန်အတွက် သူနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်သေးသေးကိုကြည့်ရင်း သူက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် လိုက်လာလေ၏။ သူ ဘာကိုစဉ်းစားနေမည်မှန်း ရိပ်မိနေပါသည်။

“ချို”

“အင်း”

“မမ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“ဒီမှာပဲ နေမှာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ချိုရဲ့... အိမ်က ကျည်းကျည်းလေးကို”

“ဖြစ်အောင် နေရမှာပေါ့... ချိုမှ မမနဲ့ မခွဲနိုင်တာ”

“ဒါဖြင့် မောင်ကိုရော”

၈၂ မိမိအတွက်

“စကားများလိုက်တာနော် ... ချိုက လေများတဲ့လူတို့ သဘောမကျဘူး”

“မောင်ပြောတာက”

“လူကို ချစ်ရယ်တာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အစောကြီးကတည်းက ကြိုပြောထားပါရဲ့”

“မောင်က ချစ်လွန်းလို့ပါ ချိုရယ်”

“ရှုး!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်မ ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်ပါ၏။ မနက်စာ ကော်ဖီနှင့် နံပြားကို ညှပ်ထားပေးသည့်အတွက် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းထားတာကို ထည့်စားရပါသည်။ ခုံနစ်ခုံက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေတာမို့ သူက ကျွန်မဘေးကို ရွှေ့၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။ သတိပေးသည့် မျက်ဝန်းနှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြစဉ် သူက သဘောကျစွာ ရယ်လေတော့သည်။ လူကို မထိတထိနှင့် သူ စနောက်ချင်မှန်း သိလိုက်ရပါ၏။

အခန်း (၇)

Boss မမ မောင်းလာသည့် ကားက ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ရှိ ဆမ်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာ၏။ နေရောင်လည်း ရပြီး အပင်ကြီးတွေနှင့် အချိန်ရနေသည့် လမ်းမို့ ခပ်နွေးနွေး ခံစားချက်ကို ရလိုက်ပါသည်။ ညနေစောင်းနေရောင်က အင်အားမရှိတော့ပေမယ့် အနည်းငယ်တော့ နူးနေသေးလေ၏။

“ဒီဗြပ်”

“ကျယ်သားပဲ မမရဲ့ ဟော!... တိုက်တောင် ဆောက်နေ

ဦးသား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတောင် ပြီးတော့မှာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ဒီလိုကို ခေါ်လာတာပေါ့။ Decration ဆင်ရင်
ဘာလိုသလဲဆိုတာ ဒီလိုက ပိုသိတယ်လေ”

“လှလိုက်တာ”

“လှမှာပေါ့... သူကိုယ်တိုင် Drawing ဆွဲပြီး ဆောက်နေ
တာ”

“ဪ”

ဂုဏ်ယူပျော်နေသည့်အပြုအမူက အသက်ဝင်လွန်းလှပါတယ်။
ကားဖြူလေးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပါသည်။ မမက စေ့ထားသည့် ခြံ
တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်လေ၏။ အကြမ်းသားခင်းထားပါသည့် လမ်း
မှာ ဒေါက်ချွန်ဝတ်လာသည့် ‘ဒီဇင်ဘာနှင့်’ အတွက် လမ်းလျှောက်ရ
ခက်ခဲပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ခပ်ပါးပါး shoe ဝှံ့ လျှောက်ရ လွယ်ကူ
ပါသည်။

“မြေကြီးက ပြင်ထားတာပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ဂျပန်ပြက်ခင်းစိုက်ဖို့လေ”

ကျွန်မ ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိ၏။ နေရောင်က တိုက်နောက်မှ
လိမ္မော်ရောင်ရင့်ရင့်ဖြင့် ပူပေးနေလေသည်။ ဒါဖြင့် နေရှိရာအရပ်

ချက်နာမှုပြီး ဆောက်ထားတာပေါ့။ တိုက်ပုံစံက ခပ်ဆန်းဆန်းလေး
ဖြစ်ကာ လသာဆောင်တွေ ဝရန်တာသေးသေးလေးတို့က ခေါင်းရင်း
ရော၊ အရှေ့မှာပါမက အနောက်ဘက်မှာပါ လုပ်ထားလေ၏။

တတောင်ကြီးဖြစ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ထောင်ချိုးနေရာ
ဆို စောက်ဖြတ်ပုံစံ အပြာလေးချိုးကာ မှန်တပ်ရန် ကြေးဘောင်တွေ
ထားလေသည်။ အပြင်ပုံစံကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိရင်း ရင်ထဲမှာ
အမျိုးအမည်မသိသည့် ခံစားချက်က ဖျတ်ခနဲ နောက်လာလေ၏။

ဘုရားရေ! သူတစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးသည့်ပုံစံမျိုးအတိုင်း
ဖြစ်နေပါရောလား။ အထဲမှာသာ Hotel ပုံစံ လှေကားနှစ်စင်းတပ်ပြီး
ဆွဲခန်းကို လှမ်းမြင်နိုင်သည့် အလယ်နေရာမှာ ကျွန်းကလေးသဖွယ်
အရှိုတာသာ ထုတ်ထားပါလျှင် လုံးဝကို ကွက်တိဖြစ်တော့မှာပါ။ အလို
နဲ့ လွဲပါစေ။ Boss မမနှင့် စေ့စပ်မည့်လူက သူများ ဖြစ်နေမလား။

“ကြိုက်နေပြီလား ဒါ”

“ဟင်... ဒီလိုပါပဲ”

“အထဲဝင်နှင့်လေ... မမ phone ဆက်စရာရှိလို့ နောက်မှ
ဆိုက်ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောက်ထပ်မှာ ကျွန်းတံခါးတပ်ထားပြီး အသာတွင်းဖွင့်

ရင်း ဝင်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ခြေစုံရပ်လိုက်မိလေသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဟု ထင်ထားသော်ငြား ထင်မထားသည့်အရာတို့က ကျွန်မကို စောင့်နေလေသည်ကို။ ဘုရားဧရ! တကယ့်ကို သူပြောဖူးသည့်အတိုင်း အတွင်းမှာ တည်ဆောက်ထားပါလေ။

ဝဠာခန်းနေရာကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ယူထားပြီး Hall ခန်းမကြီးအဖြစ် ပြင်ထားလေ၏။ အခန်းတွေ စဖွဲ့နေပြီမို့ ဒါ ဘာအခန်းလဲဆိုတာကို ကြိုသိနိုင်လေသည်။ ဒါက စာဖတ်ခန်း၊ ဒါက အိပ်ခန်း၊ စသဖြင့်မှန်းဆလိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းမှရော စာဖတ်ခန်းမှပါ ခြံဝကို လှမ်းကြည့်လို့ရရန် စီမံထားပါ၏။ ဒါဖြင့် မီးဖိုခန်းနှင့် Toilet တို့က တစ်ဖက် အနိမ့်ပိုင်းမှာ ရှိနေပါသလား။

ဆောက်နေစဉ် အိမ်ထဲသို့ ဖိနပ်မချွတ်ဖြစ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ဝင်ခဲ့တာပါ။ သစ်သားစတွေ အင်တောပုံတွေ အမှိုက်အမှား အစအနတို့က တစ်အိမ်လုံးပြည့်နေလေသည်။ အတွင်းခန်းဘက်ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် ကျွန်မ တွေးထားသည့်အတိုင်းပင် လှေကားသုံးထပ်ကို ဆင်းခဲ့ရပြီ။ မီးဖိုခန်းကို ရောက်လေ၏။

လူက ခြေလှမ်းကို ရွှေလှိုမရနိုင်အောင် တအံ့တသြဖြင့် မှင်တက်နေရတာပါ။ စာကယ့်ကို သူ့စိတ်ကူးထဲမှ အိမ်ကို လက်ရှိ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရတာ မဟုတ်ပါလား။ အာရုံက အတိတ်ကို

အုပ်စု လွှင့်သွားလိုက်၊ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်လိုက်ဖြင့် နှလုံးချစ်သံက မမှန်တော့ပါချေ။

ရယ်မောသံတွေ၊ စနောက်သံတို့ဖြင့် ပျော်ရွှင်သည့် အတိတ်က မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲလား။ အဲဒီနေ့မှာမှ မမနှင့်အတူတူ လိုက်ခဲ့တာ။ အဲဒီနေ့မှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူနှင့်တွေ့လိုက်ရတာ။ အဲဒီနေ့မှာပဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရုတ်တရက် လဲပြိုကျပြီး နှလုံးသားလေး Accident ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

နွေးထွေးစွာ၊ လှိုက်ဖိုစွာ၊ ရှက်ရွံ့စွာ၊ ရင်ခုန်စွာ၊ သွေးရန်ရှုန်တွေ မြန်ဆန်စွာဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပိုးကောင်လေးတွေ ချစ်ချစ်မြေ့နေသလို အသည်းတယားယားဖြင့် ပျော်ခဲ့ရတာပါလေ။ အသက် (၂၀) အရွယ်၊ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီး သင်တန်းတက်နေသည့်ကာလမှာ ‘အချစ်’ ဆိုသည့်အရာကို ခလုတ်တိုက်ပြီး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြေ့တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့။

ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ခဲ့ရတာပါ ‘ကို’ ... မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိတာ နှုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တနင့်တပိုးကြီးနဲ့ ချစ်မိခဲ့တာပါ။ ‘ကို’ အတွက် ‘သို့’ အသက်၊ ‘ကို’ အရွယ်နဲ့တော့ ချိုက ပါးပါးလေး ဆိုပေမယ့် ချိုအတွက်ကဖြင့် ‘ကို’ ကို အကြီးကြီးပဲ ချစ်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။ ဒါတွေကို ‘သို့’ သိပါလျက်နဲ့ ‘ချို’ ကို တမင်ချန်ရစ်ခဲ့ရတယ်လို့ကွယ်။

အလှူအတန်းတတ်တဲ့အရွယ် မဟုတ်သော်ငြား၊ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်၊ ချစ်မိတာကို ဝန်ခံပါရစေ။ အချစ်ဆိုတာရဲ့ နောက်ကွယ်က အမှန်တကယ် ကိုင်းကြီးကို မမြင်တတ်ခဲ့ပါ။ ကြင်နာခြင်းနှင့် တွဲဘက်ဖြစ်နေသည့် နာကျင်မှုတို့ကိုလည်း မသိခဲ့ပါ။ စူးနင့်သောချစ်ခြင်းတွေ၏ အဆိုး သတ်က ရင်နင့်ခြင်းတွေဆိုတာကိုလည်း နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါလေ။

တကယ့်ကို အလှူတစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့တာပါ 'ကို'။ သည်းဖြတ် ပျက်ခဲ့ရပါသည့် နှလုံးသားမဲ့လူသားအဖြစ် ဘယ်နှနှစ်လောက် ရပ်တည် ခဲ့ရပါသလဲ။ ကျွန်မကို မချစ်တော့လို့ မကြင်နာတော့လို့ မတွယ်တာ နိုင်တော့လို့ သံယောဇဉ်မထားတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပျော်လန့် ခြင်းဆိုတာတွေက ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့တာပါ။

နောက်ဆုံးတော့... နောက်ဆုံးမှာတော့... အချစ်ဆိုတာ ကို မခံစားပူးသေးတဲ့ မလည်မဝယ် ကောင်မလေးကို လိုသလို လှည့် စားကစားသွားတယ်ဆိုတာပါပဲ။ နောင်တရနိုင်ပါသလား။ ရတာပေါ့။ အဲဒီနောင်တအထုပ်အပိုးကြီးကို ရင်ထဲမှာ လေးပင်စွာ သယ်ပိုးသိမ်း ဆည်းထားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် ရန်သူက ဆက်လက်ရှင်သန်နေခဲ့ ရတာပါလေ။

မီးဖိုခန်းမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ကြည့်နေမိတာထိ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ဒီအခန်းမျိုးက သိပ်ကြီး အလှဆင်ရာမှ မလိုတာထူး

အပေါ်ထပ်မှာမှ ဆင်စရာတွေ များမှာမို့ လှေကားသုံးထပ်မှ ဧည့်ဆောင် ကို ပြန်တက်ခဲ့ပါသည်။ အပေါ်ထပ်ကိုက လှေကားခပ်ဝိုက်ဝိုက်ပုံစံ နှစ်စင်းတစ်ပြီးနေပြီမို့ မီးဖိုခန်းနှင့်နီးသည့် လှေကားဘက်မှ တက်ခဲ့မိ လေ၏။

မှန်တခါးတွေ ဆင်ပြီးနေပြီမို့ အရောင်ဖျော့ဖျော့ လိုက်ကာ တွေ့ တပ်လိုက်ပါက လှပသွားမည်သာ။ အိပ်ခန်းတွေလည်း ဖွဲ့ပြီး နေသလို တခါးတွေပါ တပ်ပြီးနေလေ၏။ Hotel ပုံစံ အခန်းဖွဲ့ထားပုံ ကိုက ဒီအိမ်ကို စိတ်ဝင်စားမှု ပိုစေလေ၏။ အခွန်ဆုံးအခန်းတွေကို ထိခါးအသာတွန်းကြည့်ရင်း ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အလင်းရောင်ဝင်တာ လေဝင်လေထွက်ကောင်းတာကအစ ဖြည့်စုံနေလေ၏။ ခေါင်းရင်းဘက် အခန်းတခါးကို တွန်းလိုက်စဉ် Lock ချထားသဖြင့် ရင်ထဲထိတ်သွားရပါသည်။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖိတ်နေရပါသလဲ။ အရေးကြီးသည့် ပစ္စည်းတို့ကို ထည့်သိမ်းထားပါက ဆော့ခတ်နိုင်သဖြင့် Door lock လှည့်တာကို ဒီတိုင်းထားလိုက်ပြီး ဖျက်နာစာတန်း ဝရန်တာရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်လိုက်ပါ၏။

နံရံတွေမှာ မီးဆိုင်းလှလှလေးတွေ ဆင်ဖို့ ဧည့်ဆောင်မှာ နီးသဖြင့် မီးအလှဆင်ဖို့ အခန်းတွေထဲမှာလည်း မီးချောင်းကွေးကွေး လေးတွေဖြင့် လင်းစေပြီး ညအိပ်မီးပြာပြာလေးတွေ ထွန်းထားဖို့

စိတ်ကူးဖြင့် ယောင်ယောင်လေး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဒီလောက် အကုန် အကျများပြီး ဆောက်ထားမှတော့ ပစ္စည်း special တွေဖြင့် အလှဆင်ဖို့ သုံးမည်သာ။

စောစောက ခြံထဲမှာ phone ပြောနေပါသည့် Boss မမကို မတွေ့ရပါချေ။ ကားက ရပ်ထားစဉ် အိမ်ထဲများ ဝင်လာပြီလား။ ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေမှ အခက်ပဲခွဲ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် စဉ်းစားပြီး ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်မိ၏။ ရုတ်တရက် သွားခနဲ အနီးကပ်မြင်လိုက်ရပါ သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် ရင်ထဲဆောင့်ခန့် ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“အမယ်လေး!”

အနောက်သို့ ဆုတ်မိစဉ် သစ်သားတုံးအပိုင်းအစကို နင်းမီ ကာ ယိုင်လဲကျလေ၏။ ကျွန်မ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်နှင့် ခါးနေရာ ကိုပါ ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထိန်းလိုက်ခြင်းကြောင့် လဲမကျသွားဖြစ်သော် ငြား ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် အမြန်ရုန်းထွက်လိုက်မိလေသည်။

“အို!”

“ချို”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! ဒီအသံ၊ ဒီရင်ခွင်၊ ဒီအငွေ့အသက်တို့က

ကျွန်မနှင့် တရင်းတနီး ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။ နှလုံးသားက တဆတ်ဆတ်ခန့် ခြင်းတို့ဖြင့် ပြန်ဆန်ကုန်လေသည်။ မော့ကြည့်မိခြင်းက ခပ်စူးစူး အကြည့်တို့နှင့်အတူ အကြည့်ချင်းဆုံစည်းသွားစေပါ၏။ စက္ကန့်တွေ၊ မိနစ်တွေ၊ အဘယ်မျှ ကြာသွားမှန်းပင် မသိဘဲ ခဏမျှ ငေးကြောင် သွားရလေသည်။

“ချို အစစ်ပါပဲလား”

“ဘာလုပ်တာလဲ ... လွှတ်ပါ”

“ချို”

“ရှင်ကို ကျွန်မ မသိဘူး ... လွှတ်လို့ ပြောနေတာ မကြား

ဘူးလား ... ဖယ်!”

“ချို ... ကိုယ်”

အတင်းရုန်းဖယ်ထွက်နေတာမှီ သူက လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူက ... သူက ဒီနေရာမှာ ရှိနေပါသလဲ။ ဘုရား! တကယ်ပဲ ကျွန်မ ထင်နေသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာပါသလား။ ဒါဖြင့် Boss မမ ပြောသည့်လူက သူဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ မပျော်လင့် သည့် အခြေအနေဖြင့် မထင်မှတ်ထားပါဘဲ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံရလေပြီ။

“ချို”

၉၂ မင်းတင်ယောက်တည်းသား

“ဒါ ... ဒီတိုက်က”

“ကိုယ့်တိုက်ပါ ချို”

“ဪ ... ဒီလိုမှန်း ကြည့်ရင်”

“နေပါဦး ... ကိုယ်ရှင်ပြတာကို နားထောင်ပါဦးလား ချို”

“မမ ပါလာတယ်ရှင်၊ ရှင်နဲ့ စကားစပြည်ပြောရင်း အချိန်

ဖြုန်းဖို့ မအားဘူး”

“မမဆိုတာ”

“Boss မမကို ပြောတာလေ ... ဒီစင်ဘာနင်း”

“ဪ ... နင်းလား”

မျက်နှာပျက်မသွားပါလား။ ဘာကြီးလဲ။ တကယ်ဆို လက်ရှိ တွဲနေပါသည့် ချစ်သူနှင့် အရင်က တွဲခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်မကို အတူတွေ့ တွေ့ရမှာမို့ စိတ်မပူဘူးတဲ့လား။ တကယ်ဆို ခပ်အမ်းအမ်းမျက်နှာနှင့် အားနာမှုတော့ ဖြစ်ရမှာလေ။ အခုတော့ ဘာမှမဟုတ်သလိုနယ် ကျွန်မကိုသာ တအံ့တဩဖြင့် ငေးနေလေ၏။ ရှင် ဘာသဘောလဲ ကိုမင်းနန္ဒ။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်တိုက်ကို Decoration ဆင်ပေးမှာ ချိုပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူနဲ့ချီက သိနေကြတာလား”

သူ့နောက်မှ လိုက်ထွက်လာပါသည့် Boss မမကြောင့် ခန္ဓာ တိုက်က အလိုလိုတောင့်တင်းသွားရပါတယ်။ သိလို့မဖြစ်ပါ။ ကျွန်မတို့ အတိတ်က ကျန်ခဲ့ပြီးပြီမို့ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်မှာ သူနှင့်ကျွန်မက သူစိမ်း သစ်သစ်အဖြစ်နှင့်သာ သိထားသင့်တာပါ။ ဒီအခြေအနေကို သူ သိ နေမှာပါနော်။

“သိတယ်”

“မသိဘူး”

“ဟယ်! ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ နှစ်ယောက်သားအကြေက”

“မသိဘူးဆိုတာက အခုမှတွေ့ပြီး မိတ်ဆက်နေတုန်း မမ ရောက်လာလို့ပါ”

သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တွန့်၍ ပြေးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! ထူကို အသည်းယားစေတဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ ညှို့နေပြန်တာလေ။ သူ ဒီပုံစံ ချို့ လုပ်ပြတိုင်း ကျွန်မနှင့် စကားများခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်လား။ အခုလည်း ထမင်တကာ ပြုံးတာမှန်း ကျွန်မ အလိုလိုသိနေပါတယ်။ စိတ်တွေ ရှုပ် ထိုက်ပါဘိ။

“ဒါ မမပြောထားတဲ့တစ်ယောက်ပဲ ချို ... မင်းနန္ဒတဲ့၊ သူ ထည်း မှတ်ထားပေးနော် ... ဒါ နင်းရဲ့တောင်ဝှေးလေး ရနံ့ချိုပါ”

နှစ်ယောက်သား ဘာမှပြန်ဖြေဖြစ်ကြဘဲ ခပ်တည်တည်ဖြင့်

၉၄

မင်းသား

ရပ်နေမိကြလေ၏။ လူကသာ တည်ငြိမ်နေသော်ငြား ရင်ထဲမှာဖြင့်
မုန်တိုင်းထန်နေရတာပါ။ ဦးနှောက်အတွင်းမှ အချက်ပေးသံတို့က
အဆက်မပြတ် ပြည်နေလေ၏။ သတိထားပေတော့ 'ရန်သူ'။ ဒီလူနဲ့
သာ ဒီထက်ပိုပြီး ရက်ရှည်စွာ တွေ့နေရရင်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ချင်သည့်
အတိတ်ပုံပြင်က ပေါ်တော့မှာပါ။

ရှင်ကိုမုန်းတယ် 'ကိုမင်းနန္ဒ'။ အဲဒီအပြုမျိုးပြုရင် ပိုပြီး
မုန်းတယ်ရှင်။

အခန်း (၈)

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် မနေ့တစ်နေ့ကနယ် သူ
ရင်ကို နွေးထွေးစေတုန်းပါပဲ။ ဖူးသစ်စအရွယ်၊ နယ်သည့်အပြု၊
ထန်းသန်သည့်အလှတို့နှင့်အတူ သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေခဲ့တာလေ။
အဲဒီအချိန်က သူတို့အုပ်စု ကျောင်းတက်နေဆဲအခြေအနေပါ။ အုပ်စု
ထဲမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် သူ့အပါအဝင် ယောက်ျားလေးသုံး
ယောက် ပေါင်းဖြစ်ကြလေ၏။

'နဲ့သာမုံ'နှင့် 'ထက်မြက်'က အိမ်ကိုယ်စီမှ အသီးသီး
ကျောင်းတက်ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် 'ရဲရင့်ဇော်'က တိုက်ခန်း

ငှားပြီး နေရသလို တစ်နယ်ထဲမှ ကျောင်းလာတက်သည့် 'မေစံပယ်' က အဆောင်မှာနေခဲ့ကြတာပါ။ တစ်ကျောင်းတည်း တက်ဖြစ်တာမို့ ကျောင်းမှာ ဆုံဖြစ်ပေမယ့် တစ်နေရာဆီမှာ နေကြရတာပင်။

'မို့' နှင့် 'ရဲရင့်' တို့ ချစ်သူဖြစ်မှပင် သူတို့တိုက်ခန်းကို မကြာမကြာ လာတတ်သလို အခန်းသော့ယူထားပြီး သူတို့မရှိချိန်မှာ လာရှင်းလင်းပေးသလို ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖြစ်ကြလေ၏။ အဲဒီနေ့ ကလည်း သူတို့မရှိသည့် တစ်ညနေမှာ မထင်မှတ်ဘဲ 'ချို' နှင့် ဆုံခဲ့ ရတာပါလေ။

ပစ္စည်းထုပ်ကို ကူသယ်ပေးရင်း လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ပိတ်ရက်မှာ အိမ်အလုပ် ဝိုင်းကူပေးပြီး မမချစ်ခိုင်းသည့် လိုက်ကာတွေကိုပါ 'ချို' ပဲ ချစ်ပေးရတာပါ။ နည်းပညာတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရသည့် မမက စာအများကြီး ကျက်ရပြီး ပင်ပန်းသဖြင့် အနိတီလေးနှင့်အတူ 'ချို' သာ ကူညီပေးရတာ မဟုတ်လား။ ရိုးရိုးမေရာဖြင့် ကျောင်းအဖြစ် ခဲ့တာက 'ချို' အဖို့ ကံကောင်းတာပါလေ။

“ကိုဇော် ရှိနေမှာလား”

“မရှိဘူး... အပြင်သွားဖို့ကိစ္စ ရှိတယ်တဲ့”

“ချိုက မြန်မြန်ကုလုပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာနော်၊ အကြာကြီး နေရဘူး”

“အေးပါ... တကယ်မှပဲ... တစ်ယောက်တည်းလာရင် စကောင်းတတ်လို့ ခေါ်လာမိပါတယ်၊ တကယ်က ကျွန်ုပ်တို့က တာပဲ”

“ကိုဇော်တို့က မမဘော်ဒါတွေကိုး ချို့နဲ့မှ မဆိုတာ၊ စာ အတူ ဆွေးနွေးရင်လည်း ဘာမှနားမလည်တဲ့ ချို့ပဲ အကြောင်းကြောင် ဖြစ်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး”

“သင်တန်းပိတ်လို့လည်း ခေါ်ခဲ့တာလေ... ပျင်းစရာလား”

ကျွန်မမှာ နာခေါင်းခွံလိုက်မိပါ၏။ ကိုဇော်က အိမ်ကို မကြာ အထာ သာနေကျမို့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာ အမှန်ပါ။ အနိတီလေး 'ဒေါ် ချွတ်မို့' ကလည်း မမနှင့်ကိုဇော်ကို သဘောတူသဖြင့် အိမ်မှာ ခေါ်တွေ့ခွင့် ရနေတာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ မမက ကိုဇော် ဆိုက်ခန်းကို ဝင်ထွက်နေရတယ်လို့၊ လူကြီးတွေသိရင် အဆင်မပြေမှာ ခန့်ပြီး 'ချို' ကို အဖော်ခေါ်ခဲ့တာမှန်း သိနေပါသည်။

အကြောင်းပြချက်ပြပေါ့လေ။ ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့ မမ ဖြစ်နေတာကိုး၊ အဖော်ခေါ်ရင်လည်း ဘာကိုမှ မသိနားမလည်သည့်

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးကို ရွေးမခေါ်ပါတဲ အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်
သည့် ကျွန်မကို ခေါ်ခဲ့ရတာပါလိမ့်။ ညီမဖြစ်သူကိုတော့ တွေ့ရာလူနှင့်
ကြိုက်သွားမှာကို စိုးရိမ်တတ်သည့် မက အားကျချင်အောင် ရှေ့ဆောင်
လမ်းပြလုပ်နေတာကို မသိသလိုပါပဲလား။

“မမ”

“ဘာလဲဟာ ... မောရတဲ့ကြားထဲ”

“ဓာတ်လှေကားရှိတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ မနေဘူးလား မမရား
ဒီလောက်လှေကားထစ်တွေ အများကြီးတက်ရတဲ့ တိုက်မှာ နေရတယ်
လို့ ပြီးတော့လည်း အပေါ်ဆုံးထပ်တဲ့ ... စိတ်ညစ်စရာကြီး”

မမက ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်မ စကားမှာ
ဘာများ အမှားပါလို့ပါလဲ။ အိမ်မှာ အမြဲပြောနေကျစကားက ‘သိမ်
ကလေးဆန်တုန်းပဲ’ တဲ့လေ။ စာကျက်စရာများသည် မမက ကူမလုပ်
ပေးနိုင်တာမို့ အန်တီလေးခိုင်းသမျှ တောက်တိုမယ်ရမှန်သမျှကို
ကျွန်မချည်း ခိုင်ခံ့လုပ်ပေးနေရတာပါ။ နှုတ်မှ ပွစိပွစိပြောမိပေမည်
လက်က အဆင်သင့် လုပ်တတ်တာ ကျွန်မရဲ့အကျင့်ပါပဲ။ ဒါတောင်မှ
ကလေးဆန်သည်ဟု မြင်နေကြတုန်းပဲလား။

“သူတို့ ပြောင်းဖို့ရှိပါတယ် ဒျိုရယ်။ ကျောင်းတက်နေရတာ
မို့ ခဏပဲ နေနေတာပါ”

“ဟွန်း! ရှိစမဲ့ weight တွေတော့ ကျပါပြီ”

“ညည်းလိုက်တာဟယ် ... အတွားလေးကျနေတာပဲ”

လေးလွှာကို ရောက်ပြီမို့ မမက ထောင့်ဆုံးအခန်းကို သော့
နှိပ်လိုက်ပါတယ်။ ရောက်နေကျ မမက ဘာမှမဆန်းတော့ပေမယ့် ကျွန်မ
အ အခုမှရောက်တာမို့ စပ်စုချင်စိတ်ဖြင့် တိုက်ခန်းထဲဝင်ကာ လှည့်
ညည်းကြည့်ရင်း နာခေါင်းရှုံ့မိပြန်ချေပြီ။ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်
နေတဲ့ အခန်းတဲ့။ ရွပ်ပွနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း
အက တစ်လတစ်ကြိမ် လာရှင်းလင်းသန့်စင်ပေးဖို့ တာဝန်ယူထား
ရတာလေ။

“ကြည့်ပါဦး ... ကြက်သိုက်လား၊ ငှက်သိုက်လားမှန်း မသိ
အောင် ရွပ်ပွသရနေတာပဲ”

“ပြောတာထက် လက်တွေ့လုပ်တာက ပိုအလုပ်ပြီးတယ်လေ၊
ဒျိုရယ်။ ညည်းခန်းနဲ့အိပ်ခန်း တာဝန်ယူမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အချက်
အပြုတ် တာဝန်ယူမှာလား ... ပြော”

“ဟင်! အိပ်ခန်းကြီးတော့ မရှင်းပေးချင်ပေါင်၊ လန့်စရာ
ပြီ။ ညည်းခန်းတော့ ရှင်းပေးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဒါရှင်းပြီးရင် မမနဲ့ ချက်တာ ကူလုပ်
အသင့်”

“Ok!”

တာဝန်ခွဲယူပြီး မမက မီးခိုးခန်းဘက် ဆက်ဝင်သွားလေ၏။ တကယ်တမ်းကြာတာက အချက်အပြုတ်လုပ်ရမိ ဆေးကြောရတာပဲ။ မဟုတ်ပါလား။ မထူးပါဘူးလေ။ အိပ်ခန်းကို အရင်ရှင်းပြီးမှ ဧည့်ခန်း ပြန်လာရှင်းရုံပေါ့။ အရင်ဆုံး အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတံခါးကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ တစ်ယောက်တည်း ခုတင်စီ မအိပ်ကြဘဲ ဘာလို့များ အတူတူ အိပ်ရတာလိမ့်။

‘ချို’ တို့ ညီအစ်မတောင် အရွယ်ရောက်တာနှင့် အိပ်ရာ အိပ်ဖြစ်တာပါ။ မမကတော့ ‘ချို’ မှာ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးလေး ရှိလို့သိရှိပြီး ဖိုးအရမ်းရွာလွန်းသည့်ညမျိုး။ ဆောင်းတွင်း အရမ်းအေးလွန်းသည့် ရက်မျိုးမှာ အတူခေါ်သိပ်တတ်လေ၏။ ‘ချို’က ကိုယ့်အသားကို ထပ်ထိလျှင် ယားတတ်ကျင့်ရှိတာမို့ သိပ်မကြိုက်လှပါ။ ကိုယ့်အစ်မ ဘာမှပြောတာပဲ ရှိပါသည်။

“ချို”

“ရှင်!”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှင်းနေတယ်”

“လျှော်စရာတွေ ဖယ်ထားလိုက်နော်၊ မမပဲ လျှော်မယ်”

“အင်းပါ”

“အိပ်ခန်းရော၊ ဧည့်ခန်းပါ ရှင်းပြီးရင် ချုပ်ထားတဲ့လိုက်ကာတွေ တပ်ထားနဲ့နော်”

“ဟုတ်!”

အိပ်ရာခင်းပါ ခပ်ညစ်ညစ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဖယ်ထုတ်လိုက်ပါ၏။ ဒေါင်းအုံးစွပ်တွေပါ ချွတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်နေပါသည့်နေရောင်မှ နဲ့ရှေ့ပြီး တင်ထားလိုက်ပါသည်။ တို့လို့တွဲလောင်းတင်ထားသမျှ ဆောင်းဘီတွေ၊ ပုဆိုးတွေပါ အကုန်လုံးလျှော်၊ တောင်းထဲသို့ ဆွဲထည့် ထုတ်ပါ၏။ ဒါဖြင့် ... Towel ကရော သန့်ပါ့မလား။

ဒီတိုင်းလိပ်တင်ထားမှတော့ အနံ့အသက် ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ။ တဘက်အကြီးတွေက သူတို့ခါးမှာ ပတ်ကြတာမို့ ယူပြီး တောင်းဆဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပါ၏။ အလတ်စား Towel က မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းသာ သုံးတတ်သဖြင့် လှင်းယူ၍ အနံ့ခံလိုက်မိပါသည်။ နံနက်ရင်တော့ လျှော်ရမှာမို့ပါဘဲ။

“ဟင်”

အံ့ဩသွားမိပါ၏။ ထင်ထားသလို အနံ့ပြင်းနေတာ မဟုတ်။ အိပ်ခန်းခပ်သင်းသင်းလေး ပွေးနေတာမို့ပါလေ။ Shampoo နဲ့လား။ Body spray နဲ့လားဟု သေချာအာရုံစိုက်လိုက်ပေမယ့် မဟုတ်ပါ။

၁၀၂ နိဗ္ဗာန်

တကယ့် ကိုယ်သင်းနဲ့ပါ။ ကိုဇော်လား... ဒါမှမဟုတ် နောက်တစ်
ယောက်များလား။

အတွေးဖြင့် ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အတော် ရူးကြောင်
ကြောင်နိုင်သည့်ကိစ္စပါ။ သူစိမ်းယောက်ျားလေးကိစ္စကို တွေးလိုက်
တာက ရှက်စရာကြီးပါလေ။ တဘက်ကို သုံးလေးချက် ခါလိုက်ပြီး
ပြန်အောင်လှမ်းထားလိုက်ပါသည်။ လျှော်စရာတွေကို ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ကာ အရောင်စွန်းစေမည့် ဘောင်းဘီပုဆိုးတို့ကို ပုံထားလိုက်ပြီး
အင်္ကျီအရောင်ဖျော့တွေကို တစ်လုံး၊ မွေရာခင်၊ ခေါင်းအုံးစွပ်၊ ဖတ်
လုံးစွပ်တို့ကို သပ်သပ်လေ့ဖြင့် ထည့်စိမ်ထားလိုက်ပါ၏။ ဆပ်ပြာမှုန့်
ကိုပါ များများဖျော်ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။ ဒါမှ မမလျှော်သည့်အခါ
ဂျိုးစင်နေအောင်ပါလေ။

“ချို”

“ရှင်! မမ”

“ဝက်သားက ဘယ်လိုချက်မှာလဲ”

“ဆီပြန်ချက်မှာ မဟုတ်လား... လုံးပြီး နယ်လိုက်ထေ

မမရာ”

“အာလူးကရော”

“ကျစ်! လာပြီ... လာပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခင်တစ်ယောက်တည်းက ၁၀၃

ဟင်းချက်တိုင်း သိပ်မကျဖြစ်သည့် မမက ချက်နည်းပြုတ်
နည်းတွေ ရောနေပါရောလား။ အိပ်ခန်းရှင်းပြီးသလောက်ဖြစ်ပြီဆို
အထထားကာ မမရှိရာဆီ လိုက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်မ လုပ်နေတာက
ပြီးတော့မှာ ဖြစ်ပေမယ့် မမကဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပလတ်စီ အလုပ်ရှုပ်
ချထုန်းပါလေ။

“လိုးထားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... အရင်ပြုတ်ရမလား မေးတာ”

“မပြုတ်နဲ့တော့လေ၊ တစ်ခါတည်း လုံးချက်လို့ဖြစ်တာပဲ၊

အရင်ကြော်နေတာလား”

“အေး”

“ငါက နောက်နေ့စာအတွက် မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ စားမယ့်

အာ အရင်ချက်မှပေါ့၊ မမ plan ကလည်း မ goodဘူးကွာ”

“ငါက ရှေးသည် ကိုင်ပေးလိုက်တာကိုးဟဲ့! လွယ်တာပေါ့”

“ချဉ်ပေါင်ရော”

“မွှေးထားပြီးသား... မျှစ်လည်း ပြုတ်ထားတယ်”

“ဘယ်နှရေလဲ”

“နှစ်ရေလောက်ပဲ၊ အာလူးလည်း ခွာထားပြီးသား”

“ပြီးရော... ချို ready လုပ်ပေးမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ငါကြောင့်ပယ်အိုးဘေးမှာပင် စောင့်နေသည့် မမက ဘာအလုပ်မှ မပြီးပါလေ။ ဒါကြောင့် အန်တီလေးက မမကို အိမ်ရှင်းတာသာ ကူလုပ်ခိုင်းပြီး မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို 'ချို' နှင့်သာ အတူလုပ်လေ့ရှိတာပါ။ အချိန်တိုတိုနှင့် အလုပ်ပြီးတာကို မမက မလုပ်တတ်တာကို-

ချေးဝယ်လာတာမှီ ပစ္စည်းအစုံပါသဖြင့် ချက်ပေးလို့ရတာပဲ။ ယောက်ျားလေးတွေက မချက်တတ်သလို အပြင်မှာပဲ အဆင်သင့် ဝယ်စားပြီး ထမင်းကို ပေါင်အိုးဖြင့် ချက်စားကြတာပါ။ မမလာမှသာ အိမ်ထမင်းဟင်းကို အရသာရှိရှိ စားခွင့်ရပါသတဲ့။

ကဲ ... လက်စွမ်းပြကြစို့ ချို့။

ဝက်သားသုံးထပ်သားကို အနေတော်လေးသာ တုံးလိုက်ပြီး ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီတောင်းပြီး အရောင်တင်မှုန့်၊ နှင်းမှုန့်တို့နှင့်အတူ ဆီ၊ ဆား၊ ဟင်းချက်မှုန့်တို့ဖြင့် နယ်ကာ ရေစပ်စပ်လေးသာ ထည့်ထားပါ၏။ အာလူးကို ထက်ဝက်ပိုင်းပြီး ပြန်ခြမ်းကာ ရေစပ်စပ်ဆေးပြီး ရေအကြည်ဖြင့် ပြန်စိပ်ထားလိုက်ပါသည်။ မျှစ်တီ အနေတော် ပြန်ဖြတ်ပိုင်းကာ (စောစောက တောင်းပြီးသား) ကြက်သွန်ထောင်းနှင့် ရောနယ်လိုက်ပါ၏။ ဆီ၊ ငံပြာရည်၊ ဟင်းခတ်မှုန့်တို့ လိုသလောက် မုန့်ကာ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ၏။

ဂေါ်ဖီပန်းပွင့်၊ ပဲသီးတောင့်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ မုန့်လာဥနီ၊ နှစ်

ထာရုပ်တို့ကို နည်းနည်းနည်း လှီးချွတ်ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး အစိမ်းကြော် ခွဲအတွက် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ ဒါက နောက်ဆုံးမှ ကြော်ရမှာမို့ ထန်အိုးပြီးတစ်အိုး ဆက်တည်ရုံသာ ချိပါတော့သည်။ “လျှာရင်းမြက်ဇရာ ဘာဟင်းချက်ရမဲ့” ဆိုသည့် မမတ်ကူးကို ချိပင် ပြင်ဆင်ပေးတာ မဟုတ်ပါလား။

“ချဉ်ရည်ဟင်းအိုးက ဒီတိုင်းတည်ရုံပဲနော်၊ ဆူလာရင် မြည်းပြီး လိုတာထပ်ထည့်ပါ။ ပြီးရင် နံနံပင်အုပ်ပြီးမှ ချလိုက်၊ ဝက်သားကို ထန်ရည်နဲ့နူးမှ အာလူးရောပြီး ရေနည်းနည်းထပ်ထည့်ပြီး တည်လိုက်၊ အာလူးနူးရင် မဆင်ဟာဖြူးအုပ်လိုက်နော်၊ အားလုံးပြီးမှ အစိမ်းကြော်တို့ ကြော်ပါ။”

“အေးပါ ... ချို့က မြန်သားပဲ”

“အိမ်မှာ လုပ်နေကျကိုး မမရဲ့၊ အားလုံးပြီးရင် ဆေးကြောပေးတာ”

မမကို မှာခဲ့ပြီး လုပ်လက်စနေရာကို ပြန်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ အဝတ်လျှော်ချိန် မလျှော်ဖြစ်ရင် ညဘက်ပြန်အိမ်ချိန်မှာ ပြဿနာရှိနိုင်တာမို့ ‘ချို’ပင် အကုန်လျှော်ပြီး အပြင်ဘက်ဝရန်တာမှာ ထုတ်လွန်းလိုက်ရလေသည်။ နောက်ဆုံးမှ ဧည့်ခန်းကို တံမြက်စည်းလှည်း ဖုန်သုတ်ရှင်း ထင်းပြီးလေတော့၏။

၁၀၆ နှစ်သားအောင်

“ကြော်... မေ့တော့လို့”

မမပြောထားသည့်အတိုင်း ပြတင်းပေါက်ကိုက်ကာတွေ့တပ်ရန် သတိရကာ တစ်ပေါက်ချင်း လိုက်တပ်ပေးနေမိပါသည်။ ပြတင်းပေါက် တွေက ကြီးပြီးပြင်းပြင်း ခွေးခြေခံဖြင့် ယူကာ မမှီတမှီ တပ်ရလေ၏။ အဝင်ဝဘေးရှိ အိပ်ခန်းတံခါးဝမှာ လိုက်ကာတပ်နေစဉ် တံခါးက ရုတ်တရက် ပွင့်သွားလေတော့သည်။

“ဟဲ့!”

“အမယ်လေး”

ရုတ်တရက် အော်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ခုံပေါ်မှ ရုတ်တရက် ယိုင်ကျလာစဉ် လူတစ်ယောက်က ‘ချို’ကို ဆီးပွေ့ဖမ်းလိုက်လေ၏။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်သံတို့နှင့်အတူ လူက ထူပူရှက်အမ်းသွားရလေ တော့သည်။ အလို! ဒီကိုယ်သင်းရနံ့က ချိုအတွက် ရင်းနှီးနေသလိုပါ ဖဲလား။

* * *

အခန်း (၉)

ခပ်အိအိခွေးခွေး ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ထွေးတိုက် ဖိထားတာပါ။ ဖြူဆွတ်ဆွတ် မျက်နှာလေး ထွေးခနဲ နီရဲသွားတာကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရလေ၏။ ငယ်နုလွန်းပါသည့် ချစ်စရာကောင်မ လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုလိုရောက်လာရတယ်လို့ မင်း ဘယ်သူလဲ တောင်မလေးရယ်။

“အို! လွတ်ပါ”

“ဟူန်! ဟာ! ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွ၊ ဟော့ကွ... ချိုပါလား”

“သူလဲကျလာလို့ ဖမ်းလိုက်တာ”

“လွှတ်ပေးပါဆိုနေမှ”

“ဟုတ်သားပဲ”

ပန်းကျော်ရုံသာရှိလောက်မည့် ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေကို နှစ်ဖက်ခွဲ၍ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းထားတာမို့ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပို၍ နုလယ်နေသည့်နယ်ပါ။ ‘ချို’တဲ့။ အမည်နှင့်လိုက်ဖက်သည့် အဆံ ချိုချိုလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည်။ မိန်းမချောလေးဟု သူမှတ်ချက်ချ လိုက်မိလေ၏။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ထားမိတာမို့ ရှက်ရွံ့မျက်နှာပူ နေဟန်လေးကိုက ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းနေသည့်နယ်ပါ။

ရင်တွေ အဆမတန် ခုန်ပေါက်နေတာကို မင်းလေး သိပါ့မို့ လား ‘ချို’။

“မို့ရော”

“နောက်ဖေးမှာ”

ကိုစော်က ဘာမှထပ်မပြောဘဲ မမရှိရာဆီ ဝင်သွားလေတော့ ၏။ ဘယ်လိုလဲ... ချိုနဲ့သူ့ကို ဒီအတိုင်း နှစ်ယောက်တည်း စိတ်ချ လက်ချထားခဲ့ရပါသလား။ လူက ခုချိန်ထိ ရှက်အင်းအင်းဖြစ်နေတုန်း ပဲမို့ သူ့မျက်နှာကို မော့မကြည့်ဝံ့သေးပါချေ။ ရင်ထဲမှာ တကယ့်တို တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ သူကလည်း အလိုက်တသိ ရှောင်သွားတာမျိုး မရှိ

သဲ ‘ချို’ ရှေ့မှာ ဆက်ပြီး ရပ်နေတုန်းပဲမို့ နေရောက်လှလေ၏။

“နာမည်က ချိုတစ်လုံးတည်းသဲလား”

“ရန်ချိုပါ”

“ဪ... မှဲ့ညီမလေးမပါလေ”

“အင်း”

“ကိုယ့်နာမည်လည်း မှတ်ထားပေးနော်... မင်းနန္ဒတဲ့”

လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးလိုက်စဉ် သူမက ပြန်၍ မနှုတ်ဆက်။ ငါ့ဘဲ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို နောက်ပစ်၍ ဝှက်ထားလေ၏။ မှဲ့ညီမ လေးက မာနအကြီးစားလေးပါပဲလား။ အတွင်းဘက်မှ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ ကြောင့် မျက်ဝန်းတို့ကို ဖျတ်ခနဲ လှန်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ အလို! ထုထွက်ဝင်လွန်းပါသည် မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်လေးပါပဲလား။

“ချိုရေ!”

“လာပြီ မမ”

လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားဟန်ကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ တလေးဆန်သည်ဟန်တွေ ရှိနေဆဲ အရွယ်လေး မဟုတ်ပါလား။ တစ် ဆီလုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကာ မိုးပြာရောင်ဖျော့ဖျော့တို့ဖြင့် သစ်လွင် တောက်ပနေလေ၏။ ‘မှဲ့’ မကြာခဏ လာဖြစ်ပေမယ့် သူတို့တိုက်ခန့် တာ ဒီလောက်အထိ လင်းလက်တောက်ပတာမျိုး မရှိသေးပါချေ။

“ရောက်လာပြီလား... ခဏနားပြီး ရေချိုးတော့လေ၊ နေ့လယ်စာ စားရအောင်”

“ဘာတွေချက်ပြန်ပြီလဲ”

“စားရင် သိမှာပေါ့ နန္ဒရယ်... မှုံညီမနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“တွေ့သပါ... တွေ့တာမှ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်နဲ့”

“ဟေ့ကောင်! ရဲရင့်”

“Sorry ! ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

အလုပ်ပြီးလျှင် စောစောပြန်ပါမည်ဆိုမှ အိမ်ရှင်တွေ ပြန်ရောက်လာပြီဆို ထွက်ခွာခွာချေပြီ။ ပြီးတော့ မမကလည်း ကိုဇော်နှင့် ဆုံလျှင် ချက်ချင်းပြန်မည်မထင်ပါ။ တကယ်ပါပဲ။ ကျွန်မက ဒီမှာ အကြာကြီးမနေဘူးဟု ကြီးပြောထားတာတောင်မှ အခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့ ရင်တွေတုန်လိုက်တာနော်။ အခုထိ သူနှင့်မျက်လုံးချင်း မဆုံအောင် သတိထားနေရတာနဲ့ပါပဲ။ ရေခဲသေတ္တာအသေးမှ ထုတ်ထားသည့် ရေသန့်ကို ကိုင်လိုက်စဉ် ကျွန်မလက်ခုံပေါ် လာအုပ်ကိုင်လိုက်မိသည့် လက်က သူ ဖြစ်နေပြန်လေ၏။

“ဟော!”

မမရော ကိုဇော်ပါ ရယ်နေချေပြီ။ သူက ကျွန်မလက်ကို

ထွတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဖန်ခွက်နှစ်ခု ယူလိုက်ပြီး ရေတစ်ဝက်စီခန့် ထည့်ကာ သူ့ကို တစ်ခွက်လှည်းပေးလိုက်ပါသည်။ ခုချိန်ထိ အကြည့်စာမိသော ဆုံဖူးသည့် သူက ကျွန်မကို ဝံ့ကြည့်နေမှန်း စိတ်ထဲမှ အလိုလို သိနေပါ၏။

“ချို”

“ရှင် မမ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အမြဲတမ်း ပေါက်ပေါက်လှော်နေတဲ့သူက အခုမှ ငြိမ်သက်ချရတယ်လို့”

“Sorry ပါ ချို။ မတော်တဆ ဖြစ်သွားရတာပါ”

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောတာကို ကြားပေမယ့် မသိသလိုနေလိုက်မိပါ၏။ ကိုဇော်ကိုတော့ စကားပြော ရင်းနှီးပေမယ့် ဤသူစိမ်းကိုဖြင့် စာရင်းတန်း မနေချင်တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ စဆုံစဉ်ကတည်းက အနေအထား မမှန်သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ဆုံခဲ့ရလို့များလား။ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုသာ ထိုးလိုက်မိလေတော့သည်။

“ဟောဗျာ! ချိုက အဲဒီလိုလည်း လုပ်တတ်ပါလား”

“ဘာကိုလဲ ‘ကို’”

“နန္ဒကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်လို့လေ”

“ချို့နော်... ကိုယ့်ထက် အကြီးကို”

“ချို့ ဘာလုပ်မိလို့လဲ မမရဲ့”

“ငါ သိပ်မပြောချင်ဘူးနော်”

“ကဲပါ... ရေ အရင်ချိုးပြီးမှ ထမင်းစားကြစို့”

နှစ်ယောက်သား အိပ်ခန်းသို့သို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ အခန်းထဲ
ခုလုံး ရှင်းလင်းသန့်ပြန်နေသဖြင့် သဘောကျသလို ပြုံးမိစဉ် ‘ရဲရင့်’
က အထိတ်တလန့် ထအော်လေတော့သည်။ ခါတိုင်းလည်း မကြာ
မကြာ ‘မို့’ လာလုပ်ပေးတတ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါက ပိုပြီး သန့်ရှင်း
သလိုပါပဲလား။

“ဟာ!... မို့တော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အိမ်နေဘောင်းဘီတွေ တစ်ထည်မှ မရှိတော့ဘူးကွာ၊
ရှေ့မှာ ကျွတ်ကျမှ ကျွတ်တက်မှာ”

“မို့ကိုကျ မရှက်ဘူးလား”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“အထဲက နှစ်ယောက် မြန်မြန်လုပ်ကြလေ၊ ဒီမှာ ချို့

ပြန်ချင်နေပြီ”

မို့ လာအော်နေပြီမို့ ရေချိုးခန်းသို့ အလှအယက်ပြေးဝင်လိုက်
ကြရ၏။ သူက ရေပန်းမှ ချိုးပေမယ့် ရဲရင့်က ရေဖလားဖြင့် အုတ်
ထုတ်နံ့ထဲမှ ခပ်ချိုးနေလေသည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ခုချိန်အထိ ခုန်နေ
ထုန်းပါပဲလား။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အတူတူ ကျောင်းတက်ခဲ့တာ ပေါင်း
ဒီတာက အများကြီး ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူ့ရင်ကို ဤသို့လိုက်ဖို့စေ
သည့် မိန်းကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့ပါချေ။

ဒီအရွယ်အပျော်ထွဲတာမျိုး မရှိတူး မထင်ပါနှင့်။ အိမ်ကလီ
ဘာသာတာညာဖြင့် လျှောက်သွားလျှောက်စား ရှင်ရှင်ကြည့်တာမျိုး
အော့ တော်တော်များများ ရှိခဲ့တာပါ။ အဲဒီတွဲဘက်တွေနဲ့ ‘ချစ်တာ’
ဆိုသည် စကားမျိုး မပြောဖြစ်ပါဘဲ ဒီလိုပဲ နားလည်မှုနဲ့ တွဲခဲ့ကြတာ
မျိုး ဖြစ်လေသည်။ လမ်းခွဲကြတော့လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဘဲ မထင်မှတ်
ဘဲ ပြန်ဆုံမိကြရင် “သူငယ်ချင်း” ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်နှင့် ဘေးမှ
အော်ဆိုင်းသူကို မိတ်ဆက်ပေးရုံသာ။ မည်သည့်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမှ မရှိ
ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေသော ဖြစ်လေ၏။

ရင်ခုန်ခြင်း အတတ်ပညာကို အနည်းနဲ့အများတတ်မြောက်
အောင် အိတ်ကြိတ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မရှိခဲ့၊ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကြက်သီး
အူ ခြံနံနံ ထသွားတာ၊ နားထဲ လေတွေ တဟောဟော ထွက်သံ

မျိုးဖြင့် အူနေတာ၊ ရင်ဘတ်ကြီးအတွင်းမှ အသည်းနှလုံးအစုံ ခုန်ပေါက် ကွဲထွက်တော့မည်နယ် ဆူညံနေတာမျိုး ဘာကြောင့် ဖြစ်ရပါသလဲ။

အထိအတွေ့ကြောင့်ဟု လွယ်လွယ်နှင့် မသတ်မှတ်စေချင်ပါ။ ဒီအရွယ်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက အဆန်းမှ မဟုတ်ဘူးဘဲ။ လက်ကိုင့်တာ၊ ပခုံးဖက်တာ၊ ပါးကို နမ်းတာလောက်က အပျော်တမ်းစုံတွေ့အတွက် ရိုးလွန်းသောကိစ္စတွေပင် မဟုတ်ပါလား။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကားဇီးလျှပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်ပြီး လက်မောင်းချင်း ထိထားတာမျိုးလည်း ရှိခဲ့တာလေ။

တကယ့်ကို ဆန်းကြယ်သည့်အရာမျိုးပါပဲလား။ တစ်ခဏလေးသာ ဖြစ်တွေ့ခဲ့ပါသည့် ကောင်မလေးက သူ့နှလုံးသားအစုံကို ပါမက ဦးနှောက်ထဲကိုပါ ဝင်ရောက်အုပ်စိုးနေလေပြီ။

မင်း ဘယ်သူလဲ 'ရန်ချို'။

ချစ်ခြင်းအိမ်ညွှန်ရာ Angel လေလား။

သို့တည်းမဟုတ် ...

ပြုစားတတ်သည့် စေတမန်လေလား။

“ဟာ! နန္ဒ”

“ဟင်!”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေတာ ကျော့”

ဖြစ်နေပြီ ... ငါပြောနေတာ မကြားဘူး”

“ဘာလဲ”

“ရေပိတ်တော့လေကွာ၊ မင်း ရေဆက်ဖွင့်နေရင် ငါ ဘယ်လို ဆူညံပူဆိုးဝတ်လို့ရပါမလဲ”

“အေးပါ”

“ဘာတွေအတွေ့လွန်နေမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

သူ့ ရေခန်းခလုတ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်စဉ် ရဲရင့်က ထွက်သွားသော်လည်း ရေသုတ်တဘက်တွေကိုပါ အကုန်လျှော်လိုက်သဖြင့် သူတို့ အောက်ခံကွရောက်ကုန်တာပါ။ ရဲရင့်တစ်ယောက် ဆူပွက်နေတာ ခြေထောက်ပေါ်နှင့်တော့။ သူက ခပ်အေးအေးနေသည့်ပုံစံဖြင့်သာ လုပ်စရာအတို ဆက်လုပ်လိုက်လေသည်။

“ပုံရော မစားဘူးလား”

“မောလွန်းလို့ ဘယ်စားနိုင်ပါတော့မလဲ၊ နင်တို့ပဲ စားကြ၊

အေးထားပြီးပြီ”

“ရှိသမျှ အကုန်လျှော်လိုက်တာ ကျွန်ုပ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မှုလျှော်တာမဟုတ်ဘူး၊ ချိုလျှော်လိုက်

အညနေဆို အကုန်ခြောက်လောက်ပြီ”

သူတို့မျက်နှာ ခပ်အပ်အပ်ဖြစ်သွားရပါ၏။ အတွင်းခံတွေက

၁၁၆ နိဂုံး

အစ အကုန်လျှင်ပေးတာ ‘မို့’ မဟုတ်ဘဲ ‘ချို’ တဲ့လေ။ မှုံက သူ
ငယ်ချင်းမို့ သိပ်ရှက်စရာမလိုပါဘဲ သူမကိုတော့ သူ အတော်မျက်နှာ
ပူမိတာ အမှန်ပါ။ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးဟု အဘယ့်ကြောင့် သူမကို
ခံစားမိရပါသနည်း။

“အတူတူ မစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မစားချင်လို့ပေါ့”

“ကိုယ့်ကြောင့်လား”

ဆတ်ခနဲ မျက်စောင်းခဲလိုက်တာကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိ
သည်။ အာဂကောင်မလေးပါပဲ။ စားပွဲထဲက ချဉ်ရည်ဟင်းခွက် ဖြစ်
ပေးပြီးနောက် သောက်ရေဖန်ခွက်တွေပင် ထည့်ပေးပြီးနေလေပြီ။ မှုံက
ဝင်မစားပေမယ့် ဘေးမှာ လာထိုင်စောင့်ပေးလေ၏။

“ဒီတစ်ခါ တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဟင်းတွေ အများကြီးပဲ”

“အရသာမြည်းကြည်ပါဦး။ ချို မပြန်နဲ့နော်”

“အင်းပါ”

တကယ်ပဲ အရသာရှိနေသဖြင့် သူ့ရော၊ ရဲရင့်ပါ ထမင်း
အတော်စားဖြစ်လေ၏။ အိမ်ရှင်မလက်ရာဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာ

မင်းတင်ယောက်တင်ယောက် ၁၁၇

ထင်ပါရဲ့။ အသားဟင်းအိမှာကို ချဉ်ရည်ဟင်းဖြင့် ထိန်းထားပေးတာ
ဆိုတာ အဆင်ပြေနေတာပါ။ ရဲရင့်ပင် မှုံကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်တော့
ဖို့လေ။

“မှုံလက်ရာ အတော်စွမ်းလာပါလား”

“ဟင်း ဟင်း... အဲဒီအစပ်အဟပ်က ချိုလုပ်ပေးတာ ‘ကို’

ချို၊ မှုံက ချိုလောက် အိမ်မူကိစ္စ မနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လို”

“အနီတီလေးက မှုံကို စာကျက်ပုံ အပြောပြီး ချိုကိုရည်း
အကုန်သင်ပေးလို့ သူပဲ ကျွမ်းကျင်နေတာလေ”

“ငြော်”

“မှုံချက်ရင် ကြာဦးမှာ၊ သူ အကုန်ပြင်ပေးလို့ (၁၂) နာရီခွဲ
အနီစာ စားရတယ်မှတ်”

သူတို့ အတူတူ တီးတိုးရယ်ဖြစ်လေ၏။ အရွယ်ငယ်ငယ်
အတောင်မလေးက အစ်မထက်ပင် တော်နေသတဲ့လား။ အံ့ဩဖွယ်
အတောင်မလေး။ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်ဖြင့် ကလေးဆန်သည့် ဟန်ပန်
နှင့် ဘာကိုမှ အလေးအနက်မရှိသလို ကောင်မလေးက အိမ်မူကိစ္စတွေ
အကုန်လုပ်နိုင်သတဲ့လေ။

သူတို့ ထမင်းစားပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာစဉ် သူမက

၁၁၈ * * *

အိပ်ရာခင်းတွေ၊ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ ခြောက်နေပြီပဲ၊ ပီးပူထိုးပြီး အိပ်ရာကို ပြန်ခင်းပေးပြီးချေပြီ။ အလုပ်ကို ဖယ်ဆက်သလို ခပ်ပြန်ပြန်ထုတ်တတ်တာကအစ မှုံ့ထက် သာလွန်နေတာ အမှန်ပါပဲ။

ညှော်ခန်းဆက်တို စားပွဲထက်မှာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ (အဆာသင့် လှီးထည့်ထားပါသည်) သရက်သီးဝင်းမှည့်ပန်းကန်ကို ယူထုပေး၏။ ဝမ်းနူးစာတွေချည်း စားဖြစ်ပေမယ့် ဟင်းထဲမှာ ချင်းနီနီသုံးထားတာမှ ပူရန်မလိုပါချေ။ နေ့လယ် (၁) နာရီကျော်မှာ ညီအစ်နှစ်ယောက် ပြန်သွားစဉ် မှုံ့က နှုတ်ဆက်ပေမယ့် သူမက ဘာမှမသိပါလေ။ မျက်နှာလွှဲထားသလို စိမ်းကားရက်ပါပေါ့ 'ချို'။

* * *

အခန်း (၁၀)

“ငါ့ကို စောင့်ဦးလေ”

ရဲရင့်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ပြလေ၏။ တစ်ခါမှ အိမ်လည်မသွားတတ်သည့်သူက ဒီတစ်ကြိမ်မှ မှုံ့တို့အိမ်ကို လိုက်ချင်လို့တဲ့လေ။ ထူးဆန်းနေတာ မဟုတ်လား။ ရှုပ်အကျိပ်ကြယ်သီးကို တပ်နေရင်း အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့မိပါ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းပဲ မှုံ့ငါ သွားတွေ့ရင် ပျင်းစရာကြီးဆို၊ အခုမှ ဘာ

၁၂၀ မင်းသား

စိတ်ကူးပေါက်ရတာလဲ”

“လိုက်ချင်လို့ပေါ့ကွ”

“ဟ! မှုနဲ့က ကျောင်းမှာလည်း တွေ့နေရတာပဲလေ၊ အဆန်းလို့လဲ”

“မင်းတောင်မှ မှုဆီ အခုသွားတာ မဟုတ်လား”

“မှုနဲ့ငါက သမီးရည်းစားလေကွာ”

“လေများတယ်ကွာ ... မင်းသွားမှာလား၊ မသွားဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

“သွားမှာ ... သွားမှာ”

“အဲဒါဆို ပြီးရောပေါ့၊ မှုနဲ့ပေါင်းပြီး ပဲရေပွလုပ်တာထက် ပို”

“ဘာကွ! မှုကို ငါ ပြန်ပြောမှာနော်၊ ပေးစရာရှိလို့ သွားရတာကွ၊ တမင်အကြောင်းရှာတာ မဟုတ်ဘူး”

“နောက်ဆုံး ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာပါကွာ”

“ကျွန်! ဒီကောင်တော့”

တိုက်လေကားထစ်တို့ကို ခပ်သွက်သွက် ဆင်းခဲ့ကြပြီး ညနေစောင်းဖို့ ဒီအချိန် သူမအိမ်မှာ ရှိနေမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သင်တန်းသွားပြီး တက်နေမလား မသိပါ။ ရှိနေမည်ဟူသည့်

ထင်ချက်ဖြင့် သွားဖို့ ပြင်မိတာပါ ချို့၊ အချစ်ဆိုသည့်အရာ မြားနတ် မောင်၏မြားတံက သူ့ရင်ကိုမှ တည့်တည့်မတ်မတ် လာပစ်ရတယ်လို့၊

“နန့်”

“ဘာလဲ”

“ငါ အကြာကြီး နေဖြစ်မှာနော်”

“အေးပါ”

“ထမင်းလည်း စားချင်ရင် စားဖြစ်မယ်”

“မင်းက ဘာအထာလဲကွ၊ မှုက ငါနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းပဲ၊ မင်းပုံစံက ငါလိုက်တာကို မကျေနပ်သလိုမျိုး ပြောနေပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကြာရင် မင်းပျင်းမှာစိုးလို့ပါ”

ကားဂိတ်မှာ Taxi စောင့်နေရင်း စကားများပြောနေလေ၏။

ရည်းစားလုဘက်လည်း မဟုတ်ရပါဘဲ ဒီကောင် ပြဿနာရှာချင်နေတာလေ။ တစ်အုပ်စုထဲမှာ ‘စံပယ်’ နှင့် ‘မှု’ သာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါပြီး ကျန်သည့် သုံးယောက်က ယောက်ျားလေးတွေပါ။ သူ့ရော ‘ထုတ်မြက်’ ပါ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးကို မကြိုက်ကြဘဲ ‘ရဲရင့်’သာ ချွတ်စည်းကို ဖျက်ပြီး ‘မှု’ကို ချစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ ရည်းစားဖြစ်သည့် ရဲရင့်တို့စုံတွဲကို သူနှင့်ကျွန် နှစ်ယောက်က အလိုက်တသိဖြင့် ရှောင်ပေးရမှာပါ။ သို့သော် သူက

ရဲရင့်နှင့် တိုက်ခန်းငှားတာလည်း အတူတူမို့ အလိုက်မသိသလိုနှင်
ဘယ်သွားသွား 'ပါလေရာငီ' ဘဝ ဖြစ်နေရလေသည်။

“ငါ လိုက်ချင်လို့ လိုက်လာတာလေကွာ”

“နနီ”

“ပြော”

“မင်း... ကျွန်! ငါထင်သလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး
နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“မို့ကိုများ”

“ဘာ! ဟား ဟား ဟား ဟား”

သူ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်မိပါ၏။
ထင်မှတ်တတ်ပါပေ။ သူသာ မို့ကို စိတ်ဝင်စားပါက ‘ရဲရင့်’ ထက်
အရင်ပြောပြီး အရင်ဦးနိုင်တာလေ။ အုပ်စုထဲမှာ သူက အသားအရေ
အနည်းငယ်မျှ ညှိပြီး အရပ်လည်း မြင့်ကာ ရုပ်ရည်ရူပကာအစ
ပိုကြည့်ကောင်းသည့် လူငယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။ အပြောလည်း ခပ်
ပြတ်ပြတ် ပြောတတ်ကာ မျက်ဝန်းအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ညှာလိုက်ရုံ
ဖြင့် ပျိုကညာတွေ ပုံကျလာတတ်တော့ ထုံးစံပါ။ ဒါကို သိထားပါလျက်
နှင့် စိုးရိမ်ရတယ်လို့။

တကယ်ဆို သူ့ရင်ကို လိုက်ဖိုလွှဲရှားစေသည့် မိန်းကလေး
က သူမတစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေတာပါလေ။ အသားလေး ဝင်းထဲပြီး
ဆံနွယ်လေးတွေ နက်မှောင်တာကစပြီး ကပြမိလိုက်တာပါ။ အမှန်ဆို
မိန်းမသိသပြီး မဟာဆန်ဆန် လာပါသည် ‘နံသာမုံ’နှင့် မည်သို့မှ
မထင်ရလေအောင် သူမအလှတ တစ်မျိုးဆန်းနေတာပင်။

မို့က ယဉ်၏။ တင့်တယ်လှပ၏။ ချောမောရှုမဝသည့် အလှ
တရားတို့ဖြင့် အယဉ်ဆင့်ပေ၏။ ချိုက ချစ်စရာကောင်း၏။ ငယ်နုပျို
မျှ၏။ စွဲဆောင်မှုရှိသည့်အရာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံ၏။ သွယ်လှမြင့်မား၏။
ထက်မြက်တည်တံ့၏။ အပြုံးရှာသော်ငြား (ပြုံးခဲသော်ငြား) ပြုံးလျှင်
ဘဝကို ခိုက်စေ၏။ ဒီတော့ ဒီလူ၏ရင်ဘတ်ထဲမှ နှလုံးသားကို
ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျစေလေ၏။

အသေချာဆုံးပြောရလျှင်ဖြင့် ‘ရနံ့ချို’ ကို ‘မင်းနနီ’ ချစ်မိ
နေပြီဆိုတာပါပဲ။

“လှောင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း သံသယဝင်တာကို သဘောကျမိ
လို့ပါ။ ဟိုမှာ မှုံကြားရင် လျှာကိုက်မိတော့မှာပဲ”

“ငါလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ တော်ကြာ ဘော်ဘော်ချင်း
ခိုက်ရန် ဒေါသဖြစ်ရင် ပြဿနာအကြီးကြီး ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

Taxi တစ်စီး လာနေပြီဆို သူ လှမ်းတားလိုက်ပါ၏။ လောကမှာ မိန်းမတွေ ဒီလောက်များပါလျက် ညီအစ်ကိုတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းကို ဝိုင်းလှည့်ကြည့်ပြီး ပြဿနာရှုပ်တာ လောက် ရယ်စရာကောင်းတာ မရှိတော့ပါ။ အချစ်ဆိုတာ မျက်ကန်းတစ္ဆေတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်ပါလေ။ ဒီမျက်စိနဲ့ မြင်ပြီး နှလုံးသားက သိမှသာ ချစ်တယ်ဟူသည့်စိတ်က ဦးနှောက်ကို သတင်းပို့ပေးတာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါကိုပဲ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆိုပြီး ပြောရတယ်လို့။ အခုလည်း ချစ်သူကို ဥစ္စာခြောက်နေသည့် ‘ရဲရင့်’ ကြောင့် သူ ရယ်မိတော့တာလေ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ရလေအောင် သူက ‘နဲ့သာမုံ’ ကို အရူးအမူးဖြင့် တစ်ဖက်သတ်ကျိတ်ချစ်နေသည့်လူမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဂွေးပါ ‘ရဲရင့်ဇော်’။

“မင်း ဝန်မခံဘူးလား”

“ဟာ ... ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ”

“မို့ကို မြားဦးတည်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“ကြာကြာဖန်ဖန် တွေးပူနေပြန်ပါပြီ။ စိတ်ချ ... မင်းမို့ကို ယောင်လို့တောင်မှ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မမက်ဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ... အမျိုးတော့ တော်ချင်တော်သွားနိုင်တယ်”

“ဘယ်လို ... ဟာ! ... မင်း ... မင်း ... ဒါ့ကိုများ”

သူရယ်နေပြန်သဖြင့် ‘ရဲရင့်’ က သူ့လက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွထိုးလိုက်လေ၏။ Taxi ပေါ်မှာ ဆယ်ကျော်သက် ချာတိတ်တွေနယ် စနောက်ပျော်မြူးနေတာကို Taxi driver ဦးလေး ကြီးပင် အားကျသည့်နယ် လိုက်ရယ်လေသည်။ ဘဝကို ဒီလိုပဲ တစ်သမတ်တည်း အပျော်တွေနဲ့သာ အုပ်စိုးလွှမ်းမိုးထားနိုင်လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။

“နန္ဒ ... နန္ဒ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း မတန်မရာ စာလေးကို အကြောက်နဲ့ ချိန်ရတယ်လို့”

“ချိုက ဒီလောက်ကြီးလည်း မယ်ပါဘူးကွာ”

“အမယ် ... အမယ် နာမည်ရွတ်ကတည်းက လေသံထဲမှာ သကာရည်တွေ တစ်ပိဿာလောက် ရောပါနေပြီ။ မင်းထက်တော့ ထယ်တာပဲကိုး”

“ချိုချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ဟာ! ဒီကောင် ကဗျာတွေ စာတွေဖတ်တတ်နေပါရော ထား။ သွားပြီ ... မင်းနန္ဒတော့ သွက်သွက်ခါ ဂေါက်ပါရောလား”

“မဦးမချွတ်နဲ့”

ကားက အိမ်သေးသေးလေးရှေ့မှ ရပ်သွားလေတော့၏။

ကားခ ရှင်းပေးပြီး နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။
ရဲရင့်က အိမ်ရှင်နယ် ခြံတံခါးအသေးလေးကို ဖွင့်ဝင်သွားလေ၏။
သူက အနောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်ဝင်ခဲ့ပြီး ဝန်းကျင်ကို
စေ့စေ့လေ့လာ လိုက်မိပါသည်။

ကြည့်လေရာ မျက်စိအေးပြီး ချစ်စရာရှုခင်းမျိုး ဖြစ်နေတာ
ဘာကြောင့်ပါလဲ။ အိမ်ကလေးက ခပ်သေးသေးဖြစ်သော်ငြား သူ
တစ်ကိုယ်လုံးကို နွေးထွေးလုံခြုံသွားသည်နယ်ပါ။ မေတ္တာတွေအပြည့်
ရှိနေသည့် သုခဘုံလေးနယ်ပါလေ။ ဤအိမ်သေးသေးလေးထဲမှာ သူ
ချစ်သော 'ချို' နေတာတဲ့လား။

“ဪ”

မသိစိတ်က နောက်ကျောမလုံသည့်နယ် ဖြစ်စေသဖြင့်
ရှုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ တကယ်ပင် သူ၏ကောင်မလေး
က အပြင်မှ ရောက်လာတာလေ။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာမှုတို့
နှင့်အတူ အပြုံးတို့ကို ဖောဖောသီသီ သုံးမိသော်ငြား ခပ်စူးစူး
အကြည့်ကိုသာ လက်ဆောင်အဖြစ် သူ ပြန်ရရှိလေ၏။ ခပ်စိမ်းစိမ်း
ပါပဲလား ချို။

“ကျောင်းက ပြန်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... သင်တန်းက”

ဒါပဲလား။ ဒီထက် ပိုပြောစရာ စကားတို့မရှိသလို တစ်ဦးကို
တစ်ဦး ကြည့်နေမိလေ၏။ လမ်းကို ပိတ်ရပ်ထားသလို ဖြစ်နေမှန်း
မသိသော်ငြား အလိုက်တသိဖြင့် ဖယ်မပေးဖြစ်ပါ။ သူမနှုတ်မှ တစ်စုံ
တစ်ရာ ခွင့်တောင်းတာကို လိုချင်လို့ပါပဲ။ ဒီအသံချို့ချို့လေးကို သူ
ထောက်မျှ ကြားချင်သလဲဆိုသည့် တောင့်တမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်
မသိလေ၏။

“အိမ်ပေါ်မတက်ဘူးလား”

“ဟဲ့တို့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ရအောင်လို့ပါ”

“အန်တီလေး ရှိနေတာများ... အပိုပြောနေပြန်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ချိုကို စောင့်နေတာဆိုရင်ရော”

မနှစ်မြို့က်သည့်နယ် မျက်မှောင်တွန့်ချိုးသွားပါ၏။ ‘မူ’ ရဲ့
သူငယ်ချင်းမို့ ‘ရဲရင့်’ ကို ဆက်ဆံသလိုပင် တရင်းတရားနီး ရှိစေချင်ပါ
သည်။ ဖော်ရွေသည့်အပြုံးမျိုးဖြင့် သူ့အပေါ် ပြောဆိုစေချင်တာ
ထာဘာကြီးသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ ‘စွဲလမ်းစေတာက လောဘ’
သူ ဘုရားဟော တရားထဲမှာပါနေပါလျှင် ‘ချို’ အပေါ် စွဲလမ်းခြင်းကို
‘ထာဘာ’ ဟု သတ်မှတ်နိုင်မည်သာ။ ချစ်လွန်းလို့ပါ ‘ချို’။

“ဒီလောက်ကြီး မရင်းနှီးဘဲနဲ့များ”

“ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ချိုက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သိပ်အရောမဝင်တတ်ဘူး”

“မျက်နှာလိုက်တာပဲ၊ ရဲရင့်ကိုတော့ ချို ဂရုစိုက်တာ ကိုယ့် မျက်မြင်ပါ”

“ကိုဇော်က မမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူကိုး”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်ကရော မှုနဲ့ မပတ်သက်လို့လား”

မျက်စောင်းခဲ့ပြလေ၏။ ချောင်ပိတ်သည် မေးခွန်းတို့ကို လှလှပပလေး ရှောင်နိုင်သည်အထိ သူ၏စကားမလေးက စကားကြွယ် ပါသည်။ မဆီမဆိုင် ‘ရဲရင့်’ နှင့်ပြိုင်ပြီး နေရာယူချင်နေတာကို သူမ လည်း သိနေမည်သာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆံပင်ကို မြင့်မြင့်လေးတစ် ချောင်းတည်း စည်းထားတာမို့ လည်ကုတ်အပေါ်မှာ လှုပ်လီလှုပ်ထွဲ လေး ဖြစ်နေလေ၏။ သွေးကြောစိမ်းလေးတွေ မြင်နေရပါသည် လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေးကို သူငေးဆန့် ကြည့်နေမိလေသည်။ ရင်တွေ အခုန်မြန်လာသည်နယ်ပါ။

“ဟော! သမီးငယ် ပြန်လာပြီ၊ အတော်ပဲ ... ညနေစာ စားကြရအောင်၊ ဧည့်သည်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့၊ ချို”

“ချိုဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာ အနီတီလေးရဲ့”

“ဘယ်သူ့ဧည့်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်လာတဲ့ဧည့်သည်ပဲဟာ စကားကို ကတ်သတ်မပြောနဲ့စမ်း၊ ချို”

မကျေမနပ်ဖြင့် နောက်ထပ် မျက်စောင်းလေးက ထပ်ရောက် လာပြန်လေ၏။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ကိုက်ထားဟန်လေးက အစ ကလေးဆန်စိတ်ကို ပြသနေပါသည်။ အိမ်မှာ အလိုလိုက်ထား၍ တလေးလို ဆိုပြနေတုန်းပဲလား။ သို့သော်ငြား မိန်းမဆန်သည့် ပုံရိပ် ထို့က သူမတစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းမနေတာ မြင်သာစေလေ၏။

Blouse လက်ဖောင်းပန်းနုရောင်လေးနှင့် လုံချည်အပျော့ သားက အဖြူခံမှာ နှင်းဆီပွင့် ပန်းဆီရောင် ခပ်ကျဲကျဲလေး ဖိုက်ထား ထာဖို့ ပန်းနုရောင် ညနေခင်းအလှက ပိုပြီး ပြည့်စုံစေသည့်နယ်ပါ။ မျက်နှာမှာ လူထားသည် သနပ်ခါးရေကျဲက ပြယ်လှလှဖြစ်နေသော် ငြား ပါးပြင်မို့မို့လေးထက် ဟိုဒီကျန်ရှိနေသေးတာကိုက တစ်မျိုးလေး လှနေသည်သာ။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ အနုစိတ်ကြည့်နေတာပါလိမ့်။ ခက်ချေပြီကော “မင်းနု”။

“အိမ်ပေါ်တက်မယ်လေ ... ဗိုက်မစာလည်း နေခဲ့ပေတော့”

သူ့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါး လေးက သူ့လက်မောင်းကို ဝင်တိုးပြီး ယိုင်လဲလေ၏။ နောက်ထပ် အန်ကြိမ်ဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်လည်း သူမကို လဲမကျစေ ထိုပါ။ လက်မောင်းသွယ်သွယ်လေးကို အမြန်လှမ်းဆွဲထိန်းပေးလိုက် သိသည်။

၁၃၀ မြို့အေးချမ်းစေ့

ဒီတစ်ခါတော့ သူမနှုတ်မှ 'အို!' ဟူသည့် အာမေဍိတ်သံမျိုး ထွက်မလာပါချေ။ ရင်ဘတ်ဆီသို့ ခပ်ပြင်းပြင်း လာထုလိုက်သည့် လက်သီးဆုပ်သေးသေးလေးကိုသာ ရလိုက်လေ၏။ နာကျင်စေလို ပဲလား။ သေချာတာကတော့ သူ့ကို အပြစ်ပေးချင်သည့် ဟန်ပန်မိ ပဲလေ။

* * *

အခန်း (၁၁)

ခုတင်ထက် မောက်ခံလေးလုံးနေရင်း သင်တန်းစာရွက်တို့ကို ထုန်လှောဖတ်ကြည့်နေစဉ် မမက အခန်းထဲ ဝင်လာလေ၏။ လက်ဆွဲရာ ဖျော်ပြီး ထည့်လာပါသည့် coffee နံ့က တစ်ခန်းလုံး သင်းယူသွားစေလေသည်။ သူများတကာတွေကဖြင့် ညအိပ်ကာနီး နွားနို့ပူထား (သို့မဟုတ်) ကွေကာအုတ်ပူပူတစ်ခွက်တော့ သောက်ကြမည်သာ။ ကျွန်မကဖြင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် မသောက်ဖြစ်ရင် အိပ်ချုပ်ရုံ မလွယ်ကူတော့သည်နယ်ပါ။

“ချို”

၁၃၂

မင်းတင်ယောက်တင်လှော်

“အင်း”

“ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ပြောလေ”

မမကို မော့မကြည့်ဖြစ်ဘဲ စာမေးပွဲဖြေရမှာမို့ အရေးကြီးသည့် စာတမ်းတို့ကို အမှတ်အသားလုပ်နေမိ၏။ ‘ဇင်မာ’ နှင့် phone ဆက်ပြီး တိုင်ပင်ရမှာက များနေသလိုပါပဲ။ အားလုံးပိုင်ဆိုင်နေကြပေမယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့်တော့ အမြဲတိုင်ပင်ပြီး လေ့လာဖြစ်တော်မူသည်။

“အဲဒါ ခဏဖယ်ထားလို့ မရဘူးလား”

“Exam ရှိတယ်လေ မမရာ”

“သင်တန်း exam က ဒီလောက် အရေးကြီးလို့လား”

“ကြီးတာပေါ့ ... ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်ပြီး လက်မှတ်ချ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ခွင့်ရမှာ မမရဲ့၊ မမတို့လို ဟိုနေရာ ဒီနေရာမှာ လိုတာဆိုပြီး အပြိုင်ခေါ်ခန့်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး ချို့မှာမှ မရှိတာ”

မမက ရုံဆွဲတိုင်နေပြီမို့ ပြောချင်သည့်စကားက အထက်ရှိနေပြီမှန်း ရိပ်မိလိုက်ရပါ၏။ ဘာများ အရေးကြီးစကား ပြောလို့လဲ။ အန်တီလေးက အသက် (၄၅) နှစ်ပြည့်ပါက (ချို့လည်း အလုပ်ဝင်ပြီပါက) သာသနာ့ဘောင်ကို တစ်သက်တာ ဝင်ချင်သည်

ပြောထားတာ ချို့ အထက်တန်းဖြေစဉ်ကတည်းပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတာ ဘာများကျန်သေးပါသလဲ။

“အန်တီလေးကိစ္စသား”

“မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးရဲ့အကြံဉာဏ်တော့ မိဘယ်”

“ဘာများလဲ”

မောက်ခုံဖြစ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိပါ၏။ မမ မျှော်နှာက ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး လေးနက်ဟန် ရှိနေခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ အားလုံး... လက်ထပ်ကြတော့မှာများလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အန်တီလေးက ယောက်ဝတ်ခါနီးမှသာ မှတ်လာဆောင်ဖို့ တိုင်ပင်ကြတာလေ။ အတိုများ ပြောချင်လို့ပါလိမ့်။

“မေးစရာရှိတယ်”

“အင်း... မေးလေ”

“နန္ဒကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“အဲ!”

ထင်မထားသည့်အမေးကြောင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ ‘နန္ဒ’ ဆိုတာ... စဆုံစဉ်ကတည်းက ခန္ဓာကိုယ်ချင်း အနီးစပ်ဆုံး ထိခဲ့ရသည့် အနီးယောက်ျားကြောင့် ကျွန်မရင်တွေ အချန်မြန်ခဲ့ရတာလေး သူ့

၁၃၄ မင်းသားမောင်

ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေး သူ့ကိုယ်သင်းနွဲ့မွှေးမွှေးတို့က ‘ရနံ့ချို’၏စိတ်ကို
ထွေပြားရှုပ်ထွေးစေခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ နှုတ်သွက်လွန်းပါသည်
ကျွန်မ၏နှုတ်ကို ဆွံ့အစေခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မမလက်ထပ်မယ့်သူက ကိုဇော်
မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျစ်! စကားကို ဝေဖန်ပြောစမ်းပါနဲ့”

“မမပြောတာ ချို့မှ နားမလည်တာ”

“ဒါဖြင့် ဒဲ့တိုးပြောရမလား”

“ပြောပေါ့”

“နင့်ကို နန္ဒ စိတ်ဝင်စားနေပြီ”

“အာ”

မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ နားရွက်တွေပါ ထူထူလာသည်
အထိ ရှက်အမ်းသွားရပါသည်။ ဘာကြီးလဲ၊ ညီမဖြစ်သူကို ဒီလိုကြီး
လာပြောတာက ရှက်စရာကြီးပါလေ။ အာရုံက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်
ယောင်လိုက်မိတာမို့ ခေါင်းကို ခါလိုက်မိပါ၏။ ‘ချို’ ကို အာရုံနောက်
အောင် မပြုစားချင်ပါနဲ့လား။

“ဟယ်! တကယ်ပြောနေတာဟဲ့”

“မမကလည်းကွာ... စာမေးပွဲဖြေရမယ့်လူကို အာရုံ ထာ

မင်းသားမောင်မာဉ်ဆာ ၁၃၅

အောက်ပြီ”

“ဪ... အစ်မက စေတနာနဲ့လည်း လာပြောရသေး
အယ်၊ ကျောင်းမှာ မင်းနန္ဒဆို ပစ်ကျချင်တဲ့ မိန်းမတွေ တစ်ပြုံကြီး
အဲဒီထဲကမှ နင် မဟာကံထူးရှင်ဆု ထပေါက်တာပဲ ချို”

“သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ ထိတ်ထိတ်ကြ သူဌေးသားလည်း
ဆုတံ၊ စူပါစတားမင်းသား Mdel လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ကြည့်စမ်း! ကိုယ့်ထက်အကြီးကို အထင်တသေးပြောရ
တာ”

မိန်းမတွေပစ်ကျတဲ့ရုပ်နဲ့လူတဲ့လား။ စိတ်မချရပါလား ‘ကိုမင်း
နန္ဒ’ လူကို ညှို့ဝင်ယူသလို အကြည့်မျိုး၊ အပြုံးမျိုး ပိုင်ဆိုင်ထားတာ
ဆိုတော့ ကျွန်မ လက်ခံပါသည်။ လက်ရဲစက်ရဲနင့်လူကို ထိမိကိုင်မိ
သူတိုက်မိတာမျိုးကိုမှ ကျွန်မ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့၊ ဣတ္ထိယတွေနှင့် ပတ်
သက်လာလျှင် ဆရာကြီးပေါ့လေ။

“အထင်သေးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ အမြင်နဲ့
ပြောလိုက်မိတာပါ”

“နင့်သဘောရော”

“ဘာကြီးလဲ”

“သူ့ကို သဘောကျလားလို့ မေးနေတာလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟယ်! ချီကလဲ”

“အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးကို ချီမှ သဘောမကျတာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ... မိန်းမတိုင်း သဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချရပါမလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်တကြီးနဲ့ ဘဝင်မြင့်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးဆို ပိုပြီးတောင် ကြည့်မရတာ”

“ချီကလည်း သူက အဲဒီလိုလူမှ မဟုတ်တာ”

“မမက ကြားကနေ အာမခံချက်မပေးခဲ့လေ၊ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ သူ အပျော်တွဲခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အနည်းအများတော့ ရှိမှာပဲ... မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါကတော့”

“ဘာလဲ... ယောက်ျားလေးပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဆိုပြီး ကာပြောချင်သေးလား၊ ချီက အသက်အရွယ်ငယ်သေးတာ မှန်ပေမယ့် ဘာမဆို လေးလေးနက်နက်တွေးတတ်တာ မမလည်း သိပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာကို ပေါ့ပေါ့တွေးပြီး အပျော်နဲ့ မွေ့လျော်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးထဲမှာ ချီမပါဘူး၊ မမ၊ ဒီလိုပဲ... အချစ်ကို အလေးအနက်မထားတတ်ဘဲ ကစားစရာလို သဘောထားတတ်တဲ့ ယောက်ျား

မျိုးကိုလည်း သဘောမကျတာ၊ မနှစ်ခြိုက်တာ၊ စိတ်ထဲမထားတတ်တာ ချီဘာသာပေးပဲ”

မမက ကျွန်မကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေထေ၏။ ကိုဇော်ကိုတော့ မမ မည်သို့အဖြေပြန်ပေးခဲ့သည်မသိပါ။ အဲဒီစိတ် မမနုလုံးသားဖြင့် မည်သို့ပင် ဆုံးဖြတ်ပါစေ။ ကျွန်မကတော့ ဘယ်မှန်သည်ဟု ယူဆထားပါသည့် အယူအဆကို အလွယ်တကူဖြင့် ချောက်တတ်ပါချေ။

ဒါကြောင့်လည်း ‘ရနံ့ချီ’ ကို ခေါင်းမာသည့်သူဟု အများက သတ်မှတ်ကြတာပါပဲ။ ကိစ္စမရှိပါ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်းကို ချိတ်တိုင်ပဲ ရေးရမှာ မဟုတ်ပါလား။ ပြီးစလွယ်ရေးသည့် ဘဝစာမျက်နှာမျိုးက ကျွန်မ၏ဒိုင်ယာရီမှာ မရှိစေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။

“တကယ်ပဲ နန္ဒကို မချစ်နိုင်တာလား”

မမကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ညီမဖြစ်သူကို ချစ်ပါသည် မမက အဘယ်ကြောင့် သူမှသူဆိုပြီး ချီနှင့်သဘောတူတယ် ခြံနေရတာပါလိမ့်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် Model boy မျိုးကို ချီလည်း သဘောကျနှစ်ခြိုက်တတ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားဆိုလျှင် ဖြူညီသည့် Colour skin မျိုးကို မနှစ်သက်လှပါ။ အနည်းငယ် အညိုညိုသန်းသန်းတာမျိုးကမှ ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းသလို ပိုခန့်သည်ဟု ချီ

မွမ်းစရာပါ။

ဒါဖြင့် သူကရော... ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိသည့် အသားရောင်၊ အရပ်အမောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင် ဆိုင်ထားပါ၏။ ချွေးနံ့တွေနံပြီး ဘီယာဗိုက်မျိုးနှင့် အဆီတွေစု ဆူပြီး တာမျိုး၊ မျက်နှာဖောင်းပွနေတာမျိုး မရှိသည့် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် Body က မိန်းမသားတွေအတွက် မက်လောက်စရာပါလေ။

သို့သော်... ကျွန်မကို သူ မြင်ဖူးကြားဖူးသည့် မိန်းမတွေ နှင့် တစ်တန်းတည်းထားပြီး အထင်တသေးဖြင့် စဉ်းစားမိတာကိုတ စိတ်ခုစရာပါပဲ။ 'ဒီချာတိတ်လေးလောက်က ငါ့တစ်လှည့်စာလေးပါ' ဟူသည့် အထာမျိုးဖြင့် လျှော့တွက်ထားတာကိုက အတော်လေး လွန် သည်ဟု ထင်ပါ၏။

ထိရှလွယ်သည့် အရွယ်မဟုတ်တော့သော်ငြား ကျွန်မနုလုံး ခားက ယခုတိုင် ဒဏ်ရာမရှိဘဲ လတ်ဆတ်လန်းဆန်းနေတုန်းပါ။ အနှစ် (၂၀) အထိ ရှင်သန်လျှောက်လှမ်းနေသည့် ဘဝလမ်းမှာ မည် သည့်အမှားမျိုးမှ မဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းမတ်နိုင်ခဲ့သလို ရင်ဘတ်ထဲမှ နုလုံးသားကိုလည်း ဘယ်သူစိမ်းကိုမှ ရောအင့်ဟွာ၍ မပေးခဲ့ဖူးသေးပါ။

မချစ်တတ်သေးပါ။

မချစ်ခဲ့သေးပါ။

မချစ်ရဲ မချစ်ဝံ့တာဆိုလျှင် ပို၍သေချာပေမည်။

“ချို”

“မမက သူငယ်ချင်းဘက်က လိုက်ပြောပေးတာ လွန်တာ ခေါ့၊ မျက်နှာလိုက်လွန်းတယ် မထင်ဘူးလား”

“ကိုယ့်ညီမမို့လို့ ဒီစကားမျိုးပြောရတာပါ ချို၊ မင်းနန္ဒဟာ ငြင်းစရာ မလိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ ချို သိထားသင့် သိမ့်”

“ဘာကြောင့်”

“တစ်ဦးတည်းသော သား၊ အတော်အသင့် ပြည့်စုံတယ်၊ သူ့ရမယ်ဘွဲ့၊ သူ့လျှောက်လှမ်းမယ့် ခရီးလမ်း၊ သူပိုင်ဆိုင်မယ့် အရာ တွေက မိန်းမသားတွေအတွက် အားကိုးဖွယ်ရာပါ ချို”

အားကိုးဖွယ်ရာတဲ့လား၊ ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မထင်ပါ။ ဒီလိုအကြည်၊ ဒီလိုခနဲပြုံးမျိုးနှင့်လူကို ရင်ထဲထည့်ထားလို့ စိတ်ချနိုင် ခဲ့လား၊ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူ့စိမ်းမိန်းကလေးကိုများ ထည့်သည့် ပုံစံမျိုးနှင့် ဇာတ်လမ်းတွင်နေမလဲ မမှန်းဆနိုင်ပါလေ။ ကျွန်မက တွေးပူတွေးကြောက်တတ်သည့် မသိနားမလည်သည့် အလေးမျိုး မဟုတ်သော်ငြား ရင်ပူမှာ နုလုံးသားလောင်ကျွမ်းမှုကိုဖြင့်

၁၄၀ မိမိအောင်

အထူးသတိထားနေတတ်သူဖြစ်လေ၏။

အားကိုးယုံကြည်ပြီးမှ ထင်ထားသလို မဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။ မမရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာလောက်နဲ့ အာမခံလို့မှ မရတာလေ။ အလို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်စိတဆုံး မြင်ကြည့်နေမိတာပါလိမ့်။ လွန်နေပြီ 'ရနံ့ချို'။

ခုချိန်ထိ 'မင်းနန္ဒ' ထံမှ 'ချစ်တယ်' ဟူသည့်စကားကို အသေအချာ ဂယနထာ မသိသေးတာလေ။ အတော်ရှုံးနစ်နာသည့် အတွေးပါပဲလား။

“အန်တီလေး သိတယ်ပေါ့”

“သိထယ် ... ဟိုနေ့က သူ့အမူအရာတွေက ဒီလောက်သိသာနေတာ မသိဘဲနေမလား”

“ကိုဇော်ကရော”

“သူ့ကိုက သဘောတူနေတာ”

“အတော်ကောင်းတာပဲ၊ အခုနေ မဲခွဲရင်တောင် ချိုက သုံးဆယ်တစ်မဲနဲ့ အပြတ်အသတ် ရှုံးနေပြီ”

“ဟင်း ဟင်း ... မမက အတင်းအကျပ်ကြီး တိုက်တွန်းတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အကယ်၍များ သူ့ဘက်က ဖွင့်ပြောလာရင် ချို့က အဖြေအဆင်သင့်ရှိနေအောင် စဉ်းစားထားနိုင်ဖို့ ကြံပြောတာပါ”

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ၁၄၁

“အင်းလေ ... မမ ကြိုအသိပေးထားတော့ ကြိုပြီး ရှောင်နိုင်တာပေါ့”

“ချိုကလဲ”

“မမပဲ အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းဘူးဆို”

“ဒါကတော့ သဘောပြောတာလေ”

“ညီအစ်ချင်းမို့ ဘာမဆို ရင်ဖွင့်ပြောတတ်တဲ့အကျင့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး ပြင်ရတော့မယ်”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မမက သူ လွှတ်ထားတဲ့ Spy လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာကိုး”

“ဟဲ့!”

“တစ်ခုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ချိုက ချိုကလို့ သည်သည်လှုပ်ချစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အပေါ်ယံနဲ့ ဟန်လုပ်ပြောတာမျိုးကို လုံးဝမကြိုက်တာပဲ၊ နောက်ထပ် အဲဒီတိုက်ခန်းကို ဆိုက်ဖို့ ချို့ကိုမခေါ်ဖို့ မမကို ပြောလိုက်ပါရစေ”

“ဒါ ... သူ့ကို လုံးဝလက်မခံဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒါက ချို့ကိစ္စပါ၊ မမလူကြီးက ချို့ကို ချာတိတ်လေးသိပြီး အသိသားကြီးပဲ မဟုတ်လား”

၁၄၂ မိမိအသံ

“ဟယ်... ငါ့လူကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

မမက အထိတ်တလန့် ငြင်းဟန်ဖြင့် ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ စာကြည့်စားပွဲထက် တင်ခဲ့ပါသည် ခပ်နွေးနွေး ကော်ဖီကို မော့၍ သောက်လိုက်မိပါသည်။ ခါးသက်သက် အရသာက လည်ချောင်းတစ်လျှောက် စီးဝင်သွားလေ၏။ အချို့အရသာက ရှိရှိလောက်သာ ပါဝင်ပြီး ခါးစိမ့်စိမ့် အရသာကသာ ပိုကဲလွန်းနေပါသည်။

အချစ်ဆိုတာကရော ထိုသို့ပင် ခါးသက်သက်လေပဲလား။ ပြောကြတာဖြင့် နီနီရဲ့ရဲ့ ပန်းသီးလေးလို ချို့တဲ့အရသာပဲ ရှိတာဆိုသို့သော် ထိုသစ်သီးအတွင်းမှာ ဘာရှိမည်ဆိုတာကို ဘယ်သူက ဖြိုပြီး သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ခူးချင်ပါက ဆူးများကို ကြောက်၍ မဖြစ်ပါ။ အခုလည်း ကျွန်မအဖြစ်က ရှေ့မှာ ရောက်လာသည့် နှင်းဆီခိုင်ကို ငေးရုံသာ တတ်နိုင်တာပါလေ။

“မင်းနန္ဒ” ဆိုသည်ကား ပျိုတိုင်းကြိုက်သည် နှင်းဆီခိုင်ကို။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

‘ရဲရင့်’ က သူ့နောက်မှလိုက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ၏။ Canteen မှာ ပုံနှင့် အတူထိုင်တာမို့ ရှောင်ဖို့ စိတ်ကူးပြီး ထွက်မလို့ အစိုးရမှ မျက်စိက လျင်လိုက်တာနော်။ ‘မို့’ ရော ‘ရဲရင့်’ ပါ မျက်နှာ အကောင်းကြပါလား။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်နေပြီ ဖို့ ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရလေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“အင်း... ဒီလိုပါပဲ”

“တိုက်ခန်းရှာနေပြီဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၄ မင်းတင်ယောက်ကျွန်းစာ

“အင်း”

“ဘာလဲ ... ရဲရင့်နဲ့အတူ မနေချင်တော့တဲ့သဘောလား”

နန”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ မင်းမိန်းမ ယူကာနီးအထိ နေလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်၊ ရှိသမျှအကုန်လုံး မှုကို ပြောသလား”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒါမှ မင်းရင်ထဲကို အရှင်သား မြင်ရမှာ”

“ဘာ”

“ချို သိသွားပြီ”

“ဟာ! သေစမ်း! ငါက ယောက်ျားချင်းမို့ ရင်ဖွင့်တာ၊ ခင်နှုတ်လုံသင့်တာပေါ့ကွာ”

“အမယ် ... မှုကို ဖုံးထားလို့ရမယ်များ ထင်နေတာ၊ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ငါးခွန်းတောင် မအစ်လိုက်ရဘူး၊ အကုန်ပေါ်တာ”

“မျက်နှာပူပြီး ရှောင်ချင်တယ်ဆိုပြီး ပြောမှပေါ့”

“ရဲရင့်”

“Weatherတော့ သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လို ... ချိုက ဘာတဲ့လဲ”

နှစ်ယောက်သား အသံတိတ်သွားကြပါ၏။ ဘာလဲ ...

အတိတ်က ဘာ sign မှ မပြသေးဘူးပေါ့၊ စိတ်လောပြီး မေးမိတာက သူ့အမှားပါပဲ။ ဘယ်မိန်းကလေးက အခုပြော အခုပြန်ကြိုက်ပါ့မလဲ။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာတည်သည် သူမက ပိုပြီး မာနကြီးမှာ အမှန်ပါပဲ။

“No တဲ့လား”

“ပစ်ပစ်ခါခါသဘောမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး နနရယ်”

“ဖေးဖေးမမ ပြောမပါနဲ့ မှု၊ ညီမမို့ သူ့အကြောင်း မှုအသိ ချစ်မြတ်နိုးပါ။ ဘာကြောင့်လဲ သိခွင့်ရမလား”

“အင်း”

အအေးပုလင်း ထပ်ရောက်လာပြီမို့ ပိုက်တပ်ကာ ဆေးလိုက်ရင်း။ Coffee မသောက်ဖြစ်သည့်အခါမျိုးမှာ သူ ရွှဲရွဲပြဲပြဲသောက်လေ့ရှိသည်။ အချိုရည်က sparkling ပါပဲ။ ရုတ်တရက်အရသာက လည်ချောင်းတွင်းသို့ ပူဝင်သွားလေသည်။ ဝေဒနာက ပိုဆိုးလာသလိုပါပဲ။

“အားမနာတမ်း ပြောရမလား”

“ပြော”

“နင့်ပုံစံက သူ့အပေါ် အလေးအနက်မထားသလိုပဲတဲ့၊ အတော့ ခြာပွေမယ့်ရှုပ်နဲ့ ပုံစံမို့ သဘောမကျတာက အဓိကပဲ”

“ဘာ... အဲဒီလိုကြီး ပြောတယ်”

“အေး”

ပက်ပက်စက်စက် အဝေဖန်ခံရပါပေါ့လား။ မြာပွေ့မယ်ရှင် တဲ့လား ‘ချို’။ အထင်သေးလှရဲ့လား။ သူ့ကို သဘောကျသည့် မိန်းကလေးတွေက သူ့ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးရှိတာ မှန်သော်ငြား တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ စိတ်ထဲမှာ သဘောမကျခဲ့တာလေး။ ငယ်စဉ် တုန်းက အပျော်တွဲမိတာမျိုး ရှိတာမှန်ပေမယ့် အခုအရွယ်မှာဖြင့် ပညာကို ကြိုးစားသင်ယူနေတာကို အချစ်ရောက်စွာကို ခုတ်ယူနေရာမှာပဲ ထားဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဒီအချိန်အခါမှ အချစ်ဆိုတာ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ကြုံကြိုက် မိကာမှ ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရတယ်လို့ ရင်ခုန်မိတာ အမှန်ပါ ချို။ မျက်ဝန်း လှဲလှဲလေးနဲ့ အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ခွင့်ရပြီး ဒီရင်ဘတ်ကြီး ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်သံမြည်ဟည်ခဲ့တာကို မင်း မသိဘူးလား။ အချစ် ဆိုသည့်အရာကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်မှာမှ သိရှိခဲ့တာလေး။

“ငါ့အကြောင်းကို သူ ဘာများသိလို့လဲ”

“ချိုက မှုနဲ့ ညီအစ်မဆိုပေမယ့် စိတ်ဓာတ်က မတူတာ အမှန်ပဲ နနွဲ့ မှုက စိတ်ပျော့တယ်၊ ချိုက စိတ်မာတယ်၊ ဘယ်လောက် အထိ မာနိုင်သလဲဆိုရင် မှုတို့မိဘနှစ်ပါးစလုံး ခရီးသွားရင်း Accident

ဖြစ်ပြီး ဆုံးခဲ့တုန်းက ချိုက (ခ) တန်းပဲ ရှိသေးတာ။ အဲဒီသတင်းကြား တုန်းက မှုကသာ ချုံးပွဲကျ ငိုခဲ့ပေမယ့် ချိုက မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျဘူး”

“ဘယ်လို”

“လူရှေ့မှာ ငိုတာမျိုးမလုပ်ဘဲ ကွယ်ရာမှာ လူမသိအောင် တျိုတ်ငိုတတ်တဲ့အကျင့် ရှိခဲ့လို့ပဲ”

ဘုရားရေ! လူမမြင်ကွယ်ရာမှာမှ မျက်ရည်ကျပြီး ငိုတတ် တာတဲ့လား။ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလဲ ‘ချို’။ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့သူကိုမှ ဒီလိုမိန်းက လေးကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ချစ်မိသွားရတယ်လို့။ မင်းပေါ် ကိုယ်က ချိုး စိတ်ဝင်စားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါလား ‘ရနဲ့ချို’။

အချစ်စစ်ဆိုတာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့် အတွက် မင်းက အချစ်ဦးလည်း ဖြစ်သလို၊ အချစ်တွေ အဆုံးမဲ့နဲ့ ချစ်ရတဲ့ အချစ်ဆုံးလည်း ဖြစ်ပါတယ် ‘ချို’။ ဒါကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဆိုတုန်းတုန်းလား။ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးများလား။ စိမ်းခေါ်ရင် ဘွားမခတ် ဆက်ပါ။

လူဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ရတာမျိုးကို တန်ဖိုးမထားတတ်တာ ဆတာပါ။ ကိုယ်ကတော့ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ရှာရတာမျိုးကို ပိုသဘောကျ

ပြီး ပိုပြီး ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ် ဖြစ်လာပါတယ်။ 'မပေးဘူး' ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးရုံပေါ့၊ ချို့။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးမှာ ရပ်ကြည့်နေမှာလဲ။ မင်းနဲ့ အနီးဆုံးကိုရောက်အောင် တိုးလာဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဖွဲ့လည်း တအားရှိတယ်၊ သူလုပ်ချင်တာ သူဖြစ်ချင်တာကို ဘယ်သူ ဘယ်လောက်ပဲတားတား မရရအောင် လုပ်ယူတတ်တာမို့”

“ကြိုက်တယ်”

“ဘာ”

“အဲဒီစိတ်ဓာတ်လေးကို ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတာလေ”

“နင် ဂွေးနေပြီလား”

“ဂွေးတော့ ချစ်တတ်ပါ့မလား မှုရယ်၊ ဦးနှောက်ကောင်းသေးလို့ ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက ချစ်တတ်တာပေါ့”

“ပေါ့ပါကွာ”

“ခေါင်းမာတာကိုလည်း ကြိုက်တယ်၊ ဖွဲ့ကြီးတာကိုလည်း နှစ်သက်စရာပဲ၊ ခံစားချက်ကို ဘယ်လောက်ထိ ထိန်းနိုင်မယ်ဆိုတာ ကိုလည်း သိချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် မာနလေးကြီးတာကို ပိုသဘောကျတာ၊ သူ့ကို ပိုချစ်လာအောင် သိပ်စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်”

“ဟာ! ... သွားမို့၊ ဒီကောင်တော့ ဆေးမရှိတော့ဘူး”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူ့ကို တအံ့တဩဖြင့် စိတ်လည်း တိုကြပြီး လျှောင်တော့ မလျှောင်ကြပါ။ အရူးအမူးချစ်မိပါရောလား၊ ချို့။ ပထမတော့ ဒီအတိုင်း ချစ်စရာလေးဟု ပေါ့ပေါ့လေး တွေးထား၊ သူ့ကို မင်းက ချိုးဖျက်နိုင်ခဲ့တာလေ။ တကယ်ကိုပဲ မင်းက ကိုယ့်အတွက် ပုစ္ဆာဆန်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပါရောလား၊ ချို့ရယ်။

“လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး”

“ခက်တာကိုမှ ကိုယ်က ပိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်ကော”

“ချို့က အခုချိန်ထိ ချစ်သူတစ်ယောက်မှ ထားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး နန္ဒရဲ့”

“အဲဒီလို အတွေ့အကြုံမရှိမှ ချစ်တတ်လာအောင် သင်ပေးဖို့ဧက”

“နေပါဦး... ချို့က ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူးဆိုတော့ မှုကဧရာ”

“လက်ချိုးရေလို့ရအောင် ထားဖူးတယ်ရှင် ... သိပြီလား”

“သေစမ်း!”

‘ရဲရင့်’ တစ်ယောက် ကိုယ့်မေးခွန်းနှင့်ကိုယ် ပြန်အမှိုက်ခံရဆဲပြီး မှုတ်ပါတယ်။ သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေက အပြင်မှာ ဘယ်ထောက်ပံ့ ပေ့ရွပ်ခဲ့ဖူးပါစေ၊ ကိုယ်လက်ထပ်ရမယ့် သူ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးကိုဖြင့် ချစ်သူ တစ်ပါးမှ မထားဖူးသေးသည့် ကြောက်

၁၅၀ မိုးလင်း

ပစ်ကင်း သံလည်းစင်တာကိုသာ ဖြစ်ချင်ကြတာပါ။ သဘာဝပေးထားသူကတော့ အတ္တဟုသာ ခေါင်းစဉ်တပ်ချင်ပါ၏။

“အဲဒီတော့ ချစ်ရမှာ ကြောက်တယ်ဆိုပါတော့”

“အမှန်ပဲ”

“တကယ်ပဲ တစ်ယောက်တလေလေးတောင်မှ မချစ်ဖူးသေးတာလား”

“ဪ... တကယ်ပါဆို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရင်ခုန်ဖို့များ မေ့နေတာလား”

“မို့ပြောပြပါလေ ... ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးထားတတ်ပါတယ်ဆို၊ မို့ပြောတဲ့နေ့ကတောင် Exam ရှိတာ နောင်ယုက်လို့ဆိုပြီး အပြစ်တင်လိုက်သေးတာ၊ ချို့က သူ့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ပန်းတိုင်ရှိရာဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ်သွားတတ်တဲ့ လူစားမျိုး၊ ပိတ်ပင်တားဆီးထားတဲ့ မုန်းတယ်”

သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်စဉ် ‘ရဲရင့်’ က သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်လေ၏။ ကွယ်ရာမှာ မရှိတဲ့လူအကြောင်းပြောလျှင် အတင်းတုံး၊ ကိုယ်တို့ မင်းရဲအကြောင်းတွေ့ ဝေဖန်ပြောဆိုနေတာကို သိများ သိနေမထားချို့။ တစ်စစ ပိုချစ်၊ ပိုတွယ်တာ၊ ပိုမြတ်နိုးလာအောင် ဘာကြောင့်လုပ်စွမ်းဆောင်နိုင်ပါသလဲ။

မင်းသားသက်တည်သာ ၁၅၁

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့ကို အပေါ်ယံ မဟုတ်ဘဲ သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တာမျိုးတိုပဲ လိုချင်တာတဲ့”

“အားပါး!”

“အချစ်စစ်နဲ့ မချစ်နိုင်ရင် အခုကတည်းက နောက်ဆုတ်ဖို့ ဖြစ်ထားပေတော့ မင်းနန္ဒ၊ ချို့က လွယ်လွယ်နဲ့ ရနိုင်မယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး”

“ငါက သူ့အပေါ် အပေါ်ယံပါးပါးလေး စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ထင်နေတာလား”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး ... ဒဲ့ကိုပြောတာ”

“မလွယ်ပါလား”

“ချို့က စကားကို လှအောင်မပြောတတ်ဘူး နန္ဒ၊ ရင်ထဲရှိ ဆွဲအတိုင်း မျက်စိနဲ့ အမြင်အတိုင်း ချပြောတတ်လို့ အပေါင်းအသင်း နည်းတာပဲကြည့်၊ လက်ရှိ သူ့အထာ သူ့သည်ညည်းကို ခံနိုင်ပြီး အတူပေါင်းနိုင် ‘ဇင်မာ’ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒီကောင်မလေးကို မနာလိုလိုက်တာ”

“ဟဲ့!”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူနဲ့အမြဲ စကားပြောခွင့်၊ အတူသင်တန်းတက်ခွင့်၊ အတူတူသွားလာခွင့်ရတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်လား၊ ငါ့ထက်သာနေမှတော့ ခံပြင်းတာပေါ့”

“ရှေးတာ ... ရှေးတာ ... မနိုင်ဘူး”

“ငါ့အကြောင်း ဘယ်လောက်ထိ ပြောထားသလဲ”

“မှ”က သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ စိတ်ဓာတ်ကလည်း တူလွန်းလိုက်တာနော်။ ဇွဲကြီးတာ၊ ထက်သန်တာ၊ အားလျှော့တယ်တာက အစ တူကိုတူနေတာကို။ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဟု ဒီလောက် ကြုံပြောနေတာမှ ရှေ့ကို ပိုတိုးဖို့ တွန်းအားဖြစ်ရတယ်လို့။ စိတ်ကြံနဲ့ ငါနဲ့ ညစ်ရပါလားနော်။

“ဒီလိုပဲ ... ပြောသင့်သလောက် ပြောပြတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ပဲ ပစ်ပစ်ခါခါကြီး ပြန်ပြောလိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငြိတ်သားတယ်ပေါ့လေ”

“နောက်ကို မှု စစ်ကူမပေးနိုင်တော့ဘူးနော်၊ ကြုံပြောထားပါရဲ့”

“ပါရဲ့”

“မှ”ကလည်း ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်တက်မှာ မှုထဲ ယောက်ပဲ ရှိတာကို”

“ဟေ့ကောင်! ... ငါတစ်ကောင်လုံး ဂုတ်တုတ်ကြီး ရှိသေးတယ်”

“မခွဲရင်တောင် သုံးမဲတစ်မဲနဲ့ သူ့ဘက်က မှုနေပြီတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ဇွဲက မသေးဘူး”

“ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ နှင်းဆီပွင့်ကို ခူးချင်မှတော့ ဆူးစူးမှာ ကြောက်နေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ မှု”

“နောက်ကို နင်တို့တိုက်ခန်းကို သွားရင် သူ့ကို မခေါ်နဲ့၊ လေ့ိုက်ဘူးတဲ့”

“ရှောင်တာဆိုရင်တော့ အခြေအနေကောင်းပါတယ်”

“ပေါ့ပေါ့မတွေးနဲ့ နန္ဒ၊ အစစ မှု့ကို ဘာမဆို တိုင်ပင်သမျှ ဆင်ခြင်တော့မှာတဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“မှ”က နင့်ရဲ့ Spy တဲ့လေ ... ကဲ!”

ကောင်းပါလေရော ... အစ်မဖြစ်သူကိုပါ လျှို့ဝှက် Spy တဲ့လား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ရှောင်ရှားဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ အမြင်ကတ်လို့ရော၊ မုန်းလို့ရော၊ မကြည့်ချင်လို့ရောဆိုပြီး သတ်မှတ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာလေ။ မချစ်သူသေးနဲ့လား။

၁၅၄ မင်းသားအောင်

ဒါမှမဟုတ် မချစ်ခင်လိုလားဆိုသည် သိသယက အကြီးကြီးပါ

ချို။

“ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ကို ငါယုံတယ် မှဲ့”

“ဘာရယ်”

“ချို့ကို မရရအောင် ပိုးပန်းပြီး ချို့အချစ်ကို ရနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

တကယ်ပါ ချို့။

မင်းရဲအနီးဆုံးကို လှမ်းလာတဲ့ ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကို ဘယ်တို
နည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ထားနိုင်မှာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ တားဆီးလို့မရတဲ့အရာ
ဆိုတာကို မင်း သိသင့်ပါတယ်။ မချစ်ဖူးသေးရင် ချစ်ဖူးအောင် ကိုယ်
သင်ပေးပါမယ်။ မချစ်ခင် မချစ်ရဲရင်လည်း ရဲခံလာအောင် ကိုယ်လမ်းပြ
ပေးပါမယ်။ ပထမဦးဆုံး နှလုံးသားနဲ့ အရူးအမူးချစ်တတ်လာဖို့ ကိုယ်
စွမ်းဆောင်ပေးမှာပါ။ ‘ချို့’။

ချစ်ခြင်းမှာ ရိုးသားမှုရှိဖို့လိုတာ မှန်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ
တော့ ရိုးသားမှုကို မေ့ထားသင့်တာပါလေ။

အခန်း (၁၃)

‘ထက်မြက်’ ခံဟားတိုက်ရယ်မောသံက သူ့ကို လှောင်နေ
သည့်နှယ်ပါ။ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ‘ထက်မြက်’ က မိဘဂုဏ်အရှိန်အင်္ဂါ
ကြီးပြီး စီးပွားရေး အတော်တော်တင်တင်လည်း လူငယ်ပါ။ ငွေကိုလည်း
ရှင်အောင် သုံးနိုင်သဖြင့် မိန်းကလေးအများစု၏ဂရုပြုမှုကိုလည်း အခံ
ရဆုံးဖြစ်လေ၏။

“နန့ ... နန့ ... ကြိုက်မယ့်ကြိုက်တော့လည်း ကိုယ့်ထက်
ငယ်တာကိုမှ ရွေးကြိုက်ရတယ်လို့ အမိုးနတော့ ဝါးလို့ အဆင်ပြေ
မယ်ပေါ့လေ”

၁၅၆ မင်းကတော့

“မင်းကတော့ ပြောတော့မယ်”

“ကျောင်းက ကောင်မလေးတွေက စာရင်းမရှိဘူးလား ဆေးက ဘာရသီရော Eco Queen သူနီဒီရော ပြီးတော့ ရှိသေး တယ်လေ၊ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်တက်နေတဲ့ ဟိုကောင်မလေး ဘာတဲ့ စမြဲလား”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“ဘာလဲ ... အားလုံးဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲလား၊ မင်းကတော့ Sandwich တွေ ဘာကိတွေကိုပစ်ပြီး ပဲလှော်ရွှရွလေးမှ ရွေးကြိုက်ရ တယ်လို့ အံ့ပါကွာ”

“မင်းပြောမှပဲ ငါ့ချိုက အကောင်ဖြစ်လိုက်၊ ဝါးစရာဖြစ်လိုက် နဲ့ ရစရာမရှိတော့ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား ... နာတတ်တယ်ပေါ့လေ”

“သူညီမကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောတာများ ပြန်သိရင် မင်းကို မှီသတ်မှာ”

“ဘယ်လိုသွားတွေမိတာလဲ”

သူ ပြီးရုံသာ ပြုံးလိုက်မိတော့၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ညီမ ကိုမှ ချစ်မိသွားရတာကို။ အပြောခံရပေမပေါ့။ အခုချိန်ထိ ဘာအဖြေ အမည်း သည်းသည်းကွဲကွဲ မသိရသေးပါဘဲ သူ့အခြေအနေက အေး

မင်းကတော့ ပြောတော့မယ် ၁၅၇

စက်စက်ကြီး ဖြစ်နေရတာပါ။ Exam ရှိလို့တဲ့။ ကိုယ် မနည်းကြီးအောင် ထားတာကို မင်း မသိလေရောသလား၊ ချိုရယ်။

“ဒီလိုပေါ့”

“အောင်မာ ... ရှင်ကိုက ဖို့ရတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဆိုစမ်းပါဦး အခြေအနေထူးပြီလား”

“ထူးအောင်လုပ်ဖို့ မင်းဆီ ကားလာဌားတာလေ”

“ယူစေဗျာ ... Ok ရင် တစ်ဝိုင်းကျွေးဖို့သာ ကတိပေး”

“ငါ အပျော်အပျက်လုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ထက် မြက်”

“အေးပါ ... စပယ်တော့ လွမ်းတော့မှာပဲ”

“ကျစ်! နားစမ်းပါကွာ၊ အဲဒီ ပြာကလပ်စိန်ကို မစဉ်းစား ခါရစေနဲ့”

“(၅၂၅) က ခိုင်မာမှန်း ငါလည်း သိပါတယ်၊ မင်းသာ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားဖို့ ကျင့်ဦး ရော့! ကားသော့?”

‘ထက်မြက်’ လွမ်းပေးလိုက်ပါသည် ကားသော့ကို ယူ၍ အက်တီနံမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ လောလောဆယ် သူနေမည့် တိုက် နံရံအသစ်ကို လစဉ်ငွေပေးချေနေတုန်းမို့ ကားဝယ်ဖို့ မဖြစ်သေးပါ။ ဒီတော့က ပေးနိုင်သော်ငြား လက်ဖြန့်တောင်းရသည့်အရွယ် မဟုတ်

တော့တာမို့ ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ပွဲစားလုပ်ငန်းကို တစ်ဖက်တစ်လမ်း လုပ်ရင်း ငွေရှာနေတာလေ။

တွေ့ကြစို့ ‘ရန်ချို’။

တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် ကားအဖြူလေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ သင်တန်းမှာပင် စာမေးပွဲဖြေရတာမို့ ‘ပွဲ’ ကို နေရာမေးပြီး သူမရှိရာဆီ အပြန်ဆုံး လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်း မို့ မှောင်သွားရင်လည်း စိတ်မပူဖို့ အိမ်ကို ဆက်ဆက်ပြန်ပို့ဖို့ မို့ကို ကတိအထပ်ထပ်ပေးခဲ့ရတာပါ။

ကိုယ်တော့ တိုက်ပွဲစပြီ ‘ချို’ ...

အချစ်မှာ သတ္တိရှိဖို့လိုတယ်လေ။

သင်တန်းခန်းမထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ဒီလို Certificate တွေရဖို့ ဘယ်လောက် အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားခဲ့ရပါသလဲ။ ‘ဇင်မာ’ နှင့်အတူ စကားတပြောပြောဖြင့် တိုက်လှေကားထစ်တို့ကို ခပ်သွက် သွက် ဆင်းခဲ့ပါ၏။

သင်တန်းတစ်ခုပြီးတိုင်း သက်ပြင်းမှတ်ထုတ်ပြီးမှ စိတ်အေး ခုတ်ပါ။

“Form ဘယ်တော့တင်မှာတဲ့”

“Net ထဲမှာပဲ ရှာကြည့်ကြတာပေါ့၊ ငါတို့နဲ့ သင့်တော်မယ့် အလုပ်က သုံးလေးခုတည်း ရှိတာပဲဟာ”

“တစ်ပြိုင်တည်း ခေါ်ရင်ကော”

“Interview လား”

“အင်းလေ”

“အဆင်ပြေသလို လှုပ်ရှားရုံပေါ့ဟာ၊ ညဘက်အားရင် phone ဆက်ဦး”

“အေးပါ”

‘ဇင်မာ’ ကို လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။ ကားစီးရမည့် မှတ်တိုင်မတူတာမို့ ‘ဇင်မာ’ က ကားလမ်းကူးရင်း တစ်ဖက်ကားမှတ်တိုင်ကို လျှောက်သွားလေသည်။ ‘ဇင်မာ’ ဟိုဘက် platform ပေါ် ဆုတ်မှပင် စိတ်ချပြီး ကိုယ်စီးရမည့် ကားမှတ်တိုင်ဆီ ဆက်လျှောက် ချိတ်ပါ၏။

“ချို”

“အမယ်လေး! ... လန့်လိုက်တာ”

ရပ်ထားသည့် ကားပေါ်မှ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းရင်း ကျွန်မကို
ခေါ်လိုက်တာက ရုတ်တရက်ပို လန့်သွားရတာပါ။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်
ပြီး ကျွန်မသင်တန်းရှိရာကို ရောက်လာပါသလဲ။ မမ ကြိုတင်သတိ
ပေးထားတာမို့ လူက အလိုလို အချက်ပေးသံကြားပြီး သတိထား
မိတာပါ... Danger တဲ့ ‘ရနံ့ချို’။

“Sorry! လန့်သွားလား... ချို့ကို လာကြည့်တာလေ”

“လာကြည့်တာ”

“အင်းလေ”

“မမခိုင်းလိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ်က သူများ အမိန့်ပေးတိုင်း လုပ်
တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

တွေ့လား။ စကားပြောတာကိုက် ခပ်ရင့်ရင့်ပုံစံချို့နဲ့လေး
တကယ်ဆို လိုက်ပို့ပေးပါရစေဆိုပြီး လေသံပျော့လေးနဲ့ ပြောရမှာ
မဟုတ်လား။ ကျွန်မကို ခေယယနဲ့ ပြောဖို့ မလိုအပ်ပါ။ သို့သော်
လူကို ချာတိတ်လေးဆိုပြီး အထက်စီးက ဆက်ဆံချင်တာကိုတော့
စိတ်ခုမိလေ၏။ မိသားစုက ဖျောက်ရခက်သားလား။

“ပြီးရောလေ... မမလွှတ်တာ မဟုတ်ရင် ရှင့်ကားထဲ
လိုက်စီးစရာ မလိုဘူးပေါ့”

“အာ... ချို့ကလည်း အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ်က ပြောစရာ
ရှိလို့ လာကြည့်တာပါ”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုလည်း ပြောလေ၊ နားထောင်ပေးမယ်”

“ဒီမှာပဲလား”

“ဒါပေါ့”

သူကအနီးမှာပင် မတ်တတ်ရပ်လျက် လက်ပိုက်ထားလိုက်
ခါနီး လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ ပြောရဲ ပြောဝံ့ရင် ပြောကြည့်လိုက်ပါ။
ကျွန်မက ‘ရှင်ခေါ်ရုံနဲ့ စွေခနဲ ဝမ်းသာအားရလိုက်မယ့် မိန်းမတွေထဲက
ဆစ်ယောက်လို့များ ထင်ထားပါသလား။ ‘ရနံ့ချို’ ကို အများကြီး
ဆွေလားထားသင့်ပါတယ်ရှင်။

“လူမြင်ကွင်းကြီးထဲ ပြောဖို့မှ မသင့်တာချို့ရဲ့”

“မပြောချင်လည်း ရတယ်လေ”

“နေပါဦး... ဒီထိုင်းထားမသွားနဲ့လေ”

“ရှင်နော်... တဆိတ်ရှိ လက်ပါတတ်တဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်
ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

“ဒါကတော့ ချို့က ကိုယ်လက်ပါအောင် လုပ်တာကိုးလို့”

လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် သူက ကျွန်မလက်
အောက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် လက်ကို ရိုက်ဖယ်လိုက်မိပါ၏။ ‘ချို့’

၁၆၂

ကြောင့်တဲ့လား။ ထားပါတော့လေ ... အမှတ်တမဲ့ဆိုတာက မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်တတ်သည့်သဘောမျိုးပေကို။ လူရှေ့မှာ လက်ကာထားပြီး တားနေသည့် ဇွဲကဖြင့် ဩချစ်ပါရဲ့။

“ဒီမှာ မပြောရဲဘူးလို့များ ထင်နေလား”

“ဘယ်လို”

“ချို့ကို”

“ဟိုးထား ... ဟိုးထား ... ဆက်မပြောနဲ့ ... မဖြစ်ဘူး”

“ကိုယ်တောင် ဘာမှမပြောရသေးဘဲ ကြုံငြင်းတာတွေ မဆိုက်ပါဘူး ချို့ရာ”

“ရှင်နော် ... မပြောနဲ့ဆိုနေမှ”

အနီးနားမှ သင်တန်းတွေပါ တစ်ပြိုင်တည်း ဆင်းကြည့်ရင် ဝန်းကျင်မှာ လူငယ်တွေ အများကြီးဖြစ်လာတော့၏။ သူနှင့်ချို့ကို ပြုံးစိစိဖြင့် လှည့်ကြည့်သွားကြပါသည်။ မိန်းကလေးတွေကြောင့် စိတ်တိုလာရပါသည်။ ကျွန်မတို့ကို မည်သို့ထင်မြင်မည်မသိပေမည် ဘာဆိုတာကို မှန်းဆကြည့်နိုင်တာကို။ ရှင်နဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့နော်။

“ချို့ပဲ ခုနက ပြောဆို”

“မပြောနဲ့”

“မပြောလို့မရဘူး ... မအောင်ထားနိုင်တော့ဘူးကွ”

၁၆၃

“ကိုမင်းနန္ဒ”

“ဗျာ”

ဝန်းကျင်မှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေတော့၏။ အခြေအနေ နဲ့ အချိန်အခါ နေရာကို ကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားတတ်ပါရဲ့။ ပညာသားပါ ဆယ်ရှင်။ ဖြတ်သန်းလာသည့် ဘဝလမ်းက အနည်းဆုံးအများတော့ ကျွဲခြားပေတာကို။ သူ့ကို မျက်စောင်းဝင့်ကြည့်မိစဉ် သူက ကားရှေ့ နှိပ်ခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးနေလေပြီ။ သေလိုက်ပါတော့ ‘ရနံ့ချို့’။

“တက်ပါချို့”

“ပါသွားပြီဟေ့!”

“အိမ်လည်း ပြန်ပို့ပေးဦးနော်၊ တစ်ခါတည်း မနိုးပြေးပါနဲ့!”

ကျွန်မ မျက်နှာရဲရဲနီသွားရပါ၏။ ကားဂိတ်မှ ကောင်လေး အစ်လိုက်၏စနောက်မှုက ရဲတင်းလွန်းတာကို။ ဒီကားပေါ်မှ မလိုက်နိုင်ရင် အဲဒီအုပ်စုနဲ့ Bus အတူ စီးရတော့မှာလေ။ မျက်နှာတွေ ပူလျက်သာနော်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲနွေးပူထဲကျသွားပြီ ထင်လိုက်ရသလို ဖြစ်ပါ။

“Aircon ဖွင့်ထားပါတယ် ချို့ရဲ့၊ ပူလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

လက်က ယောင်ယမ်းပြီး ခတ်လိုက်မိသဖြင့် စိတ်ထဲမှ ကိုယ့်

၁၆၄

ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေမိတော့၏။ သတိထားပါဆိုနေမှပဲ အမှုအရာထဲ
ပြန်ရတယ်လို့။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ ခဏမျှ ငြိမ်
နေလိုက်ရပါသည်။ စိတ်အေးအေးထားပါ 'ချို'။ မဟုတ်ရင် အမှား
ဆိုတာတွေ ဖြစ်လာတတ်တာ မဟုတ်လား။ လူက အလိုလိုပင် ပူနေ
လာပြီး အာခေါင်တွေခြောက်ကာ ရေတောလာသည့်နှယ်ပါ။

“ချို”

“အင်း”

“ရောက်ပြီ”

“ဟုတ်လား”

အပြင်ကို အရင်မကြည့်သေးပါဘဲ ကားတံခါးဖွင့်ကာ အပြင်
ဆင်းလိုက်မိပါ၏။ မြေသားနေရာကို မနင်းမိဘဲ ကွန်ကရစ်ခင်းထား
ပါသည့် platform ပေါ် ခြေချလိုက်မိမှ သတိဝင်သွားရတော့သည်။
ဘုရားရေ! ရောက်ပြီဆိုပြီး ဘယ်ကိုများ ဆူခေါ်လာတာပါလိမ့်။

“အူပေါ်ထက်ကြစို့”

“ဘယ် ... ဘယ်ကိုလဲ”

“ကိုယ့်တိုက်ခန်းကိုပေါ့ ချိုရဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တိုက်ခန်း”

“အင်းလေ”

“ဟင့်အင်း ... မလိုက်ဘူး”

“ရော်! ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းအသစ်ကို ပြချင်လို့ပါ။
အရင်တိုက်ခန်းကိုတော့ ရောက်ဖူးပြီ”

“အဲဒီ ... အဲဒီတုန်းက မမန့်အတူ လာတာလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အခုလည်း ကိုယ်ပါ လာတာပဲဟာ။
ဘာကြောက်စရာလိုလို့လဲ”

ကြည့်စမ်း! ပြောပုံက ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ပါလား။ မိန်းမပျို
အေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ ရှိနေတဲ့နေရာဆီ ခေါ်လာရပါ
သလား။ မဆင်မခြင်လုပ်ရပ်မျိုး အခုလို သူ လုပ်ခဲ့မည်ဟု ထင်မထား
တာ အမှန်ပါ။ လေးစားတည်ကြည်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်လို
အထူးအကျင့်မျိုး ရှင်ဆီမှာ မရှိဘူးလား ‘ကိုမင်းနုနု’။

“မလိုက်ဘူးဆို ... လုံးဝမလိုက်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို မယုံဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းကွာ ... ကြောက်ရော ကြောက်နေသလား”

သူမ ပြန်မဖြေပါလေ။ ခဲနဲ့ပါသည်ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏
အကျပ်ရိုက်နေပုံက သနားဖွယ်ရာလေးပါပဲ။ စိမ်ခေါ်ရင် သွားမခတ်
ကြေးဆိုတာကို မင်း မသိဘူးလား ‘ချို’။ မာမာလေးဖြစ်နေတဲ့ မင်းကို

၁၆၆ * အလင်း

ပျော့ပျော့လေးဖြစ်သွားအောင် ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ပြုပြင်ပေးချင်တယ်
ပါလေ။

“အိပ်ကို ပြန်ပို့ပေးမှာပါ ချို့။ မှုကို ခွင့်တောင်းပြီးမှ အိပ်
ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“အို! မမက မမ၊ ချိုက ချိုပဲ၊ တူမတူတာ၊ အဲဒီမမကလည်း
ချို့ကို သူစားတဲ့ မုန့်များ မှတ်နေလားမသိဘူး။ သူစိမ်းလက်ထဲ ယုံတယ်
ကြည်ကြည်နဲ့ ထည့်လိုက်ရတယ်လို့ မုန်းလိုက်တာ”

“ကိုယ့်ကိုရော”

“မုန်းတယ်”

သူ တီးတိုးရယ်လိုက်ရင်း သူမလက်ကို ဆွဲကာ Lift ခေါ်
ဝင်လိုက်ပါ၏။ ကွန်ဒိုအသစ်မို့ လာနေသည့် လူဦးရေက အနည်းအကျဉ်း
လေးသာ ရှိပါသည်။ မုန်းတယ်တဲ့လား ‘ချို့’။

* * *

အခန်း (၁၄)

စဉ်းတီတုံးထက်မှာ ရေဆေးထားပါသည့် အသီးအရွက်တို့ကို
ဖက်ချင်း လှလှလေးဖြစ်အောင် အခွံခွာတန်တာ နှာ၍ လှီးနေပါ၏။
ဇုန်လာဥနီကို အချောင်းလေးတွေ လှီးသလို ပဲတောင့်ရှည်ကို တစွေ
ဖာစောင်းလေးတွေဖြစ်အောင် ဂရုတစိုက်ဖြင့် သေချာဖြတ်လိုက်ပါသည်။
ဖြုတ်ထားပြီး ရေစိမ်ထားပါသည့် မျှစ်ဝါအတုံးလေးတွေကိုပါ အခွံရင့်
ထားဖယ်ကာ ခပ်မျှင်မျှင်လေးဖြစ်အောင် လှီးလိုက်ပါ၏။

ခရမ်းချဉ်သီး ဝင်းရောင်လေးနှစ်လုံးကို အနေတော်အကွင်း
လေးတွေ လှီးနေစဉ် နောက်ကျောဘက်မှ ခါးကို သိုင်းဖက်ခြင်း ခံ

၁၆၈ မောင်အောင်

လိုက်ရလေသည်။ ပြီးနောက် ကျောပြင်ကို ကပ်လိုက်ပါသည်။ ခပ်အေးအေး ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူ လည်တိုင်နေရာမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ရေစိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ဒီတိုင်းရောက်လာပြန်ပါရောလား။

“အာ ... ယားပါတယ်ဆိုနေမှ”

“ဒီလောက် ကျင့်ပေးနေတာတောင် ကျင့်သားမရသေးဘူးလား”

“ကိုနော်... ချိုလက်ထဲမှာ ဓားချိန်ရင် သတိထားဖို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လန့်ပြီး ယောင်ယမ်းထိုးမိမှာစိုးလို့ပေါ့”

“ချိုသာ သတ်ဝံ့ရင် ကိုယ်သေရပါတယ်ကွာ”

“ကြည့် လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောပြန်ပြီ ... အဲဒါတွေထေါ့”

“အဲဒါလေးကိုပဲ ချိုချစ်နေရတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိတော့၏။ အခုထိ အနားကပ်နေတာထက် မဖယ်မှေးတာမို့ လက်ထဲမှ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ရတော့သည်။ ပြောတော့ ‘ချို’က အငယ်ဆုံးပြီး သူ့ချည်း အလိုလိုက်ခံနေတော့တာလေ။ ဘေဇင်မှာ လက်ခေးပြီး လက်သုတ်ဝတ်ဖြင့် သူ၏ရင်း ကိုယ်ခန္ဓာကို လှည့်လိုက်ပါ၏။

မင်းတပ်သောက်တင်သော ၁၆၉

“ရေသုတ်ပေး”

“ဒီလက်နှစ်ဖက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ချို့ကို ဖက်ထားရလို့ မအားဘူး”

“ဟယ်! စကားတတ်လွန်းတဲ့မယ် တကယ်ပါပဲ... အဲဒါနဲ့က

အိမ်ထောင်ကျမှ လုပ်ပေးရတာရှင်”

“အခုကြိုကျင့်ထားတော့ ဝိမကောင်းဘူးလား”

မွေးဖွားတာကဖြင့် မျက်နှာကို ခပ်ဖွဖွသုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ရင်ဘတ်ဆီမှ ချို့ကို ပွေ့ဖက်ထားသဖြင့် ရေစက်သိပ်မရှိတော့ပါ။ ကျောပြင်ကိုပါ သုတ်ပေးစဉ် သူ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ချို့က အသားထဲရင် ယားတတ်သည့်အကျင့်ရှိသည်ပြောကာမှ သူ့ပါ ခါးထိရင် ယားလာတတ်တာလေ။

“မမမြင်ရင် ဆုတော့မှာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကို ဆိုးနေပုံကိုပေါ့”

“ပြောစရာလား ... မနာလိုရင် ပြိုင်ချစ်ပြန်ပေါ့ ... အနေသာကြီးပဲ”

“တတ်တယ်”

“ချို့ရဲ့ကိုယ်လေ”

“အအေးမိဦးမယ် ... အဝတ်အစား သွားဝတ်တော့လေး စောစောစီးစီး ထမင်းကြော် စားချင်တယ် ပူဆာလို့ အရဲကိုးပြီး လာခဲ့ရတာရှင်၊ ချိုက သူများ အထင်အမြင်သေးတာမျိုး ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီသူများတွေက ချို့ကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ချစ်ကြလို့လား ကိုယ်က ချစ်တာလား ပြော”

ဝန်တိုစိတ်က မလွယ်ပါလေ။ လမ်းသွားရင်း လူငယ်ကောင်လေးတွေ လှည့်ကြည့်မိတာနှင့် ပခုံးကို မလွှတ်တမ်းဖက်ထားတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ ကိုဇော်နှင့် စကားပြောနေရင် နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တာကို မမတောင် သတိမထားမိဘဲ ချို့နှင့်ကိုဇော်ကြားမှာ ထာဝီတရပ်ကာ မကျေမနပ်ကြောင်း ပြတတ်သည့် သူပါပဲ။ ခဲအိုတော်ရမည့်လူကို သိထားပါလျက်နှင့် တမင်လုပ်ပြနေသည့်နယ်မှ တစ်ခါတလေ မျက်နှာပူစိတ်အိုက်ရပါသည်။

သို့သော် ... သူ့ကို ချစ်မိသွားရပါသည့် ကျွန်မမှာပင် အပြစ်ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလား။ သူ့အကျင့်၊ သူ့စရိုက်ကို သိသိကြီး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ခေါင်းညှိတ်လက်ခံခဲ့မိတာလေ။ တကယ်တမ်းမှာ ‘မင်းနန္ဒ’က လူဆိုးလေးပါပဲ။ ဆိုးမှန်းသိပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ချစ်မိသည့် ‘ချို’က ပိုပြီး ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးပါလေ။

“အသားနဲ့စားမှာလား၊ ကြက်ဥ၊ ကြော်ပေးရမှာလား”

“ချို့သဘောလေ ... ကိုယ့်အတွက် စားဖို့က အဓိက မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာအဓိကလဲ”

“သိချင်လား”

“No! no! ကို အလုပ်ပြီးအောင်သာ လုပ်ပါ”

“ကြောက်တယ်ပေါ့လေ”

သူမ ကျိတ်ပြီးနေမည်ဟု သူထင်ပါ၏။ အခန်းထဲမှ လှမ်းပြောနေရင်း အဝတ်စီရိုကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ‘ချို’ သေချာစီထားပေးသည့် အဝတ်အစားတို့က သေသပ်ကျနေလေ၏။ အရင်က ဖြစ်သလို ရှိတာဆွဲယူဝတ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ဖြင့် ချို့ကိုယ်တိုင် တွဲပေးထားသည့် အတိုင်း Fashion ကျကျ ဝတ်တတ်နေပြီ။

သွားပွတ်တံ၊ Towel, ဘီး၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ၊ ရေမွှေး၊ body spray စသည့် သေးသေးမွှေးမွှေးကအစ ဘယ် brand (ဘယ်တံဆိပ်) ကောင်းသည်ဆိုပြီး ဝယ်ပေးကာ အစီအစဉ်နှင့် ထားပေးတာလေး၊ sport shirt, T-shirt, ရိုးရိုး shirt, style pants, Jeans, shoes တွေကိုပါ သူ့အကြိုက် ရှာဝယ်ပေးပြီး အစီအရံ ပြင်ပေးတတ်လေ၏။ မျက်စိကြည့်လေရာ ‘ချို’ လက်နှင့် မထိကိုင်ဖူးသည့်အရာ

၁၇၂ မင်းသိန်းစင်

တစ်ခုမှ မရှိသည့်နယ်ပါ။ အစကတော့ ‘ဟင့်အင်း’ ဆိုပြီး ခေါင်းချည်း ခါပြနေပါသည့် ခပ်မာမာကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ ချီးမြှင့်သော ‘အင်း’ ဟူသည့်အဖြေကို ရရှိခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဆိုးမှန်းသိသော်ငြား ချစ်လွန်းလို့ ဆိုတာကိုဖြင့် ‘ချို’ နားလည်မည်ထင်ပါသည်။

အဲဒီနေ့က သူ့အခန်းသစ် (ကွန်ဒိုမီနီယံ) ကို မရမက ခေါ်ခဲ့တာ။ ပရိဘောဂတွေ သိပ်မစုံသေးသော်ငြား နှစ်ယောက်တိုင် ဆက်တိထက် သူမကို ထိုင်စေပြီး သူ့ပါအတူ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်လိုက်မိတာ၊ ဘယ်သူမှ မသင်ပေးရပါဘဲ ‘ချစ်တယ်’ ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောရင်း အတင်းအကျပ် အဖြေတောင်းခဲ့သည့် ရလဒ်က အောင်မြင်ခဲ့ပါ၏။

“အဖြေမပေးရင် ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး” ... ‘ချို’ပြန်မချစ်ရင် ‘ကိုယ်သေမှာ’ ... ‘အရင်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပျော်တွဲဖူးတာ မှန်ပေမယ့် ချိုကိုမှ တကယ်ချစ်မိသွားတာ’ ... ‘ရင်ဘတ်ကြီးကို ခွဲကြည့်လိုက်ရင် ချိုမြင်နိုင်တယ်’ ... ‘တကယ်ကို လေးလေးနက်နက် နဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တာပါ’ ... ‘ချိုနဲ့ဝေးဖို့ တွေးတောင်မတွေးရဲခဲ့ဘူး’ ... စသည်စကားလုံးတို့က ရင်ဘတ်ထဲက ဖြစ်တည်လာသည့် အစစ်အမှန်တွေပါပဲ။

အလိမ်အညာတွေ မဟုတ်ရပါဘူး။ အိမ်ကို သတင်းပို့ပြီး

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ချို ၁၇၃

ပြောဖြစ်သည့် မိန်းကလေးနာမည်က ‘ရန်ချို’ ပါ။ မိဘတွေက ‘ချို’ ကို ခေါ်လာပြီ ဟု ပြောပေမယ့် ကျောင်းမပြီးသေးသည့်သူ၊ မလိုက်ချင်သေးဘူးဟု ပြောသည့် ‘ချို’ ကြောင့် အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်သေးတာပါ။

အချစ်အကြောင်း မသိသေးပါဟု ဆိုသည့်ကောင်မလေးကို နှင့်နှင့်သည်းသည်းချစ်ပြသည့် Lesson တွေ အများကြီး သင်ပေးနေတာ မဟုတ်လား။ ဤမျှ သည်းသည်းလှုပ်လွန်းလို့ ‘ရဲရင့်’ ပင် သူတို့စုံတွဲကို ကြည့်မရဖြစ်နေတာလေ။ ဒီကမ္ဘာမှာ သူ့လောက် ‘ချို’ အပေါ် ချစ်နိုင်သည့် ယောက်ျားမျိုးက နောက်တစ်ယောက်တောင် မရှိပါလား။

“မမတို့ ဘုရားဖူးပြီးရင် ဒီကိုလာမှာပဲလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ကိုရော ... အပြင်သွားဖို့ ရှိလား”

“မရှိလို့ ချိုကို အိမ်လာဖို့ ခေါ်တာပေါ့။ နားရက်ကို မနည်း

ရအောင် ရှာထားတာ”

“ချို အကြာကြီး မနေဘူးနော်”

“ဘယ်ရမှာလဲ”

“တကယ်ပြောတာ ... ဒီမှာလည်း ဘာမှမယ်သေရရ

၁၄၄ မောင်မောင်

လုပ်စရာမှမရှိတာ၊ ချက်ပြုတ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်မယ်နော်”

“မရပါဘူး... ညနေမှ ပြန်ဖို့မယ်၊ ချစ်တောင်မှ မချစ်ရသေးဘူး... ပြန်ဖို့ ပြောနေပြီ”

“ကိုနော်... အပြောရဲပြန်ပြီ”

ထမင်းစိုင်းပြင်ပြီးနေပြီမို့ စားခွဲဘေးရှိ နံကို ဆွဲယူထိုင်လိုက်ပါ၏။ ကြော်ပန်းကန်ပြန်ပြန်အကြီးမှာ ပြင်ပေးထားသည့် ထမင်းကြော် special ပါပဲ။ အသားမထည့်ပေမယ့် ကြက်အူချောင်းကို ပါးပါးလှီးကာ ရောကြော်ထားပေးလေသည်။ ကြက်ဥ half-fried ကို အနှစ် သိပ် မကျက်အောင် ကြော်တတ်တာလည်း ချိုက ဆရာကြီးပါပဲ။

စွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ပန်းကန်ဘေးမှ ချပေးလိုက်ပြီး သခွားသီးနှင့် ကြက်သွန်နီ ငရုပ်သီးစိမ်းတို့ကို ပါးပါးလှီးကာ သံပရာရည် ညှစ်ထားပါသည့် အချဉ်ပန်းကန်လေးပါ ပြင်ပေးလေ၏။ ဒီလိုအတိုင်းသာ နေ့စဉ် စားခွင့်ရပါလျှင် သူတော့ လူဖြစ်ကျိုး နပ်လေပြီ။ အိမ်မှာတောင် ဤသို့ ကျကျနန စားခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာကိုး။

“ကြည့်စမ်း! ... လက်သည်းတွေ ရှည်နေပြန်ပြီ”

“ချို့မှ မညှပ်ပေးတာကိုး”

“ဘာမဆို ချို့ပဲလား၊ ကိုယ့်အားကိုယ်မကိုးတတ်တော့ဘူး

လား”

မင်းတပ်ယောက်ျားတပ်သား ၁၄၅

“ဒါပေါ့... ချို့တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲကို၊ ကိုယ်က ချို့သုံးယောက်အတွက် ငွေကို ဖောဖောသီသီ ရှာပေးဖို့ တာဝန်ယူထားတယ်၊ ချို့က ချို့ပိုင်တဲ့ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြုစုပေး... ဒါပဲ...”

မျက်စောင်ခဲလိုက်မိပါ၏။ ဘေးရှိခုံကို ဆွဲထုတ်ကာ လက်ဖြင့် ဖုတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူ့အနီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။ မိန်းကလေးတွေပဲ စကားတတ်တယ် ထင်ထားပါလျက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူက ယောက်ျားလေးတန်မယ့် နှုတ်သွက်နေရပါသလဲ။ ဗိုက်ထဲမှာ သိပ်ကြီး မဆာပေမယ့် သူခွဲကျွေးသည့် ထမင်းကြော်ကို စိတ်ကျေနပ်စရာရန် အနည်းငယ်တော့ စားရလေ၏။

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းနဲ့ စားရမှာလဲ”

“ကြည့်! breakfast စားနေရင်းတောင်မှ တွေးနေပြန်ပြီ၊ ချို့မျက်နှာပြင်တာနဲ့ ဗိုက်ဆာရောလား”

သူက နှုတ်ခမ်းတွန့်နံ့မှ ပြုံးပြလေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးလိုက်တိုင်း အချိန်မ အသည်းတွေ ကလိကလိဖြင့် ယားလာမိတာလေ။ လူကို ခန့်ကျင်လာအောင် စကားနှင့်ပါမက အပြုံးနှင့်ပါ ဆွဲဆောင်နိုင်တာ ဆရာမလား။ စိတ်မချဘဲ ရင်ပူစရာ မဖြစ်ချင်လို့ ချစ်သူမထားချင်သည့် ချို့ကိုမှ သူ့ သိမ်းပိုက်ချင်ရတယ်လို့။

၁၇၆

မင်းသား

“မပေးချင်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“တစ်သက်တာ မဟုတ်သေးဘူး... နောက်ဘဝအထိ ချစ်ဖို့”

“လောဘကလည်း ကြီးပါ”

“လက်ထပ်ချင်ပြီကွာ”

“ဘယ်ရမှာလဲ... မမတို့ အခင်ယူဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နှစ်မှ ယူလို့ရမယ်၊ Senior အတိုင်းပဲ၊ ကျော်လို့မရဘူး”

“ကိုယ့်က တမင်ကျော်လိုက်မယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုနော်... မဆိုရဘူး”

“ဟင်းဟင်း... စတာပါ၊ မှုတို့က ဒီစင်ဘာဆိုရင် ကိုယ်တို့ ဇနီးနဝါရီဆို Ok လား”

“နစ်နာနေပါဦးမယ်နော်”

သူ breakfast စားပြီးစဉ် ဆေးစရာရှိတာကို ဆေးကြော သန့်စင်လိုက်ပြီး ဟင်းအိုးတွေ ပြင်ထားတာကို တည်ထားလိုက်ပါ။ ကိုဇော်တစ်ယောက် အပြင်က ပြန်လာတိုင်း ‘ဆာတယ်ဟေ့!’ ဟု အော်ရင်း ရောက်လာတတ်တာလေ။ ယောက်ျားလေးတိုင်း ဗိုက်ဆာ တတ်တာ အစာခြေမြန်လို့ ထင်ပါရဲ့။

မင်းသားမောင်တင်သာ ၁၇၇

“အပျင်းတက်မယ် မကြံနဲ့... Clipper ရော”

“Draw ထဲမှာ”

ညှော်ခန်းရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီထက် ထိုင်လျက် သူ့ အာဇာနည်နောင် ကော်ဖီခွက်ကို ယူပြီး အံ့ဆွဲထဲမှ လက်သည်ညှပ်ကို ဆုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ဆက်တီစားပွဲအောက်ထပ်ထဲမှ ဂျာနယ်တစ် နောင်ကို ယူလိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ လူကောင်ကြီးပြီး အလေးလို ဆိုးသည်သားမျိုးကို သူ့မိဘတွေ မွေးထားရတယ်လို့။

“အဟမ်း! အဟမ်း!”

“ချောင်းသံမပေးနေနဲ့”

“ပြောလို့မရဘူးလေ၊ ဘာလုပ်နေမှန်းမှ မသိတာ၊ ဟော! ဆွေလား”

ရွှေတိရစ္ဆာန်စေတီသွားဖူးပြီး ပြန်လာသည့် ကိုဇော်နှင့်မမက အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး အသံပေးလိုက်လေ၏။ လက်သည်ညှပ်ပေး နေသည့် သူက ‘ချို့’ ကို ကော်ဖီခွက်ကိုင်ကာ သောက်စေသည့်အချိန် မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာတာပါ။ ခြေသည်းပါညှပ်ပေး ပြီး ကော်စောပေါ် ဆင်းထိုင်စဉ် မမက မနှစ်သက်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မင်းတို့ လွန်ပြီမထင်ဘူးလား”

၁၇၈ ~~မိမိ~~ မိမိ

“ဘာကိုလဲ ... ငါတို့က ဘာမဟုတ်တာများ လုပ်နေလို့လဲ
... ပြောပါဦး”

“အမြင်ကတ်လို့ဟေ့ ... အမြင်ကတ်လို့”

“အဲဒါဆိုလည်း မကြည့်နဲ့ပေါ့ကွာ”

“ဆာလိုက်တာ”

“အကုန်ကျက်နေပြီလေ၊ အမဲသားပြုတ်ကြော်ရယ်၊ ငါ
ခြောက်နဲ့သီးနဲ့ပဲကုလားဟင်းရယ်၊ ငရုပ်သီးဆားထောင်း လုပ်ပေးတာ
တယ်၊ မမကို ပြင်ကျွေးခိုင်း”

“Good! တယ်တော်တဲ့ ခယ်မပါမဲလား ... အား”

“ကောင်းတယ် ... မတော်သေးခင် ခေါ်ချင်ဦး”

မမက ကိုဇော်စိုက်ကို လိမ်ဆွဲ၍ ထမင်းစားခန်းသို့
ခေါ်သွားလေ၏။ ခြေသည်းလက်သည်းညှစ်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲသွား
ကာ လက်ဆေးရန် အတွင်းဘက် ဝင်မိစဉ် ကိုဇော်၏ ‘နန္ဒကို
ချစ်သလောက် ကိုယ့်ကို တစ်ဝက်လောက် ချစ်ပါလား’ ဟု ပြော
ခပ်သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၁၅)

တကယ်တော့ သူနှင့်ကျွန်မ စချစ်မိကတည်းက အမှားဆို
အာကို သိထားသင့်တာပါ။ တိုက်တွန်းမှုဆိုတာ ဝန်းကျင်က အဘယ်မျှ
အားသာနေပါစေ ကာယကံရှင်ကိယ်တိုင် စိတ်မပါလျှင် အာက်ပါစရာ
အကြောင်းမှ မရှိတာလေ။ ‘ဘယ်သူမပြု မိမိမူ’ ဟူသည့် စကားပုံက
ကျွန်မအတွက် တမင်ရေးထားသလိုပါပဲ။

သုံးနှစ်ကျော်ချစ်ပြီး လေးနှစ်မြောက်မှာ စေ့စပ်ခဲ့သည့်
အောင်တိုဇော်က မည်သည့်ပြဿနာမှမရှိဘဲ ချစ်လမ်းခရီးဖြင့်ဖြူး
ထားပါ။ သူနှင့်ကျွန်မက တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး ချစ်သက်သက်

ရှိခဲ့ပါ၏။ ‘အချစ်ကြီးက အမျက်ကြီးတတ်ပါ၏’ ဆိုသည့် စကားလုံးတွေကို ကြားဖူးပေမယ့် နားမလည်ခဲ့ပါချေ။

ကျွန်မအပေါ် သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ပြသည့် သူက မထင်မှတ်သည့်အချိန်၊ ထင်မထားသည့်နေရာမှာ ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်ထင်ထားမိမှာလဲ။ အထူးသဖြင့် ဝန်တိုစိတ်တို့ဖြင့် ကျွန်မကို မျက်စိခေါက်ထောက်ကြည့်နေသည့်နယ် ဂရုစိုက်လွန်းပါသည့် သူ့ကို သံသယဖြည့်တစ်ဖုံဖုံပင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသည့် အိပ်မက်တွေက တဒန်ခဏလေးမှာပင် ကျွန်မပျက်စီးနေမှုမှာ ပျောက်ကွယ်ပျက်စီးခဲ့ရပါသည်။

‘ရန်ခို’ အတိတ်က ခါးသည်းလွန်းလေစွ။

“ချိုတို့ညီအစ်မ တစ်လတစ်ခါတော့ လာဖြစ်မယ်၊ မေမအားရင်လည်း ချီပဲ မမေ့မလျော့လာပါ့မယ် အန်တီလေး”

“အေးပါကွယ်... သမီးတို့သာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ကြပါ”

“လိုအပ်တာရှိရင် ဖုန်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချီဆီဖြစ်ဖြစ် phone ဆက်နော်”

“အေးပါ... စိတ်ချ”

“နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ကျိတ်ပြီး ငြိမ်မနေနဲ့ဦး”

“မိပ်သာမှာ ဆေးခန်းရှိပါတယ် မှုရယ်”

မမက ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဆီလာဆောင်ချိန်အထိတောင်မှ မစောင့်ချင်ဘဲ ယောဂီအရွှင်ဝတ်ပါနေစေဟု ပြောနေမှတော့ သံယောဇဉ်ကြီးကို ဖြတ်နိုင်သွားပါက လူဆန်ကြောင်ဘဝကို ရာသက်ပန်စွန့်တော့မှာလေ။

“ကိုဇော် လာမှာလား”

“မလာဘူး... အန်တီလေးကမှ မခေါ်စေချင်တာ”

“မှာစရာရှိတာ မှာပြီးပြီလေကွယ်၊ တွေ့စရာ ဘာများလိုလို့လဲ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြပါ၊ အထူးသဖြင့် ချိုက စိတ်ဆတ်တတ်လို့ ဆီမချင်ဘဲ သတိပေးနေရတာ”

“မိပ်သာအထိ လိုက်ပို့ပေးလို့ မရဘူးလား”

“ပစ္စည်းအများကြီး သယ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အင်္ကျီအပြည့် ယောဂီလုံချည်လေးငါးစုံဆို လောက်ပုံပါတယ်၊ စားစရာသောက်စရာတွေကို သမီးတို့ ကြိုပို့ပေးထားပြီး၊ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်”

အားလုံးပြည့်စုံတယ်တဲ့လား၊ မိဘတွေ မရှိတော့ကတည်းက ချိုကြီးဘဝနှင့် ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာပါ။ အခုလည်း ဘွဲ့ရပြီးသလို အလုပ်လည်း ရနေပြီမို့ ခုတော့ စိတ်ချလက်ချ နှုတ်ဆက်နေလေပြီ။ ညနေခင်း နေအေးချိန်သွားမည်မို့ Taxi ခေါ်ကြိုမှာထားပြီး စောင့်နေတာပါ။

အန်တီလေးရှေ့မှာ ပုံပုံလေးထိုင်လျက် ကန်တော့ကြရင်း စကားတို့က ပြောစရာမရှိတော့သည့်နယ်ပါ။ မမက မျက်ရည်သုတ်လိုက်၊ ဝိုလိုက်၊ ပြောလိုက်ဖြင့် စကားပြောဖြစ်သေးပါတ်။ ကျွန်မမှာသာ မျက်ရည်လည်း ကျမလာပါဘဲ ငှက်ငှက်လေးလေသည်။

“ချို”

“ရှင်”

“သမီးက ငယ်လွန်းသေးတော့ ဘာမဆို စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့ ထလုပ်တတ်ကျင့်ရှိတယ်။ အဲဒါကို ကြိုးစားပြင်ရမယ်။ မောင်နဲ့လည်း ချိုနဲ့စိတ်တူလို့ တွဲမိကြတာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သည်းခံပြီး နားလည်မှုရှိပါစေ ချို ... ကြားလား”

“ဟုတ်!”

“မို့ကိုတော့ အထူးတလည် မှာစရာမရှိပါဘူး။ အကယ်၍ ရိပ်သာကို လာရင်း အန်တီလေး တရားစခန်းဝင်ချိန်နဲ့ ကြုံတာမျိုးရှိခဲ့ရင် တွေ့ဖို့ မစောင့်ဘဲ လှူစရာရှိတာကို လှူခဲ့ပါ။ သမီးတို့ အချိန်သိပ်မရှိကြတာ သိလို့ မှာရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေး”

“အန်တီလေး စိတ်ချပါရစေ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါတ်။

သူ့မှာ ကားရပ်သံ ကြားနေရပြီမို့ အန်တီလေးက ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ အရပ်လိုက်ပါသည်။ မမက ထိုင်နေရင်းမှ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် လျှောက် ငိုချလိုက်လေ၏။ အဝတ်ထည့်ထားပါသည့် အိတ်ကို ကျွန်မပင် သူ့ဘာ အန်တီလေးနောက်မှ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ အန်တီလေးကို တက်စေပါတ်။ ပြီးမှ အိတ်ကို ဘေးနေရာမှာ တင်ပေးလိုက်ပြီး တံခါးကို ခွဲပိတ်လိုက်ပါသည်။ Taxi ကားဆရာကို ကားခပေးရင်း ရိပ်သာအထည်ကို ရွတ်ပြကာ လမ်းသေချာညွှန်လိုက်ရလေ၏။ ကားလေး အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားတာကို အင်းသား ကြည့်နေမိပါသည်။

အပြီးထွက်သွားတာပါလား။ တစ်လတစ်ကြိမ်လေး မျက်နှာပြင်ရရှိ သွားတွေ့မှာကိုတောင် မမျှော်လင့်ရန် ပြောသွားတာလေ။ အခုအထိသည့် ကြိုးကို လွယ်လွယ်နှင့် အန်တီလေး ဖြတ်နိုင်ပါလား။ ရင်ကို အေးမြငြိမ်းချမ်းစေသည့် အရာတစ်ခုကို အသက် (၄၀) နှစ်အရွယ်နှင့်ပင် ရှာတွေ့ခဲ့တာပါလေ။

သက်ပြင်းကို ရှိက်ထုတ်လိုက်မိပါတ်။ ခြံတံခါးအသေးလေးကို ပြီး အိမ်ရှိနေရာကို ခြေလှမ်းဖြည်းဖြည်းဖြင့် လျှောက်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ထဲမှာ လှေကားထစ်တွေကို တက်ပြီး အိမ်ထဲရောက်စဉ် မမက ရှိက်နေတုန်းပါပဲလား။ အငယ်ဖြစ်သည့်

ချိုက စိတ်မာပေမယ့် အကြီးဖြစ်သည် မမက စိတ်တအားပျော့တာကို။

“ချို”

“ရှင်”

“အန်တီလေးအတွက် ကြော်ပေးထားတဲ့ ဟင်းတွေ ခိုထားတယ် မဟုတ်လား”

“အများကြီး ကျန်သေးတယ်လေ”

“ဒါဆို သူတို့ဆီ ပူးနဲ့ထည့်သွားပေးလိုက်ပါ။ ဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ ငါ သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“ပြီးရောလေ ... ချို့ပဲ သွားလိုက်မယ်”

ငါးခြောက်သေးသေးလေးတွေ၊ အာခြေခြောက်တွေ၊ ပုစွန်ခြောက်တွေကို တစ်ခုစီ အချို့ကြော်တာကြော်၊ အစပ်ကြော်တန်တာကြော်ထားသလို ဘာလချောင်ကြော်တွေပါ များများလုပ်ထားတာနဲ့ ဟင်းတွေက အများကြီး ခိုပါသေး၏။ မီးဖိုအောက် ဝိသိုထဲမှ ဆေးဇွန်သိမ်းထားပါသည့် Plastic ဗူးတို့ကို ထုတ်ကာ တစ်မျိုးစီ ဖိသိပ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မက အချိန်မရွေး ချက်တတ်ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်က အပြင်မှ ဝယ်စားလေ့ရှိတာပါ။

“ပြန်ပြန်သွား ပြန်ပြန်ပြန်လာခဲ့နော်”

“အင်းပါ”

အန်တီလေးကိုယ်စား မမက ပူပန်စွာ မှာလိုက်လေ၏။ Plastic ခြင်းတောင်းထဲမှာ ဗူးတွေကို စီထည့်ကာ အိမ်မှထွက်ခဲ့ပါသည်။ အန်တီလေးကို လိုက်ပို့ပေးရန် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲထားတာမို့ ဘာမှပြင်ရန် မလိုပါချေ။ Taxi ကို လှမ်းတားလိုက်ပြီး တက်စီးခဲ့ပါသည်။ ကွန်ဒိုရှေ့မှာ ကားရပ်စဉ် ကားခရုင်းလိုက်ပြီး Lift ခိုရာဆီ လျှောက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။

“ဟင်!”

ကျွန်မဘေးမှ ကပ်မောင်းသွားပါသည်။ ကားပြာလေးကြောင့် စာအုပ်တင်ပြန် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကားထဲမှာ သူနှင့်အတူ စီးသွားသည်က မိန်းကလေးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပါ။ ဘေးဘက်ကို မကြည့်ပါဘဲ နှစ်ယောက်သား ရယ်မောပြောဆိုနေပုံက မိုးမြင် လေမမြင်နယ်တို့။

ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကလဲ။ ဘာကြောင့် သူရှိနေပါသည်။ ကွန်ဒိုထဲမှ နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာရပါသလဲ။ ဝမ်းကွဲညီမလေးထား။ မေးခွန်းတို့က ဦးနှောက်ထဲမှ တသိကြီး ထွက်လာလေ၏။ Lift ခလုတ်ကို မှားနှိပ်မိလိုက်သဖြင့် ထွက်လိုက်မိစဉ် သူတို့ကခန့်မဟုတ်ဘဲ တစ်ထပ်လိုသွားပါသည်။

လူတွေနေနေပြီဖြစ်သဖြင့် Lift က အလိုလို Auto ဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားလေပြီ။ ရင်မောနေပါသည့် လူကို ပိုပြီး အမောဆို့စေပါရောလား။ ခြေလှမ်းတို့ကို အနိုင်နိုင်သယ်လျက် အပေါ် တစ်ထပ်ကို အားတင်းတက်ခဲ့ရပါသည်။ သူ့တိုက်ခန်းရှေ့မှာ သော့ မဖွင့်ဖြစ်သေးပါဘဲ အချိန်အတော်ကြာ ရပ်နေခဲ့မိ၏။

‘ကို’ ... ‘ချို’ ကွယ်ရာမှာ ‘ချို’ မဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးချို့ နဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေပါသလား။ ‘ချို’ နဲ့ မမကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှ အဝင်မခံတဲ့ ဒီတိုက်ခန်းထဲကို သူ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဝင် ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့။ ချိုအနီးမှာ တခြားယောက်ျားတွေရှိတာကို မမြင်ချင် ဘူးဆို။

‘ကို’ကလွဲပြီး ဘယ်သူမိန်းမယောက်ျားကိုမှ မပြုံးပြမို့ စကား မပြောဖို့ အရောမဝင်စေဖို့ စည်းကမ်းချက်တွေ သတ်မှတ်ထားပါလျက် ... ‘ကို’ကိုမှ မျက်လုံးချင်းဆုံခွင့် ... ‘ကို’ကိုမှ ရင်ခုန်ခွင့်၊ ‘ကို’ကိုမှ ကိုယ်စိတ်နှလုံးသုံးပါးအစုံ ပုံအပ်ပြီး ချစ်ခွင့် ... ‘ကို’ကိုမှ ဘဝထစ် သက်တာ လက်တွဲခွင့်ပေးခဲ့ပါလျက် ... အခုတော့ အဲဒီစည်းကို သူ ကပင် စဖောက်လေပြီ။

“ဂလောက်!”

တံခါးဖွင့်သံက ခါတိုင်းထက်ပင် ကျယ်လောင်နေသယောင်

ထီး တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးက ပိုပြီးများ တိတ်ဆိတ်နေသလိုပါပဲလား။ ဧည့်ခန်းဆက်တိမှာ တော်တော်ကြာကြာ ထိုင်နေမိ၏။ စောင့်ရမှာ ထား။ ဟင့်အင်း ... မမက မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ မှာလိုက်တာလေ။ ငြင်းတောင်းကို ‘မ’ လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းရှိရာ ဝင်လိုက်ရပါသည်။ လုပ် ရမည့်အလုပ်ကိုတော့ ပြီးအောင် လုပ်ရမှာကို။

ဧည့်ခန်းမှာရော ထမင်းစားခန်း (မီးဖိုချောင်) မှာပါ ဧည့်သည် တို့ ဧည့်ခံထားပါသည့် အအေးဗူး၊ ကော်ဖီခွက်၊ ဘာတစ်ခုမှ ရှိမနေ ၏။ ဒါဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ်လာတဲ့ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဘုရားရေ! ကျွန်ုပ် တင်ထားသလိုမျိုးများ ဖြစ်နေပြီလား။

ရင်ထဲမှ တဖုန်းဒုန်း ပြည်သံတို့နှင့်အတူ ဟင်းဗူးတွေကို သိမ်းဆည်းပြီး ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကာ ရေတစ်ဗူးယူ၍ ငဲ့သောက်ရန် ဇန်နဝါရီကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် လက်ထဲမှ ချော်ကျောသွားလေ၏။ နမော် နဲ့ မလုပ်တတ်ပါသည့် ရန်ချိုအတွက် နိမိတ်ပြချေလေပြီ။

“ခွမ်း!”

“အ!”

ဖန်ကွဲစက မခြေခုံပေါ်စဉ်လေ၏။ လူက ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဇန်နဝါရီအကွဲအကြွေကို ကောက်ယူမိစဉ် လက်ကို စူးပြန်လေသည်။ အနာတရတွေက ဆက်တိုက်လို ဖြစ်နေပါလား။ အကွဲစတွေ သိမ်း

၁၈၈ သေချာအောင်

ဆည်းလှည်းကျင်းလိုက်ပြီး ဆေးမှူးရှာရန် အိပ်ခန်းရှိရာဘက် လျှောက်
ခဲ့ပါ၏။ အခန်းဝမှာ တံခါးကို မဖွင့်ရဲသေးဘဲ မျက်စိမှိတ်လျက် ဆု
တောင်းလိုက်မိလေသည်။

‘ချို’ ထင်သလို မဖြစ်ပါစေနဲ့...။

“ကွီ”

တံခါးက အသားပင် ပွင့်သွားလေ၏။ အိပ်ရာကို မကြည့်ရဲ
သလို မရဲတရဲဖြင့် ကြည့်မိစဉ် နှလုံးခုန်သံက ပို၍ပြည်ဟည်းလာလေ
သည်။

ပြန်မနေ့ပါဘဲ အနည်းငယ် တွန့်ကြေနေပါသည့် အိပ်ရာခင်း
ကြောင့် အသက်ရှူရပ်သွားရပါ၏။ မဟုတ်သေးဘူး... မနက်
ကတည်းက အိပ်ရာကို သေချာမဖြန့်ဖြစ်တာမျိုး ရှိနိုင်တာပဲ။

စိန်ရှိရာဘက် ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် ခြေထောက်မှာ တစ်စုံတစ်
ရာ လာပြီလေ၏။ ကျွန်မ ပုံကြည့်မိစဉ် နှလုံးသွေးကြောတို့ ပေါက်
ထွက်ကုန်သည့်နယ်ပါလေ။ အမျိုးသမီးသုံးအတွင်းခံ Bra အနက်
ရောင်၏ကြိုးက ကျွန်မ၏ခြေမမှာ လာပြီနေတာကြောင့်ပါပဲ။ လူက
ခြေမခိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ထက် ပုံကျသွားလေတော့သည်။ ရက်စက်
ပါ ‘ကို’ ရယ်။

“ဂျလောက်!”

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ၁၈၉

“ချိုလား... ချို ရောက်နေလား”

အပြင်မှ ပြန်လာသံက နားထဲမှာ သေချာမကြားရသလိုပဲ။
ထပ်မံပြည်သံတို့ကသာ ကျယ်လောင်စွာ ပြည်နေတာပါလေ။ ခြေသံက
အနောက်ဘက် လျှောက်သွားပြီး ခဏအကြာမှာ အိပ်ခန်းခေါ် လှမ်း
ထားသံကို ကြားလိုက်ရပါ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းအားယူလျက် ထ
ရပ်လိုက်စဉ် အိပ်ခန်းတံခါးက ပွင့်သွားလေသည်။

“ချို”

လူက ဆတ်ခနဲဖြင့် သတိအနေအထားဖြစ်သွားသလို အနီး
ချီရောက်လာပါသည့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ဘာအမှားမှ
မထုပ်ထားသလို ဟန်ဖြင့် ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ရန် ပြင်လိုက်ပါသည့်
သူ့မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အားကုန်ရိုက်ချလိုက်မိတော့သည်။

“ဖြန်း!”

“ဟာ! ချို... ဘာဖြစ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ အခုချိန်ကစပြီး ပြတ်ပြီ ကျွန်မကို ဘယ်တော့
မှ မဆက်သွယ်နဲ့တော့! လိုက်ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ
အထောင်းကိုပဲ ရှင်မြင်စေရမယ်”

“ချို... မဟုတ်ဘူး!”

အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။ သူနှင့်အဝေးဆုံးကွာ

၁၉၀ အမည်မရှိ

အထိ လွင့်စဉ်ခဲ့ရတာပါလေ။ ရူးရူးမှူးမှူးချစ်ခဲ့မိသည့်အတွက် အရူး
အလိမ့်၊ အလဲအကွဲ၊ သည်းသည်းမည်းမည်း၊ နာနာကျင်ကျင်၊ ကြေ
ကြေကွဲကွဲနဲ့ ရင်ကွဲခဲ့တာကို ဘယ်သူများ သိခဲ့ပါသလဲ။

အခန်း (၁၆)

ခေါင်းက တစ်စစ်စစ်ကိုက်နေလေ၏။ တစ်ညလုံး ကောင်း
ကောင်းအိပ်မပျော်ဖြစ်ဘဲ အိပ်ရာထက် လူးလို့နေသဖြင့် အိပ်ရာလည်း
ကြေမွရှုပ်ပွနေလေပြီ။ မေ့ထားပါသည်ဆိုသည့် အကြောင်းအရာက
အစိုက်မပြင်ရပါဘဲ ကျွန်မရှေ့ကို ရုတ်တရက်ရောက်လာတာလေ။ သို့
သော် ဒီလောက်နှစ်အတော်ကြာ (သုံးနှစ်ကျော်) ခဲ့သည့်ကာလနှင့်
ထမင်မျက်ကွယ်ပြုခဲ့သော်ငြား အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မနှလုံးသားက
အခုန်မြန်နေခဲ့ရပါသလဲ။

ဟိုတုန်းကလို ရင်ခုန်မြန်နေခဲ့ပါ။ ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဒီကိုယ်

၁၉၂ မောင်ချိုမောင်

ငွေကို မှတ်မိနေဆဲပါ။ ဟိုတစ်ချိန်က ဆုံတွေ့ဖူးခဲ့သလို ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်အခြေအနေမျိုးနဲ့ နောက်ထပ်တစ်ခါ ပြန်ကြုံရတယ်လို့ ဟိုးတုန်းက နင့်နင့်သည်းသည်း ချစ်ခဲ့မိသည့် နှလုံးသားက စူးစူးနင့်နင့်ဖြင့် နာကျင်စွာ မှတ်မိနေတုန်းပါလေ။

“တောက်!”

မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်စဉ် စားပွဲထက်မှ phone က အချက်ပေးသံ ပြည်လာလေ၏။ အလုပ်သွားဖို့အတွက် Alum ပေးထားတာက အချိန်ကိုက်ပါပဲ။ ခက်တာက ခါတိုင်းလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်မကြည်လင် ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်နေရတာပါ။ အိပ်ရာမှ လူးထဲထကာ ရေချိုးရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။

ဒီနေ့ နောက်ကျမှ အလုပ်လာလည်း ရသည်ဟု Boss မေခွင့်ပြုထားတာပါ။ ရေချိုးပြီးချိန်အထိ မမကို မတွေ့ရသဖြင့် အလုပ်သွားဦးမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာဝေနေသည့်ကိစ္စဖြင့် မမတို့ အလုပ်ရှုပ်နေမှန်း သိပေမယ့် မကျညီဖြစ်ပါ။ ကျွန်မအတွက် နှင့် မမ၏အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အစီအစဉ် ကြန့်ကြာခဲ့တာကို အားနာစိတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

မမအခန်းထဲဝင်၍ အဝတ်အစားလဲကာ အလုပ်သွားရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။ အမြဲတစေ စနစ်တကျလုပ်ကျင့်ရှိသော်ငြား ဒီမနက်ဖြင့်

မောင်ချိုမောင် ၁၉၃

ဆိုတာမေ့ ဒီဟာကျန်ဖြင့် အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ယ် ဒေါသဖြစ်ရလေသည်။ အလုပ်ကို ယူသွားရန် ပစ္စည်းတွေ နဲ့အောင်စစ်ပြီးမှ phone ကို လှမ်းယူစဉ် အသံမြည်လာလေ၏။

“ဟယ်လို”

“Good morning, cho”

မျက်နှာက အလိုလိုခွဲကျသွားရပါသည်။ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်သည့်အချိန် နေထိုင်မကောင်းသလိုဖြစ်နေချိန်မှာတောင် သူ့ကို ဘာကြောင့် သတိမရမိပါလိမ့်။ လက်တွဲဖော်၊ တိုးတိုးတိုင်ပင်ဖော်၊ ရင်ဖွင့်ဖော်အဖြစ် ခွင့်ပြုပြီး တွဲနေပါသည့် သူ့ကို သတိရဖို့ မေ့နေတာက အဖြစ်ပါပဲ ‘ရန်ချို’။

“တွေ့ချင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတာလေ”

“ဟာ! အခုလား”

“အင်း”

“မောင်က အခု ဆေးရုံသွားတဲ့လမ်း... ကျစ်... မဟုတ်သေးဘူး။ အခုလာပြီ ချို၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နာရီဝက်လောက် ကြာရင်လည်း စောင့်နိုင်မလား”

“အင်း”

“Ok! မောင်လာပြီး ချို့အတွက် အချစ်တွေ အများပြု
သယ်ဆောင်လာမယ်”

phone ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်တံခါးတွေကို ပြတင်းပေါက်တွေ
လိုက်ပိတ်ကာ ရေခဲသေတ္တာကို စစ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အသားသီး
ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ မဝယ်ဖြစ်သေးတာနဲ့ Main switch ကို
ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး တစ်နေကုန် အပြင်ရောက်
နေတာနဲ့ လျှပ်စစ်မီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး save ဖြစ်အောင် အပြုသင့်
ထားဖြစ်လေ၏။

အိမ်ပြင်ဝရန်တာမှာ ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်တံခါးကို သော့ဆွဲ
လိုက်ပါသည်။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ နံနက်
နာရီကျော်နေပြီဆို သူ့ကို နှောင့်ယှက်သလိုများ ဖြစ်သွားပါသလား။
နားလည်မှုဆိုတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စည်းကမ်းတွေနှင့် ဆောင်
ခတ်နေမိခဲ့တာလေ။ သူ့အပေါ် မတရားသဖြင့် သုံးဖြတ်ထားထား
ဘာကြောင့် မတွေးမိပါသလဲ။

“တိ!”

ကားဟွန်းသံပြုလိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ သူဆင်းလိုက်လေ၏။
ဝရန်တာမှ လှေကားသုံးထစ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်မ ဆင်းလိုက်၏။

သည်။ ခြံတံခါးအသေးလေးကို ဖွင့်၍ သူဝင်လာစဉ် ဖြည်းဖြည်းချင်း
ထွန်းနေသည့် ခြေလှမ်းတို့ကို ပြန်လိုက်သလို သူရှိရာဆီ ဦးတည်လိုက်
လေ၏။

“ချို”

ရင်ခွင်တွင် ခိုဝင်လာသည့် သူမကို သူ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်
မိ၏။ မျက်ဝန်းအစုံ မှေးမှိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေသည်က အကြာ
ကြီးပါလေ။ အသားချင်းထိဖို့ဝေးစွာ လက်ကလေးကိုင်ချင်တာတောင်
မှ အရိပ်တကြည့်ဖြင့် ကိုင်ခွင့်ရသည့် အခွင့်အလမ်းက နည်းပါးလွန်း
လေ၏။ ဒီတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ချစ်သူက သူ့ရင်ခွင်
ဆီ အပြေးဝင်ရောက်လာပါသလဲ။

အတော်နီးကပ်စွာ ရှိနေတာနဲ့ ရင်ခုန်သံတို့ကို အတိုင်းသား
ခံစားမိပါသည်။ ဘာစကားမှမပြောပါဘဲ ငြိမ်နေတာနဲ့ အလိုက်တသိ
ဖြင့် သူပါ ငြိမ်နေရလေ၏။ သို့သော် ... ချစ်ခြင်း၏စေတသိတ်က
သူ့ဆီမှကြောင့် သူမနဖူးလေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်မိပါသည်။

“ချို” စိတ်မဆိုးပါစေနဲ့။

“ချို... နေမကောင်းလို့လား”

ခေါင်းကို အသာခါပြလေ၏။ ရင်ထဲမှ လှိုက်ဖိုတက်လာသလို
အာရုံပြင်ကို ဖက်ထားခြင်းကြောင့် အတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုကို သူ ခံစား

၁၉၆ ဦးအောင်

မိလေသည်။ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်မှိုက်နေလေသလား။ အစ်မဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ပြုမှာ မှန်ပေမယ့် အတူတူ မခွဲဘဲနေဖြစ်မှာမို့ သူမ ကြေကွဲစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ဒါဖြင့် မည်သို့သော အကြောင်းအရင်းက သူမတို့ ဤသို့ ခံစားစေပါသလဲ။

ရင်မောရပါ 'ချို' ရယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲတင်”

ခေါင်းခါပြန်လေ၏။ အစစအရာရာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်ပါသည်။ မိန်းကလေးက မပြောချင်သည်အရာမျိုးကို မျိုသိပ်စုံကွယ်ကျင့်လည်း ရှိတာလေ။ မျှပေခံစားဖို့ဆိုတာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြောမှသာ ကူညီနိုင်တာမျိုးပါ။ အခုတော့ သူ၏ 'ချို' ရင်ထဲမှာ တနင့်တဝိုးကြီး ကျိတ်မှိုက်ခံစားနေရသည့်နှယ်ပါလေ။

“အလုပ်သွားရမှာလား”

“အင်း”

“မောင် လိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ Breakfast စားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် တစ်ခုခု အရင်သွားစားကြတာပေါ့”

“မောင်”

“ဗျာ”

မင်းတင်မောက်တင်သာ ဦး ၁၉၇

ရင်တွင်းမှ ဒိန်းခနဲပြည်လေ၏။ အလို... 'ချို'က... 'ချို'က... သူ၏ 'ချို'က သူ့ကို 'မောင်' တဲ့လေ။ ဒီသည်ကို မကြာခဏ သူသုံး ဖြစ်ပေမယ့် 'ချို' နှုတ်မှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုသဘောမျိုးနဲ့ ခေါ်ဖြစ်တာပါလဲ။

ထူးဆန်းလေစွာ 'ချို'။

“ပြောလေ ချို”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“သွားရအောင်”

ခြံတံခါးကို ဂလန်ပြန်ထိုးလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို သူ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူမကို အရင်တက်စေပြီး တစ်ဖက်တံခါးမှ ကားမောင်းရန် သူ ဝင်လိုက်ပါသည်။ ကားစက်နှိုးစဉ် သူမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေတာမို့ ညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ စိတ်မကြည်ဘူးလား။ ခန္ဓာကိုယ် မကျန်းမာတာမျိုး ဆိုသာ ကုသပေးနိုင်ပေမယ့် အတွင်းစိတ်မှ ဒဏ်ရာမျိုးက ကုသဖို့ အတွက် သူ မကျွမ်းကျင်ပါချေ။

“ကော်ဖီသောက်မှာလား”

“မသောက်ချင်ဘူး”

“Ok!”

စောစောစီးစီး Coffee ဆိုင်မှာ မရပ်ဖြစ်ဘဲ အအေးရောင်း သည့် ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ရပါ၏။ အချို့ မကြိုက်သည့် ကောင်မလေးအတွက် သီးနှံဒီမိုတစ်ခွက် မှာဖြစ်လေသည်။ သူ့က ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို သောက်ဖြစ်ပါ၏။ ခံတွဲနစ်ယောက်က နှစ်ချို့ မှာတာမို့ ကောင်လေးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

အအေးခွက်ထဲမှ အသီးတို့ကို မွေနှောက်နေရင်း သူမ မသောက်ဖြစ်ပါ။ စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်သလို ဂူကိုင်ပိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ ဘာတွေခံစားနေရပါသလဲ ချို့။ ကိုယ်စားယူလို့ရရင် 'ချို့'ဝေဒနာတွေ ကို 'မောင်' ယူလိုက်ချင်ပါရဲ့။ နည်းနည်းလေးတော့ ဖွင့်ပြောစေချင် ပါတယ်။

“ချို့”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေသလဲ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှ မောင် ကျွန် နိုင်မှာ”

သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိပါ၏။ အရာရာ ပွင့်လင်းသင့် တာ မှန်ပေမယ့် တချို့ကိစ္စမျိုးကိုက ဖွင့်ပြောဖို့ မသင့်လျော်ပါ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ တမင်မေ့ထားခဲ့ပါသည့် အတိတ်က အခုမေ့ရန် နှင့် ပတ်သက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်

တာမျိုးကို ကျွန်မ မလိုလားတာ အမှန်ပါ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အသည်းကွဲခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမတစ်ယောက် အပေါ် မျက်စိစုံစိုက် ယုံကြည်စွာ ချစ်မိသည့် 'ညီထွဋ်သာ' ချစ်ခြင်း အပြုစင်လွန်းတာ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မအပေါ် အလိုလိုက်ပြီး ကြာခဏ တွေ့ချင်တာ၊ အမြဲတစေ အသံကြားချင်တယ်ဆိုပြီး ဆက်တာမျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးတာမျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ပါ။ မိလိက ခိုနေသည့် တွဲဖက်အဖော်အဖွဲ့ကောင်လေးချစ်တတ်က နှုတ်ပျော့ပျောင်းလွန်းတာပါလေ။

“ချို့ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“ပြောချင်တာထက် ပြောသင့်ပြောထိုက်တာကိုပဲ ပြောမယ် ဆိုတာလေ”

“မောင်က ချို့စိတ်ကို မပိုင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် ချို့ ဒါပေမဲ့ သေးသေးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ချို့စိတ်ကို ပြေစေအေးစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

“သိပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချို့ရယ်”

“နောက်မှပြောပါမယ်... အလုပ်သွားရမှာမို့ပါ”

“ဖျော်ရည်သောက်ဦးလေ”

“တော်ပြီ”

“ဒါဖြင့် မောင်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

အအေးဖိုးရှင်းကာ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်မလက်မောင်းကို သူလာတွဲပေးမယ့် မရန်းဖယ်ဖြစ်ပါ။ စိတ်မကြည်လင်သလို မျက်နှာလည်း ညှိုးနေတာပဲ။ သူက ဘာမှစကားဆက်မပြောပါချေ။ ကုမ္ပဏီရှေ့အထိ ကားမောင်းပို့ပြီးမှ လက်ပြကာ ဆေးရုံ duty ဝင်ရန် ပြန်လှည့်မောင်းသွားလေ၏။

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ‘ဇင်မာ’က ‘ရွှေဝါ’ တို့နှင့်အတူ အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ Order မှာထားသည့် ပစ္စည်းတွေက အခုတလော များနေတာကို။ Boss မမက နားနားနေနေမှ လာရန် မှာထားပေးမယ့် မနက် (၁၀) နာရီမကျော်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး လာခဲ့တာပါ။ ကိုယ်က လုပ်ငန်းရှင်မဟုတ်သည့် လခစားဝန်ထမ်းပဲ မဟုတ်လား။

“ရောက်လာပြီလား”

“အင်း”

“တစ်ခုခုဖြစ်လာလို့လား ... မျက်နှာမကောင်းဘူး”

“နောက်မှပြောမယ်”

ခဏအကြာမှ Boss မမ ရောက်လာပြီ။ အခိုင်အကဲ သတိထားရင်း ရုံးခန်းထဲ လိုက်လာပါ၏။ မမမျက်နှာက လန်းလန်းဆန်းဆန်းပဲပို့ ပြောရအဆင်ပြေမည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ပြဿနာဆိုတာ ကိုယ်က ကြုံမြင်နေရင် ကြုံရှောင်ရှားရမှာ မဟုတ်ပါလား။

“မမ”

“ပြောလေ ချို ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“မမရဲ့ဒိတ်ဆွေအိမ်ကိုပဲ ပြောချင်လို့ပါ”

“ကိုမင်းကို ပြောတာလား”

“သူ့အိမ်အတွက် Decration ဆင်ဖို့ သွားတာ ဇင်မာ့ကို လွှတ်ပေးလို့ရမလားလို့ပါ”

မျက်ဝန်းလေးလဲ့လာရင်းမှ အံ့သြသွားလေ၏။ ခါတိုင်း ဘယ်တော့မဆို မမ ခိုင်းသမျှ မညည်းမညာ လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါလျက် ဒီတစ်ကြိမ်တောင်းဆိုမှု ငြင်းပယ်မှုတွေ လုပ်လာတာက အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေတာပါ ချို။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချို။ သူနဲ့လည်း ချိုက ရင်းနှီးသလောက် နီးကပ်လာ၊ ချိုမဟုတ်တဲ့ တခြားလူကို လွှတ်လိုက်ရင်”

“ဇင်မာလည်း ကျွမ်းကျင်တဲ့သူပါ မမ၊ ချိုတို့ အတူတူ အင်တန်းပြီးခဲ့ကြတာပါ”

၂၀၂ ဖိ ဗမာ့အသံ

“မတူဘူးလေကွယ်၊ ချိုက တို့ ပိုပြီးအားကိုးစိတ်ချရတဲ့သူပဲ
ဘာလဲ... နေမကောင်းဖြစ်ပြီး စိတ်မကြည်လို့လား။ နားချင်လည်း
(၃) ရက်လောက် နားလိုက်လေ၊ တို့ ခွင့်ပြုပါတယ်”

လေပူကိုသာ မှတ်ထုတ်လိုက်မိတော့၏။ အားကိုးစိတ်ချသတဲ့
လား။ အဲဒီလို မိန်းကလေးက မမရဲ့လူနဲ့ အတိတ်မှာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူး
တာကို မမမှ မသိခဲ့တာလေ။

* * *

အခန်း (၁၇)

“ဒီမှာ CEO အတွက်ပါ”

ရွှေအိုရောင်ဖိတ်စာလေးက သူ့စားပွဲထက် ရောက်လာလေ
၏ ‘မို့’က (မျက်နှာပူ၍ပဲလားမသိ) လာမပေးဘဲ ‘ရဲရင့်’ သာ သူ့
အတွက် လာပေးတာပါ။ မင်္ဂလာပွဲတဲ့လား။ ဟိုစဉ်ကဖြင့် ‘မို့’တို့က
December ဆို ကိုယ်တို့က January ဆိုပြီး သူမကို ပြောခဲ့တာလေ။
အဲဒီလိုစရာတွေက အများကြီး ရှိနေတုန်းပါပဲလား ချို။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အတည်ဖြစ်ပြီပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်... ချို့ကိုးပြီး ငါတို့ကိစ္စကို အကန့်အသတ်မရှိ

နောက်ဆုတ်ခဲ့ရတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ချိုကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်းလို့ ဖြစ်သွားရတာပဲ”

“မှန် ငါ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်”

“အိမ်ကိုတော့ လာခွင့်ပြုမယ် မထင်ဘူး နနွ”

မျက်နှာက အလိုလိုခွဲသွားရပါ၏။ ရန်သူကြီးတစ်ယောက် နှယ် မြင်ထားပါသလား။ မုန်းတယ်၊ မေ့တယ်ဆိုပြီး ကျောခိုင်းလမ်းခွဲ ဖြစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ချို့ရယ်။ လိုက်နာသွားယူကံပါက အလောင်းခဲ မြင်ရမယ်တဲ့လား။ ခြိမ်းခြောက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ အကြင်နာမျှော် ဝန်းတို့က မီးတောက်တစ်ခုနှယ် ရဲရဲနီနေခဲ့တာလေ။

စိတ်မောပါသည်ဟူသည့် မိန်းကလေးကို အချစ်တွေနှင့် အရည်ပျော်ကျသွားအောင် လုပ်ပေးခဲ့ရတာက နှစ်နှစ်ခန့်ရှိခဲ့တာပါ။ ဘယ်လောက်များ တုန်အောင်ချစ်ခဲ့ရပါသလဲ။ အသည်းအသက်မက ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူက အထင်မှားပြီး ရုတ်တရက် လမ်းခွဲခဲ့ရတာဆို သူ့မာနကို ခိုက်ချိုးပစ်လိုက်သလို ခံပြင်းခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။

တကယ်ဆို ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေးသင့်တာပေါ့။ ဘာက ဘယ်လိုအကြောင်းလဲဆိုတာကို ဖွင့်ပြောနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ထောင် မရခဲ့ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေကတစ်ဆင့် ရှင်းပြပြန်တော့လည်း ‘မင်းနနွ’ဆိုတာကို နာမည်တောင် မကြားချင်ဘူးဟု ခါးခါးသီးသီး

ငြင်းဆန်သတဲ့။

ချုံးချုံးချင်းပြီး စိတ်ကောက်တတ်တာကို ချောနိုင်ပေမယ့် လက်သီးဆုပ် အံ့ကိုက်ပြီး မျက်လည်မကျအောင် ထိန်းထားတာက အသက်ကို ပိုပြီး အန္တရာယ်ထိခိုက်တတ်တာပါ။ သူ၏ချို့က ထိုသို့ပင် ထေးနားကို လူသိမခံဘဲ ကိုက်ခံစားခဲ့ပါသတဲ့။ ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမည်’ ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းက အဘယ်မျှ ထိရောက်ခဲ့ပါသလဲ။

“ငါ၊ ချို့နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ”

“ဘာ”

‘ရဲရဲ’ အံ့သြသွားလေ၏။ မည်သို့များ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြ ဖိမလဲ။ မိန်းမဆန်သည်ဟန်တို့ ကွယ်ပျောက်နေပြီး ယောက်ျားဆန် သည့် ဟန်တို့က ‘ချို့’ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာပါ။ ဆံပင် ထို့ ယောက်ျားလေး style ခပ်တိုတိုညှပ်ပြီး sport shirt အဝါ ဈေးဈေးလေးကို style pants နှင့်တွဲပြီး ဝတ်ထားပုံက နိုင်ငံခြားက International Model တွေအတိုင်း ပုံရိပ်ထင်ဟပ်နေတာပါလေ။

သူ ခြေဝယ်ပြီး ဆောက်နေစံတိုက်၏အခန်းတွင်းမှာ (အိမ်ကို ဆိုအပ်သမျှ စစ်ဆေးပြီး) ခဏမျှ Dreambed ထက် ပေးခဲအိပ်ပျော် ခဲ့တာက ကံကောင်းသွားတာများလား မသိပါ။ ကားဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ပါဘဲ လေ့ကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည့်

ခြေသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းပါပဲ။ ဆိတ်ငြိမ်သော အရပ်ဒေသမှာ ခပ်ဖွူ နင်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံတို့က သူ့နှလုံးသားကို နွေးနွေးလေဖြင့် အခုန်ပြန်စေလေ၏။

ဝရန်တာဘက် ထွက်သွားမှန်း သိတော့မှ အခန်းတွင်းက အပြင်သို့ လိုက်ထွက်မိခဲ့ခြင်းပါပဲ။ တိုက်အောက်ဖက်ကို ပုံကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာနေဟန်ကြောင့် ခပ်စောင်းစောင်း ဖြစ်သွား ပါသည် မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဒီမျက်တောင်ကော ကောလေးနှင့် ဒီနာတ်ချွန်ချွန်၊ ဒီနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက သူ့ရင်ကို ထိစွဲ ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးမှန်း သိသာစေတာ မဟုတ်ပါလား။

အထူးသဖြင့် သူ မကြာခဏ ငုံ့နင်းခဲ့ပါသည့် လည်တိုင်သွယ် သွယ်လေးထက်မှ မှည့်နက်လေးက ရင်ကို ပိုခုန်စေခဲ့တာလေ။ ထို တုန်းကလို ကလေးဆန်သည့် ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့ပါဘဲ အရွယ်၏ တည်ငြိမ်မှုဖြင့် ‘ချို’အလှတရားက သူ့ရင်ကို အေးမြစေတုန်းပါ။ အချစ်တွေ မကုန်ဆုံးနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့တာပါ ချို။

- “ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”
- “ဒီလိုပဲ အကြောင်းရှိလာလို့ပါ”
- “အဲဒီအကြောင်း ပုံ့ကို မပြောဘူးထင်တယ်”
- “သိပ်မကြာသေးဘူး... ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ ဆုံခဲ့တာ”

“စကားကောင်းကောင်းပြောလို့လား”

သက်ပြင်ချွန်ရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ပြီးမှ မကြည့်ချင်အောင် မှန်းတယ်တဲ့လား။ ပြောရင် ပြောသလို လုပ်တတ်သည့်အကျင့်က သူ့နဲ့တူအောင် ပိုခဲ့တာလေ။ ခေါင်းမာတာ လည်း တူ၊ စိတ်မာတာလည်း အတူတူ၊ စွဲလမ်းမှုကြီးတတ်တာမျိုး လည်း တူပြီး မာနထားတတ်တာပါ ဘာဖြစ်လို့ တူတာပါလိမ့်။

ဒီလောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ခြင်းတူ သံယောဇဉ်တွယ် ထာတတ်လည်း တူခဲ့ပါလျက် ရုတ်တရက် သံသယဖြစ်သွားတာနဲ့ ဖြေရှင်းချက်တောင်မှာ အခွင့်မပေးဘဲ ကျောခိုင်းပြီး လမ်းခွဲခဲ့တာမို့ ‘မင်းနန္ဒ’၏ရှင်သန်သည့်ဘဝသစ်ပင်က မီးရှို့သတ်ခံရသလို ဖြစ်ခဲ့တာ လေ။ ယောက်ျားမို့ မျက်ရည်မကျဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရင်နာခဲ့ရတာ အမှန် ပါပဲ။

မချစ်တော့ဘူး မှန်းလိုက်ပြီလို့များ ထင်ထားပါသလား။ ဘာသွားပါလိမ့်မည်။ ‘ရနံ့ချို’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ‘မင်းနန္ဒ’ ဆို သည့် သူက အခုချိန်ထိ စိတ်နာနာနဲ့ ချစ်နေတုန်းပါပဲ။ ဘယ်လိုပါလဲ ‘ချို’။ ဒီကကောင်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ရက်ရက်စက်စက်နဲ့ အစိမ်းလိုက် ခွဲသွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို ရက်ရက်စက်စက် စိမ်းကားတင် အောင် မင်းကို ဘယ်မိစ္ဆာကများ အမိန့်ပေးခဲ့ပါသလဲ။

“မို့နဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“ကြိုလည်း စဉ်းစားထားဦး၊ မှ်က ငါတို့အတွက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် သူညီမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အချိန်မရွေး ရန်သူ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“အေးပါ ... ငါ သိပါတယ်”

‘ရဲရင့်’က အလုပ်ရှိသေးတာမို့ သူ့အနီးမှ ထွက်သွားလေ တော့၏။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းခွဲခွဲချဲချဲ နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်နှစ်တော် အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ငွေစုနိုင်ခဲ့တာပါ။ မိဘတွေက နယ်ကိုပြန်နိုင်ကြ ပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှအနာကို ကျိတ်ဖြေရင်း စိတ်လေတာကို ခြေ သာအောင် နေခဲ့ရတာပါလေ။

အချစ်တွေ ပုံပေးခဲ့သမျှ ပြန်ရခဲ့တာက ဥပေက္ခာတရားထဲ လား။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးရမှာ မှန်ပေမယ့် စိတ်စေတသိတ်စာ အမိန့်ပေး၍ မရခဲ့ပါ။ ပါးပြင်ကို ပြန်စမ်းလိုက်မိတိုင်း ‘ချို’ ရိုက်ခဲ့ပါသည် အားပြင်းပြင်းထန်ရာကို စဉ်းစားမိတုန်းပါပဲ။ အနမ်းတွေပေးခဲ့ဖူးသည့် ပါးပြင်ကို ‘ချို’ မို့ ရိုက်ရက်ရတယ်လို့ ရက်စက်ပါ။

Phone သံပြည်လာတာမို့ ယူကိုင်လိုက်မိပါ၏။ အခုတလော ဆက်သွယ်နေဖြစ်သည့် ‘ဒီဇင်ဘာကုမ္ပဏီ’၏ MD ဦးသက်နှင်း ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည့် ‘ဒီဇင်ဘာနှင်း’ ပါပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာ

ဝင်လုပ်ဖြစ်စဉ်က Boss အရင်းချင်းချိတ်ပြီး သူ့ကို ဒီကုမ္ပဏီမှာ လွှဲ ဖို့လိုက်တာပါ။

အရင်းဆုံး လူကြီးကို သွားတွေ့ရတာမို့ ‘အန်ကယ်ဦးသက် နှင်း’က သူ့ကို လဘောကုသလို သမီးဖြစ်သူ ‘နှင်း’နှင့် လက်ဆက် ဆက်ရင်းမှန်း စိတ်ထဲမှ သိနေပါ၏။ ပညာတတ်၊ ဥစ္စာရှိ၊ ရုပ်ရည်ရွယ်ကာ ခြေခံသည့် ‘နှင်း’က အပြစ်ပြောစရာရှာလို့မရသည့် မိန်းမချောလေး ဖြစ်။ သို့သော် ...

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် မိန်းကလေးက အိမ်ထောင်ယောက်တည်းသာ ရှိခဲ့တာပါ ‘ရနံ့ချို’။

“ဟယ်လို ... နှင်း ပြောလေ”

“အလုပ်များနေမလားလို့”

“ရပါတယ် ... ပြောစရာရှိလို့လား”

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

Phone နဲ့ပဲ ပြောမှာထင်ပါရဲ့။ တွေ့ချင်ရင် အပြင်မှာ Date ရှိ တွေ့လိုရပါသည်။ သူက ဒီမှာ ဝန်ထမ်းဖြစ်နေပေမယ့် ‘နှင်း’က နောက်ကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်နေသည့် ပိုအလုပ်များသည့်လူပါပဲ။ ပြောစရာ ရှိတဲ့ ဘာများပါလိမ့်။ ‘ချို’နှင့် ဆက်သွယ်နေသည်က ‘နှင်း’နှင့် အိမ်ထောင်နေတာမို့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရတာမှာပါ။

“ဘာများလဲ နှင်း... အပြင်မှာတွေ့ပြီး ပြောဖို့များလား”

“ဟင်းဟင်း... ကိုမင်းက တွေ့ချင်လို့လား”

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး... နှင်းမအားတာ အချိန်မရတာ ကိုယ်လည်း သိတာပဲ၊ အလိုက်သိရမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါရှင်”

“ကိစ္စက”

“ကိုမင်းရဲ့တိုက်က ပြီးနေပြီလား”

“လက်စသတ်နေပြီလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... Decration ဆင်ဖို့ အပြန်လိုနေပြီလားလို့ပေါ့”

“မြန်လေ ပိုကောင်းလေပေါ့ နှင်းရယ်၊ ခြံထဲမှာ အပင်တွေ စိုက်ဖို့ အလှဆင်ဖို့တွေ အများကြီး ပြင်ဖို့ ကျန်သေးတယ်”

“သုံးလေးရက်လောက် စောင့်နိုင်မလား”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ လန့်သွားရလေ၏။ ဘာလဲ... ‘ချီ’ မအားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မလာနိုင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းလေသလား။ မင်း တစ်ခုခုကိုတော့ မဖြစ်မနေ လုပ်တော့မယ်မှန်း ကိုယ်သိနေပါတယ်။ ချီ။ ဟန်မဆောင်တတ်ပါဘဲ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့များ နေနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဪ... သိပ်အထွေးအထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ချီက နေလို့ သိပ်မကောင်းတာနဲ့ ပေးနားထားလို့ပါ၊ တခြားလူကို”

“No! no! ကိုယ်က ‘ရန်ချီ’ နဲ့ပဲ အပ်ချင်တာ နှင်းရဲ့၊ သူနဲ့မဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်တယ်... နှင်းလည်း ချီကိုပဲ စိတ်ချလို့လေ၊ သူက သူ့အစား ဇင်မာကို လွှတ်စေချင်တာ”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ... ရန်ချီနဲ့ကိုယ်က ရင်းနှီးသလောက် ခိုနေပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်... နှင်းလည်း ဒါကြောင့်မို့ ပြောနေတာပါ။ ချီက နှင်းအားကိုးရတဲ့ ဝန်ထမ်းဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးဆိုလည်း မှန်တယ်၊ ဘယ်အလုပ်ပဲ ခိုင်းခိုင်း၊ လှည့်ကြည့်စရာမရှိအောင် ကို သေသပ်တယ်၊ သူပြင်ဆင်ပေးသမျှ အိပ်ရှင်တွေတိုင်း စိတ်တိုင်း ကျခဲ့တာချည်းပဲ”

“တော်တယ်ဆိုပါတော့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ... ကိုယ့်ငါးချဉ်ပဲ ချဉ်တယ် ပြောနေလို့လား”

“အမှန်ပဲလေ”

နှစ်ယောက်သား phone ပြောရင်းဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်လေ

၏။ စိတ်ထားဖြူစင်သည့် မိန်းကလေးပါပဲလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သော
မြှင့်တင်ပြီး ပြောတတ်ကြပေမယ့် သူတစ်ပါးအပေါ် ချီးမွမ်းတတ်သည့်
အကျင့်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ မရှိကြပါလေ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ဝန်ထမ်း
၏ရုဏ်ကို ဖော်တတ်သည့် Boss မျိုးက လုံးဝမရှိသလောက်ပါပဲ။

ဘယ်လိုလဲ 'ချို'။ ရှောင်ရှားဖို့ ပြင်နေပြီလား။ ကိုယ်နဲ့ ပြန်
တွေ့စဉ်က အကောင်းအတိုင်းကြီး ရှိနေပါလျက် ချက်ချင်းကြီး နေ
မကောင်းပါဟူသည့် အကြောင်းပြချက်က မလုံလောက်တာကို မင်း
မသိဘူးလား ချို။ မျက်နှာပူတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခပ်ရှင်းရှင်း နေချင်
လို့ မပတ်သက်ချင်တာမျိုးများလား။

သို့တည်းမဟုတ် တစ်ချိန်တစ်ခါက ရင်ခန့်သံမျိုး ထပ်ဖြစ်
မှာမို့ ကြုံမြင်နေပြီး သတိပေးချက်နှင့် ရှောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာများ
လား။ တစ်ယောက်ချင်းခံစားချက်၊ တစ်ယောက်ချင်းရင်တွင်းမှ သံယော
ဇဉ်၊ တစ်ယောက်ချင်းနှလုံးသားစည်းချက်ကို တစ်ယောက်က အလိုလို
နားလည်ပြီး ခံစားနိုင်တာမို့ပဲ ထပ်ပြီး မဖြစ်ချင်လို့များ တမင်တကာ
သတိထားပြီး ရှောင်ချင်တာပေါ့လေ။

Sorry ပါ ချို။ မင်း မည်သို့ပင် ဆုံးဖြတ်ထားပါစေ ကိုယ်က
တော့ မင်းရဲ့အနီးဆုံးကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်နိုင်ဖို့အတွက်
ခြေလှမ်းပြင်တော့မှာမို့ပါပဲ။ 'အခွင့်အလမ်းဆိုတာ ဘဝတံခါးကို

တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ခေါက်လေ၏။'တဲ့။ သို့သော် ကိုယ့်အတွက်ကဖြင့်
နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် လမ်းဖွင့်ပေးပြီဟု ယုံကြည်ချက်က ခိုင်မာနေပါ
ပြီ ချို။

“ထင်တယ် ... နှင်းရဲ့ချိုက ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်တဲ့ At-
traction မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာကို။ သူနဲ့ဆုံဖူးသမျှ လုပ်ငန်းရှင်တိုင်း
သူ့ကိုပဲ သဘောကျပြီး ကြုံဖြင့်ယူကြတာချည်းပဲ”

“ဒါကြောင့်မို့ နှင်းက တောင်ငွေလေးလို့ ပြောတာကိုး”
/ ‘ဒါပေါ့’

“ဒါဖြင့် နှင်းတို့လုပ်ငန်းစနစ်ပဲ တွေ့ကြမယ်လေ။ ချို သက်သာ
မှ အလုပ်ဆင်းနိုင်မှပဲ လုပ်ပါစေ”

“စောင့်နိုင်တယ်ပေါ့လေ”

“အင်းပေါ့ ... အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်
ခွမ်းရှိဖို့လည်း လိုအပ်တာ နှင်းသိမှာပါ”

“Tycoon (လုပ်ငန်းရှင်ကြီး) ဝိသပါပေ ... တကယ်ပါပဲ”

“ပြောင်းပြန်မပြောပါနဲ့ နှင်းရဲ့”

စိတ်ရှည်ရမှာပေါ့ ချို။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို သေချာ
စောင့်နိုင်မှ အခွင့်အရေးဆိုတာကို ကိုယ်ပြန်ရမှာလေ။ ပြောစရာတွေ
ရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေပါတယ် ချို။ ပြေပြေလည်လည်နဲ့ လွယ်လွယ်

၂၁၄ အမေရိကန်

တကွ ပြီးနိုင်မည်မှန်း မျှော်လင့်မထားမိပါ။ အခက်အခဲဆိုတာ နေရာ
တိုင်းမှာ မလွဲမသွေ ကြုံရမှာပဲ။ မဟုတ်လား။

ကိုယ်တို့ ဆုံကြပါစို့။ လွမ်းမောဖွယ်ရာ အတိတ်ကို ပြန်ခဲ့
ကြည့်ချင်လည်း ခဏလောက် လှည့်ကြည့်ကြတာပေါ့။ နာကျင်ခြင်း
တွေကို အဆုံးသတ်ပါရစေ။ ဒဏ်ရာတွေရှိတာကိုလည်း ကိုယ့်ချစ်ခြင်း
ဆေးတန်ခိုးနဲ့ ပျောက်ကင်းစေပါမယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ
ကိုယ့်အသက်နဲ့ထပ်တူထပ်မျှ ချစ်ခဲ့ရတာပါ ‘ချို’ရယ်။

* * *

အခန်း (၁၈)

ပစ္စည်းတွေ သေချာစစ်ကာ စက္ကန့်ပုံတွေထဲသို့ စီတည်နေ
ထိန်း ‘ဇင်မာ’ က ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ဘာစကားမှ ထပ်မပြောပါချေ။
အသွားချင်ပါဘူးဟု ဒီလောက်ပြောနေပါလျက် ဟိုကနေ By name
နဲ့ ခေါ်ရတယ်လို့။ မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်တာ ရှင်မသိဘူးလား။ ခေါင်း
အတွဲနေရာမှာ လာတူကြတဲ့လူနှစ်ယောက်အတွက် ပြန်ဆုံစရာလမ်းက
ဆိုနိုင်တာလေ။

“နင် ဘယ်သူ့ကို ခေါ်သွားမှာလဲ”

“အသက်နဲ့စိုးကျော်တို့အုပ်စုပေါ့”

၂၁၆ ❀ အသားရောင်

“သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ Reason မှ ပြလို့မရတာ”

“ဟိုမှာ သူနဲ့ဆုံရင်ကော”

“မီးစင်ကြည့်ကရုံပေါ့”

“Boss-နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ထင်လား”

“သေချာသလောက်ပဲ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ သက်ပြင်းနှိုက်လိုက်မိကြလေ၏။ နားရက်နှစ်ရက်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝယူပြီးတော့ တာဝန်ကျေပွန်အောင် လုပ်ပေးရမှာပါ။ ဒီ Boss မမနှင်းက အလုပ်စဝင်စဉ်ကတည်းကစပြီး “အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့တာမို့ နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုပြောင်းဖို့ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ အခုတော့ သူနဲ့ပတ်သက်သည့် အတိတ်ကြောင့် ပျက်စီးပူစရာတွေ ဖြစ်လာရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ စဉ်းစားချပြီကော ‘ချို’။

“ချို”

“အင်း... ပြောလေ”

“နင်တို့ ပြန်တွေ့တာကို မမ သိပြီလား”

“သိတယ်၊ သိတယ်ဆိုတာက ကိုဇော်ကို သူပြောလိုက်ဖို့ သိသွားတာ”

“ဘာတဲ့လဲ”

မင်းတပ်ယောက်ဖျင်သား ❀ ၂၁၇

“ငါ့မိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်တဲ့၊ မမလည်း wedding ကိစ္စနဲ့ ရှုပ်နေတော့ ငါလည်း သေချာမပြောဖြစ်ပါဘူး။ ပြောစရာလည်း ရှိမှ မရှိတာကိုး”

“ချိုချေ”

“ရှင်! မမ”

“မသွားခင် ခဏလာဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ရုံးခန်းတံခါးကို အသာဟရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ပုံစိတ်တာကို လက်စသတ်လိုက်ရလေ၏။ အလေးအပင်လာသယ်မှာက ယောက်ျားလေးတွေ ရှိတာမို့ သိပ်ကြီးမပင်ပန်းပါလေ။ Uniform ကို သေသပ်စေရန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ ရုံးခန်းရှိရာဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ တံခါးခေါက်သံ သဲ့သဲ့ပြုကာ ရုံးခန်းတွင်း ဝင်လိုက်ပါသည်။

“အခုပဲ လာလိမ့်မယ်... ဒါပဲနော်”

“ခဏလောက် ထိုင်ဦး၊ ချို”

Phone ပြောတာကို ချလိုက်ပြီး ခုံကို ရှေ့ဆွဲထိုင်လိုက်လေ၏။ ဒါတိုင်းထက် ပိုပြီးများ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသလိုပါပဲလား။ Boss မမပျက်နာက ဝင်းပကြည်လင်နေတာပါလေ။ ဪ... ချစ်ခြင်းက စိတ်ပျိုကိုယ်နုစေသည့် စေးခွမ်းတစ်လက်ဆိုတာ မှန်နေပါချော့ကော။

၂၁၈ မင်းသားစာအုပ်

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ရှင်”

“သူ့ကို ဆုံးဖြားလို့ မေးတာလေ ချို့ရဲ့၊ ချို့အမြင်ကို မေးနေတာ။ သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲလို့”

မျက်နှာထက် ခပ်နွေးနွေးဖြစ်သွားရပါ၏။ ခါတိုင်းဆို အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေနိုင်ပါလျက် အခုတော့ မေးတာနဲ့ ဘာမှမသိသလို ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားတာလေ။ ဘုရားရေ! သူ ဘာမှပြောပြထားဘူးလား။ မမသာ သိထားရင် ဒီလို မေးခွန်းကို မေးမှာမဟုတ်ပါ။ သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲတဲ့။

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ချို့ ... တို့ရှက်လာပြီ”

“ဪ ... ရုတ်တရက်မို့ပါ မမ၊ ဘာဖြေရမှန်းမသိလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“အမြင်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ချို့၊ ဒက်ဒီက သူနဲ့တို့ကို သဘောတူထားလို့ မေးတာပါ”

“အင်း”

ဦးနောက်ထဲ အမြန်စဉ်းစားရပါ၏။ မုန်းတီးခါးသီးသည့်စိတ်ဖြင့် ပြောရင်တော့ အပျက်တွေ့ရဦးသာ ထွက်လာတော့မှာပါ။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အမှန်ပြောရင် ရွာပြင်ထွက်နေရသတဲ့။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်

မင်းသားစာအုပ် ၂၁၉

ဖြစ်နေပါသည့် မမနှင့်ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပြီး ပြောမှသာ အဆင်ပြေမှာ အမှန်ပါပဲ။

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မမက အသားအရင်းဖြူပြီး သူက နည်းနည်းညိုတယ်”

“ယောက်ျားလေးဆို ညိုမှ ကြည့်ကောင်းတာဆို”

“အရပ်အမောင်းလည်း လိုက်ပါတယ်”

“ဒါပဲလား”

“ချို့တို့က စကားသုံးလေးခွန်းပဲ ပြောဖြစ်တာမို့”

“အသံကရော”

“အင်း ... အသံရော လူပါ ယောက်ျားပီသပြီး ကြည့်ကောင်းတယ်ပဲ ဆိုပါတော့”

“ချို့ချစ်သူကရော”

ထင်မထားသည့် စကားကြောင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါ၏။ ‘ချို့ ချစ်သူကရော’ တဲ့။ ဆန့်ကျင်ဘက် အဖြေပဲထွက်တော့မှာပေါ့လေ။ မာနမထားတတ်သူ၊ အနေအသွယ်၊ သူတစ်ပါးအပေါ် စာနာနားလည်ပေးတတ်သူ ... အထူးသဖြင့် ကျွန်မအပေါ်မှာ အနွံထားခံပြီး လိုက်လျောစွာကြင်နာသည့်သူ ဟူသည့် ကောင်းသတင်း ဂုဏ်ပုဒ်တွေသာ ပြည့်နေတာပါလေ။

၂၂၀ နီ အေးချိုအောင်

ကျွန်မကသာ သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်သည့် ပစ်ချက်တို့နှင့်သာ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလား။ Boss မမ၏အပြုက ကျွန်မစိတ်ကို မသက် မသာ ဖြစ်စေလေ၏။ အတိတ်ကို မတူးဆွချင်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖုံးကွယ်သိဂုက်ထားမှုက ဘယ်အချိန်ထိ တည်ရှိနေပါ့မလဲ။

“အင်း... မောင်က ကလေးအထူးကုဆိုတော့ ငယ်ဂုဏ် ရော ကြင်နာစိတ်ပါ ပိုရှိတဲ့သူပါ။ ဒါ့ သိပ်မပြောစာတ်ဘူး မမရဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပေါ့”

“မောင်တဲ့လား... ဒါ့ထက် ငယ်တယ်ပေါ့လေ”

“လပိုင်းလောက်ပဲ ကွာတာမျိုးပါ”

“ဪ”

“ဒါ့ သွားလို့ရပြီလား မမ”

“Ok ဒါ့... အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါနော်”

“ဟုတ်!”

ကုမ္ပဏီရုံးသုံးကားအလတ်ပေါ် ပစ္စည်းတွေတင်ကာ ထွက်လာ ခဲ့ပါ၏။ သက်မကို ကျိတ်နှိုက်လိုက်ပြီး စာရင်းတွေ တစ်ခါပြန်စစ်ကြည့် နေမိသည်။ လိုအပ်တာမရှိအောင် လုပ်ပေးရမှာ မဟုတ်လား။ တွေ့ ဖိုဆိုလည်း တွေ့ရုံပေါ့လေ။ ဘာဖြစ်လဲ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့မှ မရတာကိုး။ ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြောရုံပဲပေါ့နော်။

ခင်တစ်ယောက်တည်းသာ ၂၂၁

ကားကို ခြံဝင်းထဲ ကွေ့ဝင်ကာ ပစ္စည်းတွေ အရင်ချခိုင်းရ မိ၏။ အိမ်ထဲသို့ ပစ္စည်းပုံးတွေ သယ်ခိုင်းပြီး ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက် မိသည်။ အရင်ဆုံးဖွင့်သည့် ပုံးက ဧည့်ဆောင်အတွက်မို့ ဧည့်ခန်းမှာ စင် မျက်နှာကြက်၊ နံရံ၊ ဆင်ဝင်စသည်နေရာတို့မှာ မီးဆိုင်းတွေ၊ ဖန်းဆွဲတွေ ဆင်ရန် ပြင်လိုက်ကြပါ၏။

“လျာထားတဲ့အပေါက်နဲ့ ထွက်တိဖြစ်အောင် ကြိုးတပ်ပေး နော်၊ ဘေးကို မဖဲ့စေနဲ့၊ တည့်အောင်ကိုင်ထားလေ၊ စောင်းနေတယ်၊ နည်းနည်းပြန်ရွှေ့... ဟုတ်ပြီ... ကျော်မြင့်ဦးရေ”

“ဗျာ!... မဒါ့”

“အဲဒီနံရံမှာ မီးအိမ်တပ်တာ ဒဲကြီးမတင်လိုက်နဲ့၊ လှေကား အတိုကို စိုက်စိုက်လေး လုပ်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အချိန်တယ်လောက်ကြာမှာလဲ။ အလွန်ဆုံးကြာ တစ်လပေါ့။ သူ့အိမ်သို့ သူလာကြည့်မှာပါ။ ဟိုလူညွန့်၊ ဒီလူပြောဖြစ် အလယ်ခန်း အတိသို့ ပုံးတစ်ပုံးရွှေ့ကာ ပစ္စည်းသယ်နှံ့သုံးရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် အားပြာလေးဝင်လာလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ကုမ္ပဏီမှာ ရှိနေရမည့်လူက အယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအချိန်ကြီး ရောက်ချလာတာပါလိမ့်။

“ဒါ့ရော”

“ဟု!”

“ရန်သူ့ မပါလာဘူးလား”

“ပါပါတယ်ခင်ဗျ... အလယ်ခန်းမှာပါ”

‘ကျော်မြင့်ဦး’က Supervisor ပီပီ ကျွန်မရှိရာဆီ ညွှန်လိုက်လေပြီ။ အလုပ်လုပ်နေတာကို မစစ်ဆေးပါဘဲ ဘာလို့ လူကိုရှာနေရပါသလဲ။ အဝင်ဝဘက်ကို ကျောပေးလျက် ပုံးထဲမှ ပစ္စည်းတို့ကို တစ်ခုချင်း အပြင်မှာ စီနေလိုက်ပါသည်။ ရှောင်ချင်ပါသည်ဆိုမှ တစ်လောတော့ပါပြီကော။

“ချို”

အနောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်တာမို့ ရင်ထဲမှ ဒိတ်ခနဲ လာချိုးရုန်းလိုက်ပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒူးထောက်ထားသည့် အနေအထားမို့ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်လို့မရပါချေ။ ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားသည့် အခြေအနေကြောင့် ဂျူနီယာဝန်ထမ်းတွေ တွေ့သွားရင်ဖြင့် ပြဿနာအကြီးအကျယ်ဖြစ်တော့မှာပါပဲလား။

“ရှင်နော်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ... ဖယ်!”

“မကျေနပ်ရင် အော်လိုက်လေ”

“အလုပ်လာလုပ်တာရှင်၊ ရှင်နဲ့ ပလူးပလဲလုပ်ချင်လို့ လာတယ်မထင်နဲ့၊ လူကြီးလူကောင်းဆို သိက္ခာရှိရှိနေတတ်မှပေါ့”

လက်တို့က ဆတ်ခနဲ ဖယ်သွားလေ၏။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ ‘ရန်သူ’ က ရှင်တစ်ချက် နှုတ်လိုက်ရုံနဲ့ နူးဒီပြီး ပါလာမယ့် ဟင်းနုနွယ်ရွက်မှ မဟုတ်တော့တာကို သိမှပေါ့။ သူက ကျွန်မရှေ့မှာ တည့်တည့် ရပ်လိုက်လေ၏။ လူက သတိအနေအထားဖြင့် ကြမ်းပေါ်ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ချို၊ မတွေ့ရတဲ့ နှစ်နှစ်ကျော် ကာလကို ကိုယ် ဘယ်လိုဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ”

“ကတ်တလောက်ထဲက ရှင်ရွေးထားတာ ဒီအလယ်ခန်း အတွက် မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“စကားမလွဲနဲ့ ချို၊ ကိုယ် အလေးအနက် ပြောနေတာပါ”

“လေးတာတွေ နက်တာတွေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်မအလုပ်ချိန်ကို ကျေးဇူးပြု၍ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် phone နံပါတ်အသစ်နဲ့ Off ရက်ပြောပါ ချို”

“တွေ့လား... ဘယ်တော့မဆို သူ့ဘက်ကိုပဲ တွေးတတ်ပြီး သူများဘက်ကို မတွေးပေးတာလေ။ အဲဒါတွေကြောင့် ရှင့်ကို မုန်းတာပါ ‘ကိုမင်းနုနု’။ ရှင့်ရဲ့နဂါးမိက ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲပါ့မလဲ။ ဒီလို တစ်ဖက်စောင်းနင်း အပြောတွေနဲ့ပဲ ‘ဒီစင်ဘာနင်း’ ကို ဆက်လက် သတိထား ဘယ်တုန်းမှလဲနော်။ ကျွန်မက အညတရရိန်းကလေးဖြစ်

ပြီး ဟိုက တော်ဝင်နင်းဆီပွင့်လေးပါလေ။

“မပေးနိုင်ဘူး... ရှင်နဲ့ ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးစရာမှ မရှိတာ”

“အို!”

“ဒီကို ရှင်လာတာ ကျွန်မကို နောင်ယုက်ရုံသက်သက်ပဲ လား။ ကျွန်မ လုပ်ငန်းလုပ်နေတာကို စစ်ဆေးဖို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ပြေပြေလည်လည်ပြောရင် ကိုယ်အတင်းအကျပ် လုပ်ပါ မလား”

“ပြေပြေလည်လည် ပြောရအောင် ကျွန်မတို့က ပတ်သက် ဆက်သွယ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စောစောကလို အပြုအမူနဲ့ကို မမနင်း သိသွားရင် ဘယ်လိုရှင်းပြမှာလဲ”

“I don't care”

“ရှင် ဂရုမစိုက်ပေမယ့် ကျွန်မက ဂရုစိုက်ဖို့ လိုတယ်ရှင်။ Boss နဲ့ မျက်နှာမျက်ရယ်ပွင့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့အနာဂတ် ဘယ်လောက်ထိခိုက်သွားမလဲ၊ စာနာစိတ်ရှိသင့်တာပေါ့”

သုခဓမ္မာရုံအကြည့်က ကျွန်မထံ ရောက်လာလေ၏။ မျက်မှောင်ကိုပါ ကျုံ့ထားတာမို့ အတော်လေး ဒေါသဖြစ်နေပြီဟန် ခန့်မှန်းမိပါသည်။ မှန်တာပြောတော့ ခံရခက်နေပြီပေါ့။ သက်ဆိုင်သူ ရှိနေပါလျက် လူကို ဤသို့ပြုမူတာတော့ လွန်နေတာ အမှန်ပင်။

“မင်းက ကိုယ်နဲ့ရှင်ကို ဘယ်လိုမြင်နေလို့လဲ”

“ဒါတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် သိမှာပေါ့... မေးစရာလား”

“အထင်မှားပြန်ပြီလား အို၊ နင်းနဲ့ကိုယ် ဘာမှမပတ်သက်

ဘူး”

“အဲဒါ ရှင့်ကဏ္ဍလေ၊ ကျွန်မနဲ့မှ မဆိုင်တာ”

“အို!”

လက်မောင်းကို ကိုင်ရန် ရွယ်လိုက်စဉ် ကျွန်မက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရပါ၏။ ရင်နင့်နှင့် အလွမ်းတွေက ဖြည့်ချပြ ရအောင် အနေအထားမျိုးက ဝေးကွာနေခဲ့ပြီလေ။ သူက ရှေ့ကို ဆက်တိုးလာသဖြင့် မျက်စိကိုတကာ အမြန်ပြောလိုက်ရလေတော့သည်။

‘မောင်’ စိတ်မပူပါစေနင့်...

“ကျွန်မမှာ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ ရှိနေပြီ”

“ဘာ!”

ရင်ထိတ်စွာဖြင့် အော်သံက သိပ်ကြီး တုန်ယင်မနေပါချေ။ အားဖြစ်ဖြစ် သူ့အခြေစုံ ရပ်သွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ တော်ပါသေး ခဲ့ ‘ရန်အို’။

အခန်း (၁၉)

“တောက်ကွဲ!”

တက်ခေါက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းကြောင့် ‘မုံ’ရော ‘ရဲရင့်’ ခေါ် လန့်သွားကြလေ၏။ သူတိုက်ခန်းကို ‘မုံ’ တို့ကို လက်ဖွဲ့ရန် ရည်ရွယ် ထားတာမို့ ဒီနေ့ ချိန်းထားမိကာမှ ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းမွှေနေရတယ်လို့ ရက်စက်ပါ ‘ချို’။ မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်ကွာ။

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ နန္ဒရာ”

“ငါမေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါကွာ”

“သူပြောတာ အမှန်ပဲ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ် နန္ဒ ... ချို အမှန်ပဲပြောတာ”

“သူနဲ့ကြိုက်တာ ဘယ်သူ့တွဲလဲ၊ ဘယ်က ကောင်လဲ၊ အာလုပ်တဲ့လူမို့ ချိုစိတ်ကို ဆွဲဆောင်သွားနိုင်တာလဲ”

မေးခွန်းတို့က တရစပ် ထွက်လာလေ၏။ ဘာမဆို ညာ မဆိုင်ဖြင့် ‘မုံ’တို့ကို အဖျားခတ်မိတာတော့ အားနာမိပါ၏။ သို့သော် ... ဒီလောက်သုံးနှစ်နီးပါးကာလမှာ သူတောင် အချစ်သစ်ထပ်မရှာ အဲ နေပြစ်တာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ၏ချိုက အချစ်သစ်နှင့် နောက် ထပ်ချစ်တင်းနှော ဖြစ်ရတာပါလဲ။ ရင်နာစရာပါပဲလား ‘ချို’။

“မုံ”

“မပြောချင်လို့ တမင်ဖုံးထားတာမျိုး၊ မဟုတ်ပါဘူး နန္ဒရယ်၊ ညီထွေရက် အဖြေပေးလိုက်တာ (၆) လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“နင်က မတာဘူးလား၊ နည်းနည်းပါးပါး ပြောသင့်တာပေါ့

မို့”

“မတာဖြစ်ဘူး ... တားဖို့လည်း မလိုဘူးလို့ ယူဆထား

ဆိုပါ”

“ဘာ”

“မင်းအတွက်နဲ့ ချို တော်တော်ကြာကြာ ခံစားခဲ့ရတာပါ

နန္ဒ၊ အလူးအလိမ့်နဲ့ ဒဏ်ရာကို ကျိတ်ခံခဲ့ရတာကွ၊ သူ့ကို သနားလွန်းလို့ ငါတို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဒီလောက်အဝေးကြီးကို ရွှေ့ခဲ့ရတာပဲ ကြည့်တော့”

မတားဘူးတဲ့လား။ တားဖို့မလိုဘူး ယူဆသတဲ့လေ။ သူ့ထိန်းချင်းတွေတောင် သူ့ဘက်မှာ မရှိတော့ပါလား။ ချစ်သူက စွန့်ခွာသွားသော်ငြား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်ကို ‘ရဲရင့်’ နှင့် ‘မို့’ တော့ နားလည်ပေးနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားတာလေ။ နောက်ကျသွားပြီလား။ ဟင့်အင်း! ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ‘မင်းနန္ဒ’ရဲ့ဘဝမှာ နောက်ကောက်ကကြိုင်းဆိုတာ ရှိရိုးထုံးစံမှ မဟုတ်တာပဲ။

“ဒေါက်တာ ညီထွင်သာကို ရွေးချယ်ဖို့ မှုကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်းခဲ့တာပဲ”

“ဒေါက်တာ ညီထွင်သာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လို တွေ့ခဲ့တာလဲ၊ ဒီလောက် အချိန်ထိလေးနဲ့ ချို့က အလွယ်တကူပါသွားစရာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ လုံးမဖြစ်နိုင်တာကြီး”

“အဲဒါတွေကြောင့် နင်နဲ့ချို့ မဖြစ်တာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ချိတ်ချိတ်ချင်းမို့ ချိတ်မိတာပေါ့ နန္ဒ၊ နင်ပစ်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့စိတ်ကို စာနာမပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဘယ်လို! ငါက ပစ်သွားတာ”

“မှန်တယ်လေ”

“မှားတယ် ... မှားတာမှ အကြီးကြီး။ ချို့ကသာ ငါ့ကို အကြောင်းပြချက်မဲ့ ပစ်သွားခဲ့တာပါ မှဲ့၊ သူ့ရိုက်ခဲတဲ့ ဒဏ်ရာက ပါ၊ ပေါ်မှာပဲ နာရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ သေရာပါ တွန့်ခဲ့ရတာကွ”

ရင်ဘတ်ကို တမုန်းမုန်း ထုပြလိုက်မိပါ၏။ ကာယကံရှင်ထောက် ဘယ်သူက နားလည်မှာတဲ့လဲ၊ သုံးနှစ်ပဲလား ‘ချို့’။ သုံးနှစ်ပြည့်အောင်တောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ သူမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသလား။ ဒီလောက်အထိ မင်းက အညှာဆွယ်ရတယ်လို့၊ ကိုယ့်တုန်းကဆို မင်းဆီက အဖြေပြန်ရဖို့ အဘယ်မျှ ကြိုးစားခဲ့ရပါသလဲ။ မတရားသဖြင့်ပါပဲလား ချို့ရယ်။

“ဒါက နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားက ကိစ္စလေ၊ မှုတို့မှ မသိတာ၊ ချို့အပေါ်မှာ နင် သစ္စာမရှိဘူးဆိုပြီး ရင်ကွဲမတတ် ငိုခဲ့တဲ့နေ့ကို ခုချိန်အိပ်ပြင်ယောင်နေမိတုန်းပါ၊ မှုပြောခဲ့ဖူးပါတယ် နန္ဒ၊ ချို့ဟာ ဘယ်တော့မှ လူရှေ့သူရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျတတ်လေ့ရှိတဲ့ ကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး”

၂၃၀ နှစ်သစ်သစ်

နှင့်ကြောင့် နှင့်အတွက်နဲ့ မှညီမ အသည်းကွဲခဲ့ရတာ တစ်သက်စာပဲ
 နောင်တဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ရသင့်တဲ့အရာမျိုးပါ နန္ဒ။ သူ့ဘဝ
 သူ့လမ်းကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ လျှောက်ပါစေတော့လား”

နောင်တတဲ့လား။ ဒါဖြင့် ကိုယ်ဆိုတဲ့ကောင်ကရော နောင်တ
 မရဘူးလို့ မင်းထင်နေပါသလား ချို။ နောင်တတွေ တစ်သိကြီး ရခဲ့
 တာ အမှန်ပါ။ ဖြေရှင်းချင်ပေမယ့် ဖြေရှင်းခွင့်မရခဲ့တာ။ ဖွဲ့ခဲ့တာ
 မစောင့်မိဘဲ အဝေးကို လွင့်ခဲ့မိတာ။ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ မကြိုး
 စားပါဘဲ အလုပ်တွေသာ ဖိလုပ်ခဲ့တာ။ ချစ်သူထံ ပြန်ပြန်ပြန်တစ်
 ဖို့ မစဉ်းစားပါဘဲ တမင်မျက်ကွယ်ပြုထားတာတို့က အရှိန်ပြင်းသည့်
 ခုံးကျည်နယ် သူ့ထံ ရောက်လာတော့တာလေ။

“ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“နန္ဒ”

“သူ အထင်လွဲသွားခဲ့တာကိုထောင်မှ ဖြေရှင်းဖို့ အခွင့်မရ
 ခဲ့တာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း ရင်ဖွင့်ရမှာပေါ့”

“ငါမှာလည်း မာနနဲ့ပါ ရဲရင့်”

“အေး... အဲဒီမာနကို မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ထားမိလို့ ခင်
 အခုလို ဖြစ်လာရတာ မမြင်ဘူးလား။ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားထည့်

ခင်တစ်ယောက်တည်းသာ ၂၃၁

ထုတ်မှပေါ့”

“ငါမှ မမှားတာ”

“မင်းကိုယ်မင်း လိပ်ပြာလုံနဲ့ မရဘူးလေ”

“သူ ဒီလောက် သဘောထားသေးလိမ့်မယ်လို့မှ ထင်မထား
 တာကိုး”

“နင်ပြောနေတာ မှညီမနော်၊ နင်ထက် အငယ်ဆိုတာလည်း
 အညံ့တွက်ထားဦး ချို့စိတ်ကို နင်အသိဆုံးပဲ၊ ဒီလောက် အပြစ်တင်
 နာမှတော့ လမ်းခွဲခဲ့တာ မှန်ကန်တာပဲဟာ”

“ဟဲ့!”

“မာနချင်းပြိုင်လိုသာ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ နန္ဒ၊ မင်းတို့သာ
 ဒီထက်ပိုပြီး ပွင့်လင်းခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး”

သူ့မျက်နှာကိုဆုပ်လျက် ခေါင်းကို ဝှံ့ထားလိုက်ပါ၏။ အပြစ်
 ထွက် သူ့အပေါ်မှာပဲ ပုံရိပ်တယ်လို့... ဘယ်လိုလဲ ချို။ တကယ်
 ဆိုရင် သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက်ကို မျှတစွာနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး နားလည်မှု
 ရှိမှာပါ။ အခုတော့ဖြင့် အပြစ်တွေက သူ့ဆီမှာပဲ ရှိရမှာလား။

စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တိုင်း ချော့ဖို့အတွက်က သူ အဆင်သင့်
 အဲဒါ သို့သော် ရှုကြုံအပြစ်ရှာသည့်အကျင့်က သဘောထားသေးသိပ်
 ပို သူမနှစ်သက်ပါလေ။ မျက်လုံးစိမ်းတို့ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဘာပြော

၂၃၂ မိမိသမီးမောင်

ညာမပြောဖြင့် ပါးကိုရိုက်ချခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။ မုန်းတယ်လို့ ပက်ပက်
စက်စက်ပြောရအောင် အပြစ်ကြီးကြီးမားမားမှ သူ မလုပ်ခဲ့တာလေ။

“သူကရော ပွင့်လင်းခွဲလို့လား။ တကယ်ဆို အကြောင်းပြ
ချက်တော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောခဲ့သင့်ပါတယ်”

“အဲဒါ အခုမှ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ နင်သာ မပြောမဆိုခဲ့
ပျောက်သွားတာ”

“ငါ ပြောပြီးပြီလေ... ငါ မမှားဘူးလို့”

“ဒါဖြင့် မှညီမကပဲ မှားတယ်ပေါ့လေ”

“မှားတာပေါ့... အခုတောင် နောက်တစ်မျက်နှာ ပြောင်
ရဲတာပဲ ကြည့်”

“ဘာ”

“နန္ဒ”

“ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက ဒီလိုလွယ်
လွယ်နဲ့ ရင်ခွင်ပြောင်းတတ်တာ မင်းသိပေါ့ မှဲ့။ မျက်နှာပြောင်ရဲရတယ်
လို့”

“ဟာ! ... နန္ဒ”

“ပြန်ကြစို့ ကို သူ ရန်တွေ့တာကို ထိုင်နားထောင်ပြီး အ
မပြုန်းနိုင်ဘူး။ ဒီလောက်နဲ့ တော်သင့်ပြီ”

မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ၂၃၃

“နေပါဦး မှုံရယ်... ပြီးအောင် ပြောပါစေဦး”

ဆက်တီမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပါသည့် ‘မှုံ’ လက်ကို ‘ရဲရင့်’
က ဆွဲထားပြီး တားလိုက်လေ၏။ ဒီလောက် နှစ်အကြာကြီး ပေါင်း
ခဲ့ကြပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေတောင် သူ့အချစ်ရေးကိစ္စကြောင့် သွေး
ကွဲကုန်ပါရောလား။ မင်းကတော့ အချစ်သစ်နဲ့ ပျော်နေပြီး သူ့မှာဖြင့်
အလွမ်းဒဏ်ရာတွေနဲ့ နစ်နေရတယ်လို့။ မတရားသဖြင့်ပါပဲလား
‘ရန်ချို’။

“ငါတို့ကို ဒီခေါ်တာ ဘာကိစ္စက အဓိကလဲဆိုတာကိုသာ
ပြောပါ နန္ဒ”

“အမှန်က တိုက်ခန်းကို လက်ဖွဲ့ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ခေါ်
လိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့... ရုတ်တရက် ငါ့ရင်ထဲ မှန်တိုင်းထန်သွားရလို့
အခုလို ဖြစ်ကုန်တာ”

“မှုံ လက်မခံဘူး”

“ဘာရယ်”

“လက်မခံသင့်ဘူးလို့ ယူဆလို့ပဲ။ အကျိုးလို့လို့ ညောင်ရေ
လောင်းချင်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ နန္ဒ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ... ငါ့ဘက်က အရိုးသားဆုံး အခြေ
စင်ဆုံးနဲ့ လက်ဖွဲ့ပေးတာပါ မှဲ့။ အထင်မလွဲပါနဲ့”

“ဒါဆိုရင် ချိုပြောတဲ့စကားကိုပဲ မှ ပြောမယ်၊ နန္ဒ”

“ဘာလဲ”

“တန်ဖိုးကြီးတာကို ယူမိရင် အဲဒီတန်ဖိုးနဲ့ညီမျှတဲ့ အရင်း အနှီးအကြီးကြီးနဲ့ ပေးဆပ်ရတယ်တဲ့”

“ဘာ”

“မှီညီမကို လက်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့”

“ငါ မမေ့နိုင်သေးဘူး၊ ဒီလိုပဲ သူလည်း မေ့နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး မှ၊ ငါနဲ့ရှိ ချစ်ခဲ့တာ အပေါ်ယံပါးပါးလေးမှ မဟုတ်တာ”

“မှန်တယ်လေ ... အဲဒီလို ပါးပါးလေးမဟုတ်ခဲ့လို့ မှီညီမ အထူးကြီး ခံစားခဲ့ရတာပေါ့၊ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် သေလုမျှောပါး ဖြစ်ခဲ့ရတာကို နင် တွေးခဲ့ဖူးရဲ့လား”

“ဒါဖြင့် ငါကရော ... ဘာဆိုတာမှလုပ်လို့မရအောင် တေ လေပေလွင့်ခဲ့ရလို့ စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ခဲ့ရတာပါ မှရဲ့”

“ငါတော့ ကြားထဲကနေ သေလိုက်ချင်တော့တာပဲ၊ ဖြည်း ဖြည်း ပြောကြပါလားကွာ”

ရဲရင့်က အနေခက်စွာဖြင့် ဝင်ပြောလေ၏။ ပေါက်ကွဲတယ် ဆိုတာ ‘ယမ်း’ ဆိုသည့် ပြဿနာနှင့် ‘မီး’ဆိုသည့် တိုက်တွန်းချက် မှသာ ဖြစ်ပေါ်ထွက်ခဲ့တာပါ။ ဒီအတိုင်း တအံ့အေးနွေးနွေးဖြစ်လာသည့်

ခံစားမှုမှန်သမျှကို ‘မှီ’တို့ရှေ့ မရက်နိုင် အားမနာနိုင်ဘဲ ဖွင့်အံ့ချစ်တာ မဟုတ်ပါလား၊ ကျေးဇူးပြု၍ သူ့ရင်ကို မြင်စေချင်၊ တနာစေချင်ပါရဲ့။

“နင့်ဘက်ကစပြီး သစ္စာမဲ့တာကို မပေပါနဲ့ နန္ဒ၊ ချိုက အကြောင်းမဲ့ နင့်ကို လမ်းခွဲခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ... သစ္စာမဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး ... ငါက ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လိုဖောက်ပြန်ခဲ့ လို့ သစ္စာမဲ့တယ် စွပ်စွဲရတာလဲ၊ ငါဘဝတစ်လျှောက် အပျော်တွဲခဲ့ သမျှ မိန်းကလေးတွေအားလုံးကို ချီနဲ့ စချစ်ချီနီကတည်းက အကုန် အပြီးအပြတ် ဖျက်ခဲ့ပြီဦး မှ၊ ဘာတစ်ခုတလေမှ တစ်မျှင်တစ်စလေး တောင် မရှိအောင် ရှင်းလင်းခဲ့တာ အရှင်းကြီးပဲ”

“ဒါက နင့်ဘက်က အတွေးလေ၊ သူ့ဘက်က အမြင်ကို ထည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့၊ နင့်ကားပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရယ် ရယ်မောမော တွေ့ခဲ့တဲ့နေ့ကို မှတ်မိသေးပါရဲ့လား”

“ဘာရယ်”

“အဲဒီနေ့က မှီရော ချီပါ ဖျက်ရည်မဆည်နိုင်ခဲ့ဘူး မှီတို့ ညီအစ်မရဲ့အားကိုးရာဖြစ်တဲ့ အန်တီလေးကို မိမိသာဝင်ခွင့် တစ်ခွက် တာ လောကုတ္တရာကူးခွင့် ပေးလိုက်ရတဲ့နေ့တစ်နေ့ပဲ”

သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဒါဖြင့် အဲဒီနေ့က အဲဒီနေ့က သူ့နဲ့ 'မေမယ်' တို့ ရှိခဲ့တဲ့အချိန်ပေါ့လေ။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာက ဤမျှအထိ ထိချက်ဖြစ်ရပါသလား။ တခြားရက်၊ တခြားအချိန်မျိုး မဟုတ်ပါဘဲ အန်တီလေး၏တူမတွေနှင့် နှုတ်ဆက်သည့်ရက်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့။ အဲဒီနေ့က ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူပဲ သိခဲ့တာလေး။

“သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးနဲ့ အတူတွဲတွဲလိုက်တာနဲ့ ဖျတ် ဖျတ်လူးရအောင် မှုံ့ညီမက သဘောထားနုရသလား”

“အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးခဲ့တာပါ နန္ဒ။ နင့်ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်ပြီး ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါ။ နင်နဲ့အဲဒီတစ်ယောက် သာမန် တွဲသွားရုံသာဆိုရင် ချိုက ဒီလောက်အထိ ရင်နာပြီး ရင်ကွဲစရာ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး”

“ဘာ”

“ဒီထက်ပိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးရှိခဲ့လို့”

“မဟုတ်ဘူး! ... လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ နင့်အပိုင်းပဲလေ၊ မှုံ့မှာ ဘာမှဆက်ပြောစရာ မကျန်တော့ဘူး ... ပြီးပြီ”

‘မှုံ့’ ထရပ်ပြီမို့ ခဲရင်ပါ ထလိုက်လေတော့၏။ သူ့လက်မောင်း 'ကို အားပေးသည့်နယ် ခပ်သာသာပုတ်လိုက်စဉ် ပါးပြင်တက် မျက်

ရည်က ပေါက်ခဲ ဖီးကျသွားလေ၏။ အထင်လွဲခဲ့တာကို ရှင်းပြခွင့် တော့ ပေးခဲ့သင့်တာပေါ့ ချို့ရယ်။

“ချို့ကို ရင်နဲ့ရင်းပြီး ငါ ချစ်ခဲ့တာပါ”

“...”

“ညီထွင်သာနဲ့ ငါတွေ့ဖို့ ကိစ္စရှိနေပြီ”

“ခုနဲ့ ... မင်း”

“ငါ့ချစ်သူကို ငါ့ရင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားမှာကို လိုက်ပိုက်ကြည့် ဖနေနိုင်ဘူး၊ အေး! ... လူလို့ရသွားတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ငါသေမှပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟာ!”

“ချို့ကို ငါပဲ ပိုင်တယ်၊ ချို့နှလုံးသားကို ငါပဲ အပိုင်ရထား ထာပါကွာ”

‘ရဲရင့်’ က သူ့မခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ပေးထားလေ၏။ ပြောတော့ဖြင့် ယောက်ျားဆိုတာ မျက်ရည်မကျဘူးဆို၊ ကျတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘယ်သူက တရားစွဲမှာမို့လဲ ‘ရနံ့ချို့’။

အလင်းဖြာ နေသလိုပါလေ။ ရင်တွင်းမှ နှလုံးသား၏အချက်ပြသံက
စည်းချက် ပြန်ဆန်လာလေ၏။

ချစ်သူ ...

သတိရလွန်းဆွတ်ခြင်းတွေနဲ့

တုံ့ပြန်ဆုံစဉ်စက

ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ

ရင်ခုန်သံစည်းချက်ပြန်ပြီး

အချစ်တွေ တိုးပွားနေတုန်းပါပဲ...။

အခန်း (၂၀)

ကားကို Hotel ဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ ကားပတ်လမ်း
ကို မောင်းဝင်လိုက်ပြီး ကားပါကင်နေရာမှ ဝင်လိုက်စဉ် သူ့ကားနောက်
မှ ပါလာသည့် ကားပါ ဘေးမှာယှဉ်ရပ်လိုက်လေသည်။ ကားတံခါးကို
ဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်စဉ် ကုန်းမြင့်ထက်၏လှေကားထစ်တွေမှ အဖြူရောင်
အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပါ၏။

အဲလို! မိုးထက်က နတ်သမီးတစ်ပါး ဘုံကြီးပြတ်ပြီး ကျလာ
လေသလား။ ဂါဝန်ဖြူလွယ်လွယ်ကို ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမြင့်ဖြင့် တွဲဝတ်
ထားပါသည့် မိန်းကလေးက ညနေဆည်းဆာအောက်မှာ အလှတူကြီး

ဘုရားရေ! လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပါသည် အပြုံးက သက်ဝင်
ထောက်ပါလွန်းလေ၏။ ချိုက ... ချိုက သူ့ကို ပြုံးပြသတဲ့လား။ ဒီ
အပြုံးနုကို မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် မြင်တွေ့ခွင့်တွေက ဘယ်လောက်များ
နှစ်ကြာခဲ့ပါသလဲ။ လှေကားထစ်တို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာနေ
သည့် သူမထံသို့ သူ ခြေလှမ်းလိုက်မိလေ၏။

“မောင်”

မြတ်စွာဘုရား! ‘မောင်’ တဲ့။ ခေါ်သံသဲ့သဲ့က သူ့ခြေလှမ်း
ဆိုတဲ့ တံခနဲ ရပ်သွားစေပါ၏။ ဘယ်သူ့ကိုများ ဤသို့ခေါ်လိုက်ပါ

၂၄၀ ❀ မေတ္တာစာစောင်

သနည်။ အံ့ဩမှတ်တက်စွာဖြင့် သူ့ လေးစားစဉ်မှာပင် သူ့အနီးမှ လူငယ် တစ်ယောက်က ဖြတ်လျှောက်သွားလေသည်။ ဒါဖြင့် ... ဒီလူက ညီထွင်သာဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့လေ။

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား၊ ချို”

“အင်းပေါ့”

“ညီ”လက်မောင်းကို တမင်ပင် ကျွန်မ ဆုပ်ကိုင်၍ ဖိုလိုက်မိ ပါ၏။ ကျွန်မနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ လာနေပါသည့် သူ့ကို မြင်လိုက်ရ လို့ပါပဲ။ မယုံဘူးဆိုရင် ကြည့်ထားပါ ‘ကိုမင်းနန္ဒ’။ ‘ရနံ့ချို’မှာ ဝိုင်ရှင် ရှိနေပြီဆိုသည့် သဘောနှင့်ပါ။ ‘ညီ’က သဘောကုသည့်နယ် ခပ်တိုး တိုးရယ်လိုက်လေသည်။

“အဲဒီလောက် လွမ်းတတ်နေပြီလား”

“အင်း”

“ဒါဆိုလည်း မမတို့ကို အားကျပြီး လက်ထပ်ကြစို့အေး မကောင်းဘူးလား”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ဒါနဲ့ပဲ (၃၀) ပြည့်သွားရင် အယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

“ရင့်အိုသွားရင် မောင် မချစ်ချင်တော့ဘူးမေ့လေ”

“အမယ်လေးနော် ... ပြောတတ်လိုက်ပါ၊ ဆံဖြူသွားတယ်”

မင်းတပ်ယောက်ဖက်တည်းသာ ❀ ၂၄၁

ပါးရေတွန့်တဲ့အထိ အချစ်တွေ အတိုးချပြီး ချစ်နေမယ့်သူပါဗျာ”

ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ပါသည် စုံတွဲလေးကြောင့် သူ့ အံ့ကို တင်းတင်းကျိတ်ထားလိုက်မိပါ၏။ Wedding မသွားဖြစ်ဘဲ Dinner စွဲလာဖြစ်ကာမှ မှားပါပေါ့လား။ သူမပုံစံက သူမ မခံချိမခံသာဖြစ်စေရန် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ပြနေသည့်နယ်ပါ။ မင်းတော့ မီးမွှေးပြန်ပါရော လား ‘ရနံ့ချို’။

“တောက်!”

“ဟော! ဒေါသကုမ္ဘာရ ရောက်လာပါပေါ့လား။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီကော၊ မင်းနန္ဒ”

“ဪ ... စံပယ်”

“Wedding မှာ မတွေ့လို့ မရှိဘူးထင်နေတာ”

“ပြန်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး”

“အယ်မှာဝင်နေပြီလဲ”

“December”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ... ဒါဖြင့် Snow နဲ့ တွေ့ဖူးပြီးပြီ ဆိုလေ”

“အင်း ... ရင်းနှီးသင့်သလောက် ဆိုပါတော့”

“ဝိုင်းတွေ ပြည်နေပြီ၊ ဟော! အတော်ပဲ ... ဝါ cousin

နဲ့ပဲ အတူတိုင်ရအောင်”

Hotel အဝင်ဝမှာ ဆိုလိုက်ရပါသည် သူငယ်ချင်းက ‘မေစံပယ်’ ပါပဲ။ လသာဆောင်ခန်းမထဲမှာ ငှားပြီး စီစဉ်ထားတာမို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရလေ၏။ လူဦးရောက်သတ်ပြီး ဖိတ်ထားသဖြင့် စားပွဲပိုင်းတွေမှာ လူပြည့်နေသဖြင့် ‘စံပယ်’ ဆွဲခေါ်ရာဆီ သူ လိုက်လာ ခဲ့ရလေသည်။

အလို! ‘စံပယ်’ Cousin ဆိုတာ ‘ညီထွဋ်သာ’ ဖြစ်နေပါ ရောလား။

“ဒီမှာတိုင်လို့ရပါတယ်နော်”

“ဟာ! မမလာတယ်”

“ဒါပေါ့ ... သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေရဲ့ Dinner ပဲ၊ မလာလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ နင်ကရော”

“ဟင်းဟင်း ... အမျိုးတော်ရမယ့်ပွဲပဲ”

“ဘယ်လို”

“ကိုဦးကွယ်ရာမှာ တခြားလူနဲ့ တွဲတဲ့သတင်းကို ပို့ပေးရ မလား”

“နင်နော် ... ဒါနဲ့ သူလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဒါလား ... ကျွန်တော့်အသက်”

“နားကြားပြင်းကတ်လိုက်တာဟယ်”

မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ ဝင်တိုင်လိုက်ပါသည့် စုံတွဲကြောင့် တွန့်မ အတော်စိတ်အိုက်သွားရပါ၏။ ‘ညီ’ အစ်မဝမ်းကွဲတဲ့လား။ ဖြင့်ဖူးသလိုရှိသည်ဟု ထင်နေကာမှ သူ့လက်မောင်းကို မှတ်လိုက်၊ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားပြောလိုက်လုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကြောင့် ဦးနောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ကြည့်စမ်း! ... ဒါ လွန်ခဲ့သည့် (၃) နှစ်ကျော်က သူနှင့် ဖတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမဖြစ်နေပါရောလား။ တိုက်ဆိုင်ရတယ်လို့ နော်။

“မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ ... ချို့၊ ဒါ မောင့်အစ်မဝမ်းကွဲ တော်တယ် ... ‘မေစံပယ်’ တဲ့ B.E နဲ့ ဘွဲ့ရထားတာ၊ တိုက်ဆောက် ဆောက်တော့ မသိဘူး။ အိမ်ထောင်ဆောက်ဖို့ကတော့ အပူတပြင်း ရှာနေတာ အမှန်ပဲ”

“ကောင်စုတ်! ... အစ်မကို ဖွဲ့ပြန်ပြီ”

“ဒါက ကျွန်တော့်နှလုံးသား ... ရနံ့ချို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချစ်စရာလေးနော်”

“မမ အလှည့်လေ”

“ငါ ... ခြောက် ... ဒါ၊ ငါ့ဘော်ဒါလေး၊ အခု လက်ထပ်တဲ့
မှတ်တိုင် တစ်ခုခုတည်းပေါ့၊ နာမည်က ... မင်းနဲ့တဲ့ ... မပိုက်ဘူး
လား”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ မိတ်ဆက်ပေးပါသည် ‘ညီ’မမကို အကဲခတ်
နေမိပါ၏။ ဘယ်လိုကြီးလဲ ... ဘော်ဒါတဲ့လား။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ
‘စည်း’ ဆိုသည့် တံတိုင်းနှင့် ကာထားရတာပါ။ အခုတော့ သူငယ်ချင်း
‘မက’ ရည်းစား ‘မကျ’ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ပေးခဲ့ရတယ်လို့၊ ဒီကိစ္စ
ကို တွေးလိုက်မိတိုင်း ကျွန်မနုလုံးသွေးတွေ ဆူပွက်လာသည့်နှယ်
ပါလေ။

ဝင်ရိုးတော့လည်း ခံရုံပေါ့ ‘ရနံ့ချို’။

“နံ့သာမူက ချို့မမပါ”

“သော်”

ဒါပဲလား ... မိန်းမချင်းမို့ မှီပြီး စိတ်မဝင်စားသလို နေပြီ
တာပဲလား။ ဒီလို ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်သည့် အစ်မနှင့် ‘ညီ’မ
မောင်နှမဖြစ်နေရတယ်လို့၊ ‘လှကားလှ၏’ ... သို့သော် ဆူးတွေကနဲ့
ထားသည့်အလှ ဆိုတာမျိုးက ‘မမေ့မယ်’ ကို ညွှန်ပြနေသည့်နှယ်
ပါလေ။

မမ၏ညီမနှင့် ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်ဟု မပြောထားဘူးလား။

သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ရင်ဖွင့်ပြီး ပြောတတ်ရင် ဒီအကြောင်းကိုပါ ပြော
ထားသင့်တာပါ။ ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲ။ ဒါမှသာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်
နှစ်ပါးသွား Love story ခင်းလို့ရမှာကို။ အခုတော့ မျက်နှာပြောင်
စွာဖြင့် ဘာမှမလုပ်ထားသလို ကျွန်မရှေ့မှာ တွဲပြီး လာထိုင်ပြနေရ
တယ်လို့၊ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။

“ဘာဖြစ်လဲ ချို”

“ခေါင်းနည်းနည်း ကိုက်သလားလို့ပါ”

“ဗိုက်ထဲ အစာမရှိလို့ ဖြစ်တာလား၊ တစ်ခုခု စားလိုက်လေ၊
ပြီးရင် ဆေးသောက်မှဖြစ်မယ်၊ ဘာသောက်မလဲ”

“ဇွတ်၊ ဇွတ်၊ ချာတိတ် ခဏလေး၊ ဒီဝိုင်းကို ကော်ဖီခါး
မိမိမိလေးတစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပြီး လာပို့ပေးပါ၊ မြန်မြန်လေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

ဘေးနားဖြတ်သွားပါသည့် waiter ကို သူ လှမ်းမှာလိုက်ပါ
၏။ မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ အကဲခိုနေသည့် စုံတွဲကြောင့် ဒေါသကို
မနည်းကြီး ထိန်းထားရတာအမှန်ပါ။ ခေါင်းလေးနည်းနည်းကိုက်သည်
ဟု ပြောရုံဖြင့် ဒီဆရာဝန်ပေါက်စက ပျာပျာသလဲဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

နားထင်နေရာကို နှိပ်ပေးရတာတစ်မျိုး၊ နှုတ်မှလည်း
ထဲတွတ်တွတ်ဖြင့် အားပေးချောမောနေပုံက တစ်မျိုးဖြင့် မျက်စိနှောက်

နေတာပါလေ။

လုပ်ထားဦးပေါ့ 'ရနံ့ချို'။

“ဘာလဲ... အားကျလို့လား”

“ဘယ်ကလာ”

“ငါလည်း ကိုဦးနဲ့ ရှေ့နှစ်ထဲ ယူဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နင်ကော”

သူ မဖြေဖြစ်ပေ။ Coffee မှာတာ ရောက်လာပြီမို့ သူ့ ရှေ့သို့ ရွှေ့ပေးလိုက်ပါသည်။ ‘ညီထွဋ်သာ’ က လွယ်လင့်တကူပင် ကော်ဖီခွေးအောင် မှတ်ပေးကာ သူမကို တယုတယ တိုက်နေလေ၏။ ဒီလိုပဲလား ‘ညီထွဋ်သာ’။ ငါ ချစ်ပြီးသား (မဟုတ်သေးဘူး) ငါ ချစ် နေစဲဖြစ်သည့် မိန်းကလေးကို ဒီလို အလွယ်တကူ ရမှာကိုးတာ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာလေ။

“ဖြည်းဖြည်းသောက်နော်... ပူမယ်၊ ခဏလေး... မောင် ဆေးသွားယူဦးမယ်”

‘မသွားနဲ့’ ဟု တားချင်သော်ငြား နှုတ်မှ ထွက်မလာဘဲ သူက လက်ပိုက်ထားပြီး ကျွန်မကို ခပ်စူးစူးကြည့်နေလေ၏။ သော့နား ‘ညီ’တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက်နှင့် အကြည့်ရဲရဲတယ်လို့၊ စိတ်ထဲ တယ်နော်။

အခုနေ ရှင်မျက်နှာကို ဒီကော်ဖီခွက်နဲ့သာ ပက်လိုက်ချင်

ပါရဲ့။

“ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ နင့်ကောင်မလေးနဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာမှမလဲသေးဘူး”

“နင့်ဟာကြီးကလည်း သေချာရှင်းပြဖို့ရှိရင် ငါ ကူပြောပေး ပို့မယ်ဆိုတာ”

“မလိုပါဘူး”

“မလိုဘဲ ရှိမလား၊ နင်ပဲ သေလုမတတ် ချစ်တာပါဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ... အခုထိ ချစ်နေစဲပဲဟာ”

“အဲဒါဆို ဖြေရှင်းရမှာပေါ့”

“ဘာကိုဖြေရှင်းမှာလဲ... မမနော်၊ ကိုဦးကွယ်ရာမှာ အရှုပ် ထုပ်တွေ လုပ်မနေနဲ့”

“ဒင်းတော့ ကြားသွားပြန်ပြီ”

“ဆေးသောက်လိုက်နော် ချိုး၊ ဖြည်းဖြည်းမျှောချလိုက်... တုတ်ပြီ”

“ကြင်နာပြုနေလိုက်တာ... မနာလိုအောင်ပဲ”

“ချစ်တာကိုးဗျ”

‘ညီ’ ယူလာပေးသည့် ဆေးကို ရေအေးဖြင့် မျှောချလိုက်

သားငြား လည်ချောင်းမှာ တစ်ဆို့နေသည့်နှယ်ပါ။ ဘာတွေလဲ ... အထင်လွဲမှတဲ့လား။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည့်ကိစ္စက ... လွန်ခဲ့သည့် (၁) နှစ်တာကာလအတွင်းတစ်ညနေအကြောင်းမှန်း ကျွန်မ မှီဝဲနေလေပြီ။

ရင်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် တုန်ယင်လာလေ၏။ ဘုရားရေ! ကျွန်မ မသိခဲ့သည့်အကြောင်းက ရှိနေပါရောလား။

“နန္ဒီ”

“မလိုဘူးလို့ ပြောပြီဦးလေ၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံမှတော့ ဘာကိုမှ ရှင်းပြစရာမလိုဘူး။ အထူးသဖြင့် သဘောသေးသိမ်တတ်တာမျိုးကို မကြိုက်တာ”

ကြည့်စမ်း! ... ဒါ တမင်သက်သက်ကြီး ပြောနေသလိုပါပဲ လား။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလိုရွဲသလို စောင်းသလို နှိပ်ကွက်တာလောက် ကျွန်မ မြင်ပြင်းကတ်တာ မရှိတော့ပါ။

ဝန်တိုသည့် အမျိုးဆိုတာက မိန်းမတွေမှာသာ ရှိတတ်သည့် အကျင့်ဆိုး မဟုတ်ပါလား။

“မောင်ဆိုရင်ကော”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ”

“အဲဒီလို သဘောထားသေးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ဆက်သွန်

နိုင်မှာလားလို့ မေးတာလေ”

“ဪ ... ချစ်နိုင်တာပေါ့၊ ချိုရဲ့၊ ကိုယ့်ကို ချစ်လွန်းလို့ အတိုတာပဲလေ၊ သဘာထားသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပိုတောင်မှ ချစ်ကြီးမှာ”

တောက် ... ငါနော်။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ အမှုန့် ကြိတ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာနေပြီ။ မျက်စိရှေ့မှာ Cross ဖြစ်အောင် ခွဲပြနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလောက် ခွဲပြောနေတာကိုတောင်မှ သူမ တောင်လေးကို စစ်ကူတောင်းပြနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ချစ်နိုင်သလောက် ချစ်ပြစမ်းပါ ‘ရနံ့ချို’။ နောက်ဆုံးမှာ မင်း ခိုင်စားရမယ့် ရင်ခွင်က တစ်ခုတည်းပါပဲ။ အဲဒါက ‘မင်းနန္ဒီ’ ဆိုတဲ့ ငါ့ရင်ခွင်ကျယ် ဆိုတာပါလေ။

“အဲဒီနေ့က အဲဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း ကြိုသိခဲ့ရင် နင့်အခန်းမှာ ငါ ရေပဝင်ချိုးဖြစ်ပါဘူး နန္ဒီရယ်၊ ဘူတာဆင်းကာနီးမို့ ဘူတာနဲ့နီးတဲ့ နှင့်တိုက်ခန်းကို ဝင်ခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပါ။ ပိုပြီးမှားမိတဲ့အမှားက ငါ့ရဲ့ နှုတ်ဆန်မဲ့နိုင်တဲ့အကျင့်ကြောင့်ပါပဲ”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ငါပြောတာမှားလို့လား၊ ရေချိုးပြီး ကမန်းကတန်း ခရီးထွက် အွာမိတာနဲ့ နင့်အခန်းထဲမှာ ငါ့အတွင်းဆံ ကျကျန်ခဲ့လို့ နှင့်တို့

၂၅၀ * အသံမြောက်

ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာလေ၊ အဲဒီ Bra သာ မရှိခဲ့ရင်”

“စံပယ်...တော်တော့လို ပြောနေတယ်”

စားပွဲပိုင်းက အသံကို တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ သူမ အကြည့်
အစုံက ကော်ဖီခွက်ထဲမှာ စူးစိုက်နေလေသည်။ ဘယ်လိုလဲ ‘ချို’။

အခန်း (၂၁)

မမတို့ Honeymoon ထွက်သွားပြီဆို အိမ်မှာ တစ်ယောက်
တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ ညဘက် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာမှာ ‘စင်မာ’
က အလုပ်ပြန်လျှင် ကျွန်မနှင့်အတူ ပြန်လိုက်ပြီး အတူလာအိပ်ပေး
လေသည်။ ဒီတစ်ခေါက် Off ရက်က ခါတိုင်းထက် ပို၍ အထီးကျန်
နေသည့်နယ်ပါလေ။

Dinner Night မှာ သူနှင့် ‘မမေစံပယ်’ တို့ ပြောကြသည့်
စကားတို့က အမှန်တရားတဲ့လား။ ဘယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့်သိက္ခာ
ကျမည့် အမှန်တရားကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ဖွင့်ဟပြီး ပြောမှာလဲလဲ။

‘မပြောနဲ့တဲ့’ လော။ ပြောဖို့မလိုဘူးပေါ့နော်။ ချစ်သူတွေကြားမှာ မာနဆိုတာတွေ၊ အတ္တဆိုတာတွေ ထည့်တွက်စရာလိုပါသလား။

“သဘောထားသေးသိမ်တယ်” တဲ့။ ပြောရက်ပါပေ... ‘ညီ’ ပြောသလို ချစ်လွန်းလို့ အူတိုတာ၊ မနာလိုတတ်တာကို ပိုချစ်ပြမယ်ဆိုသည့် စိတ်မျိုး မထားနိုင်ဘူးလား။ အကြီးနဲ့အငယ်ဆိုပြီး အထက်အောက်စည်းမျိုး မခြားဘဲ ‘ကို’ အပေါ် ပုံချစ်ခဲ့ရသလောက် ‘ကို’ ပြန်ပေးလိုက်တဲ့အရာက ဥပေက္ခာတရားသာလေ။

Coffee ဆိုင်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ မမတို့ Dinner ပွဲမှာ ဆုံခဲ့စဉ်ကတည်းက ဒီလူ၏အကြည့်အပြောတွေက သူ့ရင်ကို ဆွခဲ့သလိုပါ။ အထူးသဖြင့် ထိုလူပြောသမျှ စကားတို့ကို အကျအနစ်ကောက်ပြီး တန်ပြန်ပြောဆိုနေပါသည့် ‘ချို’ အပြုအမူတို့က သိသာစေတာ မဟုတ်ပါလား။

ဘယ်လိုလဲ ‘ချို’ ... ‘ချို’ ရင်ထဲမှာ အခုချိန်ထိ အချစ်ဦးဆိုတာက ရှိနေစေပဲလားကွာ။

“ကိုယ် ... ဒီမှာ”

လက်ထောင်ပြလိုက်ပါသည့် စားပွဲဝိုင်းဆီ လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ တိုက်ဆိုင်မှုလေလား။ ဟိုတစ်ခါ ဒီစားပွဲ၊ ဒီနေရာမှာပင် ‘ချို’ ထံမှ အဖြေကို သူ ရခဲ့တာလေ။ အခုတစ်ခါမှာ ဘာများဖြစ်နိုင်မလဲ။ အချစ်ဦးနှင့် အချစ်သစ်၏တိုက်ပွဲကို ‘ချို’ မြင်ပါရဲ့လား။

“ထိုင်ပါ”

“ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်းက ဘာများလဲ”

“ချိုကိစ္စပါ”

ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ခုထိ မပြီးပြတ်သေးသလိုပါပဲလား။ ပြီးပြီဆို ... နှစ်နှစ်ကျော်၊ သုံးနှစ်နီးပါး ကွဲကွာခဲ့ပြီးမှ ရုတ်တရက် ပြန်ပေါ်လာတာနဲ့ ‘ချို’ ကို ပြန်ပေးဆိုပြီး လာပြန်တောင်းရအောင် သူ၏ ‘ချို’ က အရပ်မှ မဟုတ်တာလေ။ ပြီးပြီဆိုမှတော့ The end စာတမ်းထိုးပြီး လိုက်ကာချလိုက်ရုံပေါ့။

အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အရစ်ရှည်သည့် Drama ဇာတ်လမ်းတွဲလို ဆက်ရန်ရှိသေးသည်ဆိုပြီး ပြောနေရတာပါလိမ့်။ ‘ချို’ ဆိုသည့် ပန်းပွင့်လေးကို ခူးဆွတ်ဖို့ ဝိတုန်းတို့ရဲ့တိုက်ပွဲက သူနှင့် ဒီလူမှ လာဖြစ်နေရတယ်လို့၊ ဒီလူပုံစံက သူ့အပေါ် အနိုင်ရမည့် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်နယ် ခဲ့စွာ ရင်ကော့ခေါင်းမော့ပြနေတာပါလေ။

“ရန်သူက ကျွန်တော်ချစ်သူပါ”

သူ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိပါ၏။ လောင်သည်ဟု ထင်ချင် ထင်ပါလေ။ ဒီဖြူဖတ်ဖြူလျော် ခပ်ညက်ညက် ဆရာဝန်လေးကိုမျှ မျက်စိကျပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသလဲ။ မျက်မှန်ကြည်ကြည်လေးကိုစွဲဆောင်မှုရှိသည် ထင်နေပါသလား။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့် ယောက်ျားဆန်သည့် ပုံရိပ်တို့က နတ္ထိပါပဲ။

“သေချာလို့လား ညီထွဋ်သာ၊ ချိုရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ မင်း ရှိနေတယ် ထင်နေလို့လား”

“ဒီမှာ ကိုမင်းနန္ဒ”

“ချိုအကြောင်းကို မင်း ဘယ်လောက်အထိ သိထားသလဲ”

အကြိတ်လိုက်ပုံကြောင့် မကျေနပ်မှန်း သူ သိနေပါ၏။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ရန်သူဖြစ်လာမှတော့ တစ်ဖက်ရဲ့အားနည်းချက်ကို ရှုပြီး ပြရတော့မှာလေ။ တစ်သက်လုံး စာအုပ်တွေနဲ့ နပန်းလုံးခဲ့တာက အတူတူဖြစ်ပေမယ့် ဒင်းက လူ့အသက်ကို ကယ်ရပြီး လက်မှာ အေးထိုးအပ်သာ ကိုင်ရမှာပါ။ သူကဖြင့် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေမျိုးစုံကိုင်ရပြီး လက်ဝါးပြင်က အသားမာတက်နေတာလေ။

ခေါင်းမာတာပဲ ဖြိုင်ချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် လက်ဘယ်လောက် မာသလဲ စမ်းဦးမလား။ သို့တည်းမဟုတ် နှလုံးရည်ချင်း

ဖြိုင်ရင်လည်း welcome ပါ ‘ညီထွဋ်သာ’။ ‘ချို’ အပေါ်မှာ ငုံထားစကတ် ချစ်သမျှ ပုံရိပ်ရင်လည်း သူက ရှောင်ရမှာမှ မဟုတ်တာလေ။ အဆင်ပြေသလိုပေါ့နော်။

“ကိုယ့်ချစ်သူအကြောင်းပဲ ... မသိဘဲ ဘယ်ရှိပါမလဲ”

“ဒါဖြင့် ချို အကြိုက်ဆုံးအရောင်၊ ချို အကြိုက်ဆုံး အစားအစာ၊ အကြိုက်ဆုံးအရာတွေက ဘာများလဲ၊ ပြီးတော့ သူ အမုန်းဆုံးအရာက ဘာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

နားထဲမှာ ‘ချို’နှင့် စဆုံစဉ်က ပုံရိပ်နှင့်အသံတို့ကို ကြားယောင်နေမိပါ၏။ ‘အဆင်ပြေရင် တွဲကြမယ်’ ဆိုပြီး သဘောမျိုးနဲ့ တွေ့ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ‘ချို’ ဘာကိုကြိုက်ပါသလဲ၊ ဘာကိုမကြိုက်သလဲဆိုတာ ရေးမကြီးပါ။ သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် ဒီလူကို မုန်းသည်ဆိုတာ မိပါ။

“မပြောနိုင်ဘူးလား”

“အဲဒါ ခင်ဗျားကို ပြောစရာမှ မလိုတာ၊ အခုလက်ရှိ ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော်ပါ”

“ချိုအကြိုက်ဆုံးအရောင်က ဖက်ဖူးရောင်ပါ၊ အကြိုက်ဆုံးအစားအစာက အခါ၊ အချို့မကြိုက်လို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်တယ်၊ အနုပင်ခါ၊ ကြိုက်တယ်၊ ရေမွှေးဆို အနံ့သင်းရုံလေးပဲ ကြိုက်တယ်၊

အနံ့ရောင် ခေါင်းပူးတတ်ကျင့်ရှိတယ်။ ကော်ဖီကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်လေ့ရှိတယ်။ တစ်ရက်ကို အနည်းဆုံး (၄)ခွက် ပုံမှန်သောက်တတ်တယ်။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန် ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီးမှ အိပ်လေ့ရှိတယ်။ ညကို စာအုပ်တစ်အုပ်ချဲ့အခန်း (၃) ခန်းလောက် ဖတ်ပြီးမှ အိပ်ပျော်တယ်။ သူ့အိပ်ချိန်က ည (၁၁) နာရီကျော်ပါ။ မနက်ကို (၅) နာရီခွဲ ပုံမှန်နိုးကျင့်ရှိတယ်။ မိန်းမ သိပ်မဆန်ဘူး။ စကားပြော ပြတ်သားတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာတယ်။ ခေါင်းမာတယ်။ သူ မှန်တယ်လို့ ယူဆထားရင် ဘယ်လိုမှ နောက်မဆုတ်တတ်ဘူး။ အဲဒါ ‘ရနံ့ချို’ ပဲ ‘ညီထွဋ်သာ’

သူ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရပါ၏။ ဤမျှအထိ သိထားတာတဲ့လား။ သူနှင့် (၆) လတာ တွဲဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ‘ချို’အကြောင်းကို ဤမျှအထိ အတွင်းကျကျ သိထားပါချေ။ ဒီလောက်အထိ သိထားခဲ့သားနဲ့ ‘ချို’ နှင့် ဒီလူက ဘယ်လိုကံကြမ္မာကြောင့် လမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့ရသလဲ။ ချစ်သူ၏အရင်ဦးဆုံး ရင်ခုန်သံက သူ့အတွက် မဟုတ်ခဲ့တာပဲ အမှန်ပဲလေ။

“ကျွန်တော် သိထားတဲ့ ‘ချို’က စိတ်ထားနူးညံ့တယ်။ တစ်ဖက်သားချစ်စိတ်ကို ပိုသိတယ်။ ပိုဦးစားပေးတတ်လေ့ရှိတယ်။ သူ့ခြံချင်တာထက် ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ရှေ့မှာ ပထမထားပေးတယ်။

ထိပ်ညာဖုံးကွယ်တာကို မုန်းတယ်။ သူ့အပေါ် မကျေနပ်တာရှိရင် သူ့ရှေ့မှာပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှကြိုက်တယ်။ သူ့နောက်ကွယ်မှာ ပြောတာကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ မမြင်ချင်လို့ ကျောပေးခဲ့ပြီးတဲ့ လမ်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမျိုးမရှိဘူး။ ပြောပြီးတဲ့စကားကို အသက်နဲ့ ထပ်တူ တန်ဖိုးထားတတ်တယ်။ ‘ရနံ့ချို’ ချစ်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ‘ညီထွဋ်သာ’ တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိတာ အသေအချာပဲ”

သူ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ပြိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာက နေရာတိုင်းမှာ ရှိတတ်တာ မှန်ပေမယ့် အခုလိုမျိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူမိန်းတစ်ယောက်နှင့် ပြိုင်လှတာက သိပ်မခိုက်လှပါချေ။ ဆက်လျှော့ကော ‘မင်းနန္ဒ’။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ယူဆသတ်မှတ်ထားသည့် သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်အတွက်နှင့် ဤသို့ အချင်းများ နေရာမည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

‘ဝဋ်’ဆိုတာများလား။ လောကမှာ အပေါများဆုံးက ‘မိန်းမ’ ချိုပြီး ခပ်လွယ်လွယ် သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ မူဝါဒက ပျက်လေပြီ။ မိန်းမပေါများသည်ကား မှန်၏။ အချစ်ကမှ ရှားပါးလွန်းတာပါ။ ‘ရနံ့ချို’ ဟူသည့် မိန်းကလေးအပေါ် စွဲလမ်းမက်မောခြင်း ယုယာတွယ်တာခြင်း နှင့်နင့်သီးသီး ချစ်မိခြင်း၏ရေသောက်မြစ်က အခိုင်အမာဖြင့် ခုခံ

၂၅၈

တုန်းပါပဲလား 'ချို'။

“ချိုနဲ့မင်း ဘယ်လောက်အထိ နီးကပ်စွာနဲ့ နေဖူးသလဲ
'ညီထွဋ်သာ'”

“ခင်ဗျား”

“ရင်ခုန်သံချင်း ညှိဖူးသလား။ အသားချင်း ထိပြီး ဘယ်
စက္ကန့်၊ ဘယ်နှစ်နှစ်၊ ဘယ်နှနာရီအထိ ထိုင်ဖူးသလဲ။ ချိုနုဖူး၊ ချို
ပါနုပြင်၊ ချိုနှုတ်ခမ်း၊ ချိုလည်တိုင်၊ ချိုလက်မောင်း၊ ချိုလက်နဲ့ ချို
လက်ဖျား...”

“ခင်ဗျား တော်တော့... ဆက်မပြောပါနဲ့”

“အဲဒီနေရာတွေကို ဘယ်နှခါ ဘယ်နှကြိမ်များ နှစ်နှိပ်ခွင့်
ရပြီးပြီလဲ”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

“ရေချိုးပြီးတိုင်း ချိုကိုယ်တိုင် ရေသုတ်ပေးတာကို ခံယူ
ရဲ့လား။ ချိုကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ပြင်ကျွေးတဲ့ ထမင်းဟင်းကို ဘယ်
ကြိမ် စားဖူးသလဲ။ နှစ်လတစ်ကြိမ် အမြဲအသစ်လဲလှယ်ပေးခဲ့တဲ့
သွားပွတ်တံမျိုး။ မနက် အလုပ်သွားတိုင်းဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား၊
Match ဖြစ်အောင် အဆင်သင့်ခွေးပေးတာမျိုး ဘယ်နှခါရှိခဲ့သလဲ”

“လူယုတ်မာ... ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာလှချည်လား”

မင်းသားမင်းမိတ်တင်သာ

၂၅၉

ကိုယ့်ကို မချစ်တော့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို အခုလို
ချပြခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

သူ့အကျိုးကော်လံစကို လာဆုတ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ခပ်မဲ့
ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ထိုးရဲရင် ထိုးချလိုက်ပါ 'ညီထွဋ်သာ'။ Action
ဆိုတာရှိရင် တုံ့ပြန်မှုဆိုတဲ့ Reaction က ချက်ချင်းရှိလာမှာပါပဲ။
ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသား ပန်းတစ်ပွင့်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ယူထားတာက ခိုးမှုပဲ
မဟုတ်ပါလား။

*

'ဇင်မာ' phone ဆက်လိုက်တာမှို့ Dream coffee ဆိုင်ဆီ
အမြန်ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ ပစ္စည်းသွားပို့ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံနေ
တာကို သတိပေးလိုပါပဲ။ 'နင့်လူနှစ်ယောက် ဆုံနေပြီ ချို' တဲ့လေ။
ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့များ တွေ့ဆုံရာရှိလို့လဲ။ နဂိုက ခပ်အေးအေး
ဖြစ်တဲ့ 'ညီ' နဲ့ အမြဲပူလောင်ပြီး ပြဿနာရှာလေ့ရှိသည့်သူက ဆန်
ကျင်ဘက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

Taxi ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ကားခရုင်းကာ ဆိုင်ဝင်းထဲသို့

၂၆၀ အသံချဲ့အောင်

ဝင်လိုက်ပါ၏။ တွေ့ပါပြီ။ ဒီကျောပြင်ကို မြင်လိုက်တည်းက ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါမှန်း ကြံသိနေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ရပ်နေရာဆဲသို့ ခြေကို အမြန်လှမ်းလိုက်ရပါသည်။ ဘာမှ
ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ပါစေနင့်။

“ချိုချစ်တာ ကျွန်တော့်ကိုပဲ။ ခင်ဗျား ဘာမှလိမ်လည်ပြော
ဆိုမနေနဲ့။ ခင်ဗျားကို မုန်းလို့... ခင်ဗျား သစ္စာမစောင့်လို့ သူ ချွန်
ရစ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒါကို လက်သင့်မမှပေါ့။ သွေးဓားသွေးတန်းနဲ့ လျှောက်
မပြောမနေပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... မှားနေပြီ”

“မမှားဘူး... အဲဒါ အမှန်တရားပဲ”

“ငါ့ကို တစ်ခါမှ ချို့ မစွန့်ခဲ့ဘူး ညီထွဋ်သား၊ ဝေးခဲ့တယ်ဆို
တာလည်း အခိုက်အတန့်ကာလတစ်ခုအထိပါပဲ။ ချို့နှလုံးသားကို အပိုင်
ရဲ့တော ငါပါ။ ဒီလိုပဲ ချို့ရင်ထဲက တစ်နေရာကို နေရာယူထားတာ
လည်း ငါဆိုတဲ့ မင်းနန္ဒပဲ ညီထွဋ်သား”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

“ရနံ့ချိုကို ငါပဲ ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်ဆိုတာကို မြဲမြဲမှတ်ထား
လိုက်စမ်းပါ”

“ကဲကွာ!... အဲဒါ ပိုင်ချင်ဦး”

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

အောင်အောင်အောင်အောင် ၂၆၁

“မောင်... မလုပ်နဲ့!”

လက်သီးဖြင့် ရွယ်ထားပေမယ့် မထိုးဖြစ်ဘဲ သူ့ရင်ဘတ်ကို
သာ ဆောင့်တွန်းလိုက်လေ၏။ အနီးသို့ရောက်လာသည်က သူ၏ ‘ချို့’
ရယ်ပါ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုသတင်းရသွားပြီး သူတို့ရှိသည့်နေရာကို
ဖွတ်တရက် ရောက်လာပါသလဲ။

“ဒီလူ... ဒီလူ... အတော့်ကို ယုတ်မာတယ် ချို့”

ကလေးဆန်စွာဖြင့် သူမကို ပြောနေပါသည့် ‘ညီထွဋ်သား’
ကြောင့် သူ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မှဲလိုက်မိလေ၏။ ဒီလိုလူကိုများ ဘယ်
လိုအားကိုးစိတ်နဲ့ ရွေးထားတာပါလိမ့်။ တကယ်ကို စိတ်ပျော့ညံ့လွန်း
သည့် လူငယ်ပါပဲလား။

“မင်းကမှ လက်ပါတာပါ၊ ညီထွဋ်သား”

“တော်သင့်ပြီ ကိုမင်းနန္ဒ၊ ရှင် သူတစ်ပါးကို စိတ်ဒုက္ခပေး
ဈာ နေတတ်တာလား”

“ဘယ်သူက ဒုက္ခပေးတာလဲ၊ ချို့။ ကိုယ်က မင်းတို့ကို ဒုက္ခ
ပေးနေတာလား။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကပဲ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးတာလား။
စွန့်ထားတော့ ပြောစမ်းပါ”

“ရှင်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို သွေးပျဉ်မနေပါနဲ့”

“ဘာလို့ဆိုင်ရမှာလဲ၊ ဆိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ ချို့”

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

“ရှင်နွဲ့ကျွန်မတတ်လမ်းက ပြီးခဲ့ပြီ၊ အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ပဲ ထားခဲ့ပါ ကိုမင်းနုနု၊ ရှင်နွဲ့ကျွန်မ အခု မသက်ဆိုင်တော့တာတို့ ရှင် လက်ခံမှပေါ့”

“မရဘူး... ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ မပြောပါနဲ့ ချို၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အထင်လွဲမှုလေးနဲ့ ကိုယ့်ကို မုန်းတယ်ဆိုပြီး မင်းထားသွားခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ အမှန်ပဲလေ”

“မမှန်ဘူး”

“ပြီးခဲ့တာတွေကို အခုမှ ပြောမနေနဲ့... မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲ ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ မကျန်ရစ်ခဲ့နိုင်ဘူး ချို၊ မင်းနှုတ်ကနေ ချစ်တယ်ဆိုပြီး ပြောခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုပါ၊ မင်းရင်ထဲမှာ နေရာယူထားတာ မင်းနုနုပဲ၊ ညီထွေသာမှ မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး!”

“မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မျက်စိမှိတ် ငြင်းပြမနေပါနဲ့ ချို... မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၊ မင်းရဲ့နှလုံးသားကို မညာချင်ပါနဲ့၊ ညီထွေသာကို မင်း တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးကို လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“အဲဒါ ရှင်ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ ဘယ်သူ့လူယူ... ရှင်နုနု မဆိုင်တာ”

“ဆိုင်တယ်... ဆိုင်ရုံမက ပိုင်တောင်ပိုင်သေးတယ် ချို၊ မင်းအချစ်ကို ကိုယ်ပိုင်တယ်၊ မင်းရဲ့နှလုံးသားကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ မင်းကို ကိုယ်ပဲ ပိုင်တယ်ချို၊ ရနံ့ချိုကို ပိုင်တာ မင်းနုနုတစ်ယောက်တည်းပါ”

“ကဲ!... အဲဒါ ပိုင်ချင်ဦး”

“ဖြန်း!”

ပါးပြင်ကို ရိုက်လိုက်မိပြန်ပါတယ်။ ဒါ... ဒုတိယမြောက်ပါပဲ။ ချိုက သူချစ်သောချိုက သူ့ပါးကို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ရိုက်ပြန်သတဲ့။ အစကတော့ ချစ်တယ်ဆို... ချစ်လွန်းလို့ နမ်းရှိုက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒီပါးပြင်ကို ဘယ်လိုစွမ်းအားမျိုးနဲ့ စိမ်းသက် ခါးသည်းစွာ ရိုက်ရက်ပါသလဲ။

“ရိုက်ပါ ချို... စိတ်ပြေတဲ့အထိ ရိုက်ရုံမက ကိုယ့်ကို သတ်ပစ်ချင်လည်း ရပါတယ်၊ မင်းပေးတဲ့ ဒဏ်ရာက ဒီပါးပေါ်မှာပဲ နာတာ မဟုတ်ဘူး ချို၊ ဒီနေရာကနေ မခံရနိုင်အောင် နာရတာပါပဲ၊ ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက နာတာကို မင်း သိပါရဲ့လား”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားပြီး ပြောနေလည်မို့

၂၆၄ * * * * *

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေလေ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေကြသည်က 'မင်းနန္ဒ' နှင့် 'ရနံချို' ရယ်သိလေ။ ညီထွဋ်သောက ဘေးမှာ မဆိုင်သလိုနှယ် ရပ်နေရပါပြီကော။ ဘယ်လိုပါလဲ 'ချို'။

* * *

အခန်း (၂၂)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ရုံးခန်းတံခါးကို အသာခေါက်လိုက်ပြီး ဖွင့်ဝင်လိုက်ပါ၏။ Boss မမက အလုပ်ရှုပ်နေရင်း မော့ကြည့်လေသည်။ လန်းဆန်း တက်ကြသည့် ပုံရိပ်တို့ ပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။ ‘ရနံချို’ ဆိုတာ လူတွေရဲ့နှလုံးသားကို နာကျင်အောင် ထိုးဆွသည့် ဆူးတစ်ချောင်း များ ဖြစ်နေလေပြီလား။

“မမ”

“ပြောလေ၊ ချို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဒါလေး လာတင်တာပါ”

ကမ်းပေးလာသည့် စာအိတ်ဖြူကြောင့် ‘ဒီဇင်ဘာနှင်း’ သက်ပြင်းမှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဒီချာတိတ်မလေးက ‘မင်းနန္ဒ’ ၏နုလုံးသားတဲ့လား။ ‘မင်းနန္ဒ’ အသည်းအသက် ပုံချစ်ခဲ့သည်က ‘နှင်း’ ၏ဝန်ထမ်းလေး ‘ရနံ့ချို’ ဖြစ်နေပါသတဲ့လေ။ သူ ဖွင့်ပြောစဉ်က အအံ့သြကြီးအံ့သြမိရင်း ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ဆွံ့အခဲ့မိတာပါ။ ‘နှင်း’ လောက် မလှပ၊ ‘နှင်း’ လို မထက်မြက်၊ ‘နှင်း’ လောက် မချမ်းသာသည့် ကောင်မလေးဆိုမှာ ဘာအရည်အချင်းနဲ့ ဘယ်လိုအစွမ်းအစများပိုင်ဆိုင်ထားလို့ပါလိမ့်။

“ဒါက ဘာလဲ ချို”

“နှုတ်ထွက်စာပါ မမ”

“ကျစ်! ... ချိုကလည်းကွယ်၊ အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ခွဲခြားတတ်မှပေါ့”

“လောလောဆယ် ဒီသုံးလအတွင်း ချို လက်ခံထားတဲ့ အလုပ်တွေအားလုံးကို အပြီးသတ်သွားပါ့မယ် မမ၊ ထွက်စာတင်ရင် (၃) လ ကြိုပြောဖို့ သတိပေးထားတာမို့ပါ”

“တို့က လက်မခံဘူးဆိုရင်ကော”

နှုတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ယောက်ျားလေးဆန်စွာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး

ဖြင့် အလုပ်လုပ်တတ်သည့် မိန်းကလေး။ မနိုမကပ်တဲ့ ဖျားနာရင်တောင် leave ဘယ်သောအခါမှ ယူလှေ့မရှိသည့် ကောင်မလေး။ အလုပ်ရှင်အပေါ် လေးစားရိုက်ပြီး အလုပ်အပေါ် အလေးထားလုပ်ဆောင်တတ်သည့် ဝန်ထမ်းလေးကို လက်လွှတ်ရမှာက ‘နှင်း’ အဖို့ နစ်နာစရာပါလေ။

“ဘာလို့ စောစောကတည်းက မပြောခဲ့တာလဲ”

“ချို့နဲ့သူ မပတ်သက်တော့တာ ကြာပါပြီ မမ၊ ဘာမှကို စေ့ငိုင်းတော့တာပါ”

“သူကတော့ အခိုင်အမာပြောနေတာပါ ချို”

ငိုထားပါသလား။ မျက်ခွံတွေ မို့နေတာမို့ အတော်လေး ငိုထားမှန်း သိသာလွန်းလေ၏။ စိတ်မာသည်ဟု ထင်ထားသည့် ခပ်ထောင့်တောင့် ‘ရနံ့ချို’ က နောက်ဆုံးတော့ မိန်းကလေးက မိန်းကလေးပါပဲလား။

ကံကောင်းခြင်းဆိုတာက နေ့စဉ်အိပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ရပ်ရပ်နဲ့ ပြည့်စုံစွာ ဉာဏ်ပညာပြည့်စုံစွာ ရရှိတာမျိုး မဟုတ်တာလေ။

“အထင်လွဲခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်သင့်တာပေါ့ ချို သူ့ဘက်က ဖြေရှင်းခွင့်လေးတောင် မပေးဘဲ လမ်းခွဲခဲ့ရတယ်လို့”

“အဲဒါ ကြာခွဲပါပြီ”

“မှန်တယ်လေ ... သူကမှ မမေ့နိုင်ခဲ့တာ၊ ချိုရော မေ့နိုင်လို့လား”

“ချို့မှာ ... ချို့မှာ”

“ချို့ မချစ်တဲ့သူကို မျက်စိမိုက်ပြီး လက်ခံလိုက်တာက အရာလုပ်ရပ်ပဲ ချို့၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် အတူနေခြင်း၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေတွင်းခြင်းမည်သည် ဒုက္ခတဲ့၊ ချို့ကို အဲဒီဒုက္ခနှစ်မျိုးစလုံးနဲ့ မကြုံစေချင်ဘူး၊ တို့စေတနာကို နားလည်ပါ ချို့”

ဝိုင်ဝိုင်လေးဖြစ်သွားရပါ၏။ အချစ်က ဤသို့ အမှားမျိုးဖြင့် ပဋိယာယ်ဆင်တတ်ပါသလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်သည်ဟု ယူဆပြီး မတ်မတ်ရပ်နေပါလျက် ယိုင်လဲပြီကျအောင် လုပ်ဆောင်ရတယ်လို့ တစ်ခါသာ ချစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

အဲဒီတစ်ခါတည်းနဲ့ပဲ ... အချစ်ဆိုတာကို အရေးနိုင်ခဲ့တာလေ။

“ကိုမင်းနန္ဒကို မချစ်ဘူးလား”

“ချို့”

“တကယ်ရော မှန်နိုင်လို့လား”

မှန်သည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးပါ၏။ လက်ပါသည်အထိလည်း ကမ္ဘာလွန်ခဲ့မိတာပါ။ တကယ်တမ်းမှားနေသည်က ‘ချို့’ ဆိုတာကို သိလိုက်

စဉ်ကတည်းက ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။ ညီမဖြစ်သူဘက်လိုက်လျောပေးခဲ့သည် မမကပင် ‘ချို့’မှားသည် ဟူ၍ ထောက်ပြခဲ့တာပါ။

လက်မခံချင်ပါဘဲ အဲဒီအမှားတွေက ထပ်ထပ်မှားရင်း နောင်တတွေအောက်မှာ ‘ချို့’ ပိနေရလေပြီ။

ထွက်ပေါက်တွေ မရှိတော့ပါလား၊ ရန်ချို့။

“ဒီညနေ အပြီးသတ်ပြီးရင် သူ့တိုက်ကို ချို့ အပ်ပါ့မယ်”

“ချို့”

“ရှင် မမ”

“တစ်ခုပဲ ပြောပါ့မယ်၊ အဲဒီတစ်ခုလေးကိုပဲ အာရုံစိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ ချို့”

“ဘာများလဲဟင်”

“ဘဝကို ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အချစ်ကို နှလုံးသားနဲ့ ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြံပြုချက်ကိုပါ”

“မမ ... ချို့”

“အပြည့်အဝတော့ မမှန်ပါဘူး ချို့၊ ဘဝဆိုတာ အချစ်ရှိမှ ဖြည့်စုံတာပါ”

ရီဝေစွာ မော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ‘အချစ်’ ဆိုသည် ခေါင်းစဉ်

၂၃၀ * အသံချဲ့ခေါင်း

ဖြင့် အကြံပြုတောင်းဆိုခဲ့ဖူးသည့် မမ- 'ဒီဇင်ဘာနှင့်' ၏ဒသနက
ကျွန်ရင်ကို ထိခွဲစေတာ အမှန်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘဝနှင့်ချိုးပြီး ကြီး
ကျယ်မြင့်မြတ်မှန်း 'ချို' နားမလည်ခဲ့ပါလေ။

မင်းတပ်ယောက်ျားတပ်သား * ၂၃၁

Taxi ကို ခြံရှေ့မှာပင် ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ခြံထဲမှာ ဧည့်သည်
ကားမှ ဂျိုးမနေတာမို့ စိတ်သက်သာစွာ သက်ပြင်းနှိုက်လိုက်မိလေသည်။
အောက်ထပ်ဧည့်ဆောင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရင်း လိုအပ်တာတို့ကို မှာ
နေရပါ၏။ ပန်းချီကားတွေ နေရာမှားနေတာမို့ ပြန်ရွှေ့ခိုင်းရပြီး
အလယ်ခန်းကို စစ်ဆေးလိုက်ပါသည်။

“မချို”

“အင်း... ဘာလဲ”

“အိပ်ခန်းထဲထားဖို့ပစ္စည်း ကျန်သေးတယ်၊ သော့ရှာမခွဲ
လို့ မထည့်ရဘူး”

“အိပ်ခန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထားထားလိုက်ပါ... အပေါ်တက်ရင် ယူသွားမယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာထားထားမယ်နော်”

မီးခန်းမှာ ဘောဇင်ဘုံပိုင်ခေါင်းကအစ အသေးစိတ် လှလှ လေးများပြီး လုပ်ခိုင်းတာမို့ ဒီအိမ်က ဒီလောက်အထိ ကြာရတာပါ။ ‘ဟိုဟာမကြိုက်ဘူး၊ ဒီဟာ ပြန်လဲပေး’ ဆိုပြီး သူမ ရောက်မလာသည့် ရက်တွေမှာ သူ ပြဿနာရှာလွန်းသဖြင့် ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းတွေ စိတ် တော်ရွပ်ခဲ့ရလေ၏။

‘မင်းနန္ဒ’ပဲလေ။ ဒီလောက်တော့ မှီပေမပေါ့။

လှေကားရှိရာဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့ရင်း ဆက်တီဘေးမှာ ချထား ပါသည့် စက္ကူပုံးကို ‘မ’ယူလိုက်ပါသည်။ အလှပန်းခြင်းလေးတွေနှင့် သူမ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးပါသည့် စာကြည့်မီးအိမ်လှလှလေးပါပဲ။ လှေကား ထစ်တို့ကို သတိထားပြီး တက်လာခဲ့ပါသည်။ အားလုံးရှင်းလင်းပြီး အချောသပ်ပြီးပြီမို့ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီနပ်ချွတ်ပြီးမှ အိပ်ထဲဝင်ခဲ့တာ။

အခန်းအနီးမှာ အံ့ဆွဲသေးသေးလေးတွေပါသည့် ဗီဒီယို လေးထားပြီး ထိုအပေါ်မှာ ပန်းအလှအအိုးလေးတစ်ခု တင်လိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုတ်၍ကြည့်ကာ မကြိုက်သဖြင့် ပန်းပုရုပ်တုတစ်ခုဖြင့်

ပြန်လဲတင်လိုက်ပါ၏။ အံ့ဆွဲအပေါ်ဆုံးအံ့ကို ဖွင့်လိုက်စဉ် တင်ထားသည့် အတိုင်း အိပ်ခန်းသော့တွေ ရှိနေလေသည်။ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖြည်း ဖြည်းချင်းဝင်ရင်း ကျန်သည့် ပစ္စည်းတို့ကို စနစ်တကျ နေရာချလိုက် ပါ၏။

ထောင့်ဆုံးခန်းကို သော့ဖွင့်လိုက်စဉ် အခန်းတွင်းမှာ အိပ်ရာ အခမ်းနား ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘာလဲ ... အိမ်ပြင် မပြီးသေးပါဘဲ ဒီမှာ သူက လာနေပြီတဲ့လား။ အခန်းတံခါး တို့ ရှေ့တားလိုက်ပြီး နံရံမှာ ပန်းခြင်း၊ ရေချိုးခန်းမှာ သွားပွတ်တံ ထည့်ရန် ဇန်ခွက်လှလှလေးနှင့် ဆပ်ပြာခွက်တို့ကို သူ နေရာနှင့်သူ ထားလိုက်ပါသည်။

စက္ကူပုံးအရွယ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ဖော့ခံထားပါသည် ဗူး အတွင်းမှ မီးအိမ်နှင့် မီးအုပ်ဆောင်းကို မကျိုးမပဲ့အောင် သတိထားကာ ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ စာကြည့်စာပွဲထက် တင်လိုက်၏။ ပလပ် ပေါက်တစ်ခုနဲ့ ကြည့်လိုက်စဉ် ပလပ်ခုံက နံရံထက် အတော်မြင့်မြင့် မှာ ရှိနေလေ၏။

ခုံဆွဲလျက် တက်လိုက်ပြီး ပလပ်ခုံမှာ ပလက်ကို ထိုးလိုက် ပါသည်။ မီးခလုတ်ကိုပါ ဖိနှိပ်ဖွင့်လိုက်ပြီး မီးလင်း၊ မလင်း စမ်းကြည့် ရန် ခုံထက်မှ အသာဆင်းလိုက်မိ၏။ ခြေဖျားက ပါကေးအပေါ်

မထိဘဲ လူကို ဖမ်းလိုက်တာမို့ ရုတ်တရက် လန့်သွားရပါသည်။

“ဒေါ့! ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျမှန်းလို့ ဖမ်းထားတာလေ”

“ရှင်နော် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“ချို”

“မခေါ်နဲ့ ... မကြားချင်ဘူး၊ လွှတ်! ဆိုနေမှ”

“မလွှတ်ချင်ဘူးဆို ဘာလုပ်မလဲ”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်အချိန်က ကားဖြင့် ဒီကိုရောက်လာပါလိမ့်။
ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်စဉ် သူ့ကားအပြာလေးက ခြံတွင်းမှာ
ရပ်ထားလေ၏။ အခန်းတံခါးမခေါက် အသံမပေးဘဲ ရောက်လာရတယ်
လို့ သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းနေပေမယ့် ရုန်းထွက်မရပါချေ။

“ကျွန်မလက်အကြောင်း ခုထိ ရှင်မသိသေးဘူးပေါ့လေ”

“ကျစ်! တဆိတ်ရှိ လက်ပါရသလား၊ ငရဲကြီးလိမ့်မယ် ချို

ရဲ့”

“ကြီးပါစေ”

ခါးကို ကိုင်ဖက်ထားရာမှ ‘ရနံ့ချို’၏ကိုယ်ကို ချီငွေ့လိုက်လေ
၏။ ဘယ်လိုလဲ ‘ချို’၊ ဟိုအရင်တုန်းကလိုမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် အခြေ
ထပ်ထောင်းချဉ်းမှာလား။ အချစ်တွေ ပုံပေးခဲ့တုန်းကလို အခုလည်း

ရင်ခုန်သံက ထပ်တူပါပဲ ‘ချို’။ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ကိုယ့်ကို
နောက်ထပ် ပြောဦးမှာလား။ စိတ်ကြိုက်သာ မုန်းလိုက်ပါ။ ‘ချို’ နှင်း
ရွှက်ခွဲဖူးပါသည် ပါးပြင်ကို ထပ်ချိတ်ချင်ဦးမှာပဲလား။ ရိုက်ချင်လည်း
ရိုက်ပါ ချို။

အဓိကကတော့ မင်းကို ကိုယ်ပိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းပါပဲ။

“ချို”

“လွှတ်လို့ ပြောနေတယ်နော်”

“အော်ဦးမှာလား ... အလုပ်သမားတွေ အကုန်လုံးကို
ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ်အပ်ဖို့က ချို့တာဝန်ယူထားတာ
မဟုတ်လား ... ဒီတော့”

အိမ်ရာထက် တင်လိုက်တာမို့ မျက်လုံးအနံ့ကျယ်သွားသည့်
ကောင်မလေးက အထိတ်တလန့်ပါပဲလား။ ဟိုတုန်းကလို အကြမ်း
စုည်း မသုံးချင်သော်ငြား ဒီချိတ်မာတောင့်တောင့် ကောင်မလေးက
မီးနှင့် ထိမှသာ ပျော်ကျလာတော့မှာကိုး။

“ရှင် ... ရှင်နော်”

“မုန်းတယ်ပြောတဲ့အတွက် ဒဏ်ကြေးပါ ချို”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချစ်ခင်သွားရပါ၏။ အဲဒီလို အတင်းအကျပ် ပြုမူခဲ့တာကိုပဲ မုန်းခဲ့မိတာ။ ဒီလိုအကြမ်းနည်းနဲ့ အပြေတောင်းခဲ့လို့ပဲ မုန်းချင်ခဲ့တာလေ။ မဟုတ်သေးဘူး... ဒီလိုလူကိုပဲ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မမှမရအောင် ချစ်ခဲ့မိတာ မဟုတ်ပါလား။ ဘုရားရေ! ... ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး အတွေးတွေ ယောက်ယက်ခတ်ကုန်တာပါလိမ့်။

“ရှင်နော်... မမတို့သိရင်”

“သိပြီဦး”

“ဘာရယ်”

“မို့သိမှာ ခွင့်ပြုချက်ရပြီးမှ လာခဲ့တာပါ ချို့၊ ပြောပါဦး... ဟိုတုန်းကအတိုင်း ကိုယ့်ကို ချစ်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း”

“ဟိုတုန်းကလို ရင်ခုန်သံ မြန်နေတုန်းပါပဲ ‘ချို့’ ရာ၊ မဏ္ဍာ ချင်ပါနဲ့”

“မုန်းလိုက်တာ”

“ကြည့်စမ်း! ... ခုထိ ခရရွတ်တုန်းပဲလား”

“ကျွန်မကို ဘယ်အချိန်ထိ ရှင် ဒီလိုပဲ အနိုင်ပိုင်းနေဦးမှာလဲ”

“သိတယ်ပေါ့လေ”

“အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကို မုန်းတယ်လို့ ပြောတာ”

“ကောင်းပြီလေ ... ချစ်တယ်လို့ မပြောမချင်း ပြန်လွှတ်ပေးမယ် မထင်လေနဲ့”

“ရှင်နော်”

ကျွန်မဘေးမှာ လှဲချွဲအိပ်လိုက်ပြီး ရုန်းလို့မရအောင် ဖက်ထားသည့်တွက် စိတ်တိုနေပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့ မမတို့ကလည်း သူ့ဘက်တော်သားတွေပဲ ဖြစ်ကုန်တာလေ။ လူလည်ကြီးပါပဲလား ကိုမင်းနန္ဒာ၊ တွန့်မစိတ်၊ ကျွန်မနုလုံးသားကို ဘယ်အချိန်ထိ ရှင် ခြယ်လှယ်နေဦးမှာလဲ။

“ချစ်လား”

“မချစ်ဘူး”

“နောက်တစ်ဆင့်ကို တိုးလိုက်မယ်နော်”

“ကြည့်စမ်း! ရှင်နော်”

“January Wedding လုပ်မယ်လို့ ပြောတာပါ ချို့ရဲ့၊ သိပ်ထန်သွားလား”

မျက်စောင်းလှလှလေး ရလိုက်ပါ၏။ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးမှ အပြန် ဇီဝအသိပ္ပာယ်ကို သူသိနေပြီမို့ သူမ ပါးပြင်မိသွားလောက် အထိခတ်လိုက်မိတော့သည်။ ‘ချို့’ မငြင်းဆန်၊ မရုန်းဖယ်တော့ပါလေ။

၂၄၈

မင်းသားမင်း

မင်းသားမင်း

၂၄၉

BURMESE
CLASSIC

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

ဖေ ဘုရားရှင်

မင်းသားမင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com